SECRETUL EMISFEREI

povestiri științifico-fantastice

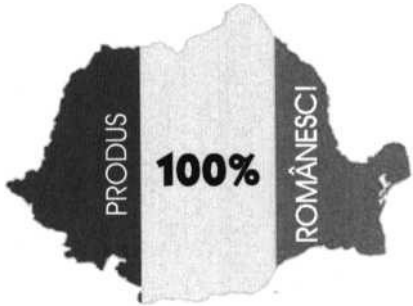

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

Colecția Science-Fiction

1

Traian Bădulescu
SECRETUL EMISFEREI povestiri științifico-fantastice

© 2016, Traian Bădulescu
© 2016, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României BĂDULESCU, TRAIAN
SECRETUL EMISFEREI - povestiri științifico-fan
tastice / Traian Bădulescu - București: Pavcon, 2016
ISBN 978-973-87168-3-4

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **Constantin Pavel**

ISBN 978-973-87168-3-4

TRAIAN BADULESCU

SECRETUL EMISFEREI

povestiri științifico-fantastice

Editura **PAVCON**
București, România, 2016
în *Colecția Science-Fiction* au apărut:

1 - **Extra-Terestrul,** de Constantin D. Pavel

2 - **Secretul emisferei,** de Traian Bădulescu

3 - **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța,** de Ovidiu Vitan

Cuvânt înainte

VLĂSTAR DE "PLANETAR"...

Era toamna lui 1991 când am simțit imboldul interior de a aduna laolaltă tineri iubitori de literatură science-fiction, pentru a clădi împreună un cenaclu literar de gen în București. Făceam 24 de ani și pasiunea mea pentru viitor și visare părea că se află pe drumul spre vârf. Ajunsesem în mijlocul făuritorilor **Colecției de Povestiri Științifico- Fantastice Anticipația,** devenind eu însumi un făuritor al **Ei;** publicasem în **Revista** care îmi fermecase copilăria și adolescența; aveam onoarea de a cunoaște cele mai celebre personalități din România, cărora, înainte, le citisem numele doar în reviste și almanahuri; puteam participa la cele mai mari consfătuiri dedicate science-fiction-ului din țara noastră. Și știam că pot mai mult!

Așa că am făcut un plan de înființare a cenaclului sf și am trecut la acțiune. Inițial, o mână de elevi, de la "a opta" până la "a doișpea", și câțiva tineri studenți, ne-am întâlnit la liceul unde învățasem eu - actualmente "Doamna Stanca", fost "Tehnometal" -, cu bună-vointa fostului meu profesor de istorie, Dl. Alboiu, care ne-a oferit, câteva luni, găzduire într-o sală de clasă.

Ei bine, în acea vreme și sub acele auspicii l-am cunoscut pe autorul cărții ce o ții acum în mâinile dumneavoastră... A venit la redacția revistei **Anticipația** împreună cu bunul său coleg de clasă, Răzvan Micudă, pentru a bate, timid, la ușile debutului în literatura sf. Erau în clasa a zecea și visau la fel de frumos ca orice adolescent aflat la această vârstă. Când i-am invitat la proaspăt înființatul cenaclu ***"Planetar Science-Fiction",*** le-am pus gaz pe focul viselor și l-am întețit până a ajuns o vâlvătaie de neoprit în sufletele lor crude.

Traian Bădulescu a devenit foarte rapid un membru activ în cenaclu, participând constant la întâlnirile pe care, ulterior, grație inimosului astronom Harald Alexan- drescu, le-am susținut în sălile Observatorului Astronomic Amiral Vasile Urseanu, în centrul capitalei. Traian scria povestiri, citea și își forma "mâna" de scriitor, se implica în administrarea clubului nostru și părea în largul lui în acest univers mirific pe care doar un fan sf îl poate simți cu adevărat. A ajuns, pot spune, în mod natural secretar general al cenaclului și, mai apoi, după ce eu m-am retras, vicepreședinte și, mai apoi, președinte al cenaclului ***"Planetar Science-Fiction",*** pe care l-a condus cu abilitate, dragoste și devotament vreme de ani buni.

Văd chiar și-acum, peste un sfert de veac, cu ochii vii ai minții, acea după-amiază binecuvântată în care Traian a venit la redacție la **Anticipația** și, cu bunul simț și timiditatea care îl caracterizează,

mi-a cerut un sfat:

— Cătăline, mi-a zis, ce facultate crezi tu că mi se potrivește cel mai bine?

I-am recomandat, fără nicio ezitare, jurnalistica! Și drept dovadă că am fost inspirat, Traian Bădulescu a fost șeful de promoție al celei dintâi generații de gazetari formidabili formați la Școala Superioară de Jurnalistică - generația extrem de bine pregătită care ni i-a oferit pe cu- noscuții Mihai Găinușă, Robert Turcescu, Cristi Brancu, Mara Bănică, Mihai Constantin, Radu Budeș și alții.

Periplul jurnalistului și scriitorului Traian Bădulescu prin universul gazetăriei de turism este, de douăzeci de ani, binecunoscut, realizând revista Asociației Naționale a Agenților de Turism (ANAT), fiind purtătorul de cuvânt al acestei asociații și invitat la nenumărate emisiuni tematice sau de știri, devenind, an după an, cea mai în măsură sursă de informare despre vacanțe, călătorii și turism de afaceri. Cu toată această activitate prodigioasă în profesia pe care și-a ales-o, Traian nu a uitat niciodată sci- ence-fiction-ul, fiind unul dintre puținii participanți permanent la Tabăra Anuală de Creație și Viitorologie - Academia de Vară Atlantykron, care se organizează an de an pe insula Inelul de Piatră de pe Dunăre, în apropierea celebrelor ruine de la Capidava.

îndrăgostit iremediabil de visare, de realități fantastice și personaje pline de viață, scriitorul Traian Bădulescu s-a așezat în fața colii albe de hârtie și și-a descătușat imaginația într-o serie de

povestiri uluitoare, multe dintre ele

premiate la concursurile de gen din România și publicate în cele mai prestigioase reviste. Prin bunăvoința sa, am adunat la un loc cele mai bune creații literare science-fiction ale sale și vi le oferim, cu mare bucurie, în **Colecția Science-Fiction #2** (www.colectiasf.ro), spre încântarea sufletului și a spiritului dumneavoastră.

Constantin D. Pavel

București, 1 iunie 2016 f '

CAMPUL

Urau lumea, realitatea ce-i înconjura. Erau exasperați de orașul în care trăiau din fragedă copilărie, de civilizație, de zgomot, de veșnica luptă pentru existență. De aceea veniseră aici, într-un câmp pustiu, departe de orice vestigiu omenesc, încălcând regulile impuse și respectate din cele mai vechi timpuri. Reguli ce interziceau părăsirea locului natal, părăsirea orașului.

Ei, doi tineri îndrăgostiți nebunește. Doi tineri frumoși, dorind să-și trăiască viața. Doi tineri iubitori de nou, se- toși de evadare, stresați de aglomerație.

încă nu se iviseră zorii și cei doi stăteau lungiți în iarba moale și umedă, sărutându-se sub perdeaua tainică a cerului. Pentru prima dată în viața lor se simțeau singuri, pentru prima oară obțineau intimitatea mult visată. Liniștea absolută lăsată peste împrejurimi îi fascina. Liniștea... Cât încercaseră până acum să și-o imagineze...

Deși vântul nu bătea, iarba și funzele fremătau fără întrerupere, alăturându-se șoaptelor lor pline de patimă. Era prima dată când făceau dragoste sub cerul liber, aici, în mijlocul naturii, în mijlocul necunoscutului. Aici, sub perdeaua infinitului, nu într-o odaie strâmtă, într-un aer cald, încărcat de miasmele orașului.

CÂMPU Traian Bădulescu

Se iubeau cu patimă. Se rostogoleau și se

pierdeau în desișurile ierbii. Gemeau, râdeau, se bucurau, detașați de tot ce-i înconjura. Nimic nu mai exista în afară de ei. Nu-i tulburau nici pământul reavăn - un așternut împărțit de ei pentru prima oară -, nici adierile reci de vânt ce începeau să răzbată printre firele de iarbă, printre frunzele copacilor.

Nu observau că, treptat, își făcea apariția un nou martor al dragostei lor, ce începea să-i spioneze fără întrerupere - soarele. Erau prea absorbiți. Formau un tot, un unicat. Se contopeau - parcă ar fi fost una și aceeași persoană, un univers aparte.

AÎA AÎA A*A

Puțin mai târziu, epuizați, stăteau cufundați în oceanul de iarbă, umăr lângă umăr. Priveau fascinați cerul pur și albastru al dimineții. Realizau câte pierduseră până atunci, iar acum câștigaseră totul. Erau beți de fericire, hipnotizați de foșnetul ierbii, de bătaia vântului, de lumina puternică a astrului zilei. Se îmbrățișară și adormiră cu zâmbetul pe buze.

Când se treziră, soarele trona în mijlocul bolții cerești. Nu știau cât au dormit - o zi, câteva ore, cine știe cât?... Nici nu le păsa. Simțeau atingerea unui ideal, împlinirea unui vis ce fremăta de mult timp în inima lor. Nu voiau să plece. Ar fi dorit, dacar fi putut, să rămână pe veci acolo.

10

CÂMPU Traian Bădulescu

Și starea de extaz și uimire, de contemplare a naturii, ar fi fost necontenită. Dacă ea, cuprinsă

brusc de o durere cruntă, având capul învăluit în amețeală, n-ar fi început să geamă, să se zbată, să sufere. Totul venea din zona bazinului, care se umfla văzând cu ochii, chinuind-o îngrozitor.

Acum doar orașul ar mai fi fost o salvare pentru ea. Dar a pleca de acolo era ceva imposibil, căci durerile o țineau locului. Și gemetele ei, ce se transformau în urlete, urlete chinuitoare și sfâșietoare, îl distrugeau, îl apăsau. Amândoi erau lac de transpirație - ea de durere, el de groază. Picăturile ei de sudoare - perle de suferință, cădeau pe firele de iarbă, pe care alunecau altădată purele picături de rouă, asemeni unor perle ale nevinovăției.

Așteptau intervenția unui miracol. Oare se treziseră dintr-un vis feeric sau de-abia acum intrau într-un coșmar ce avea să pună capăt fericirii?

începu să o maseze, să-i șoptească cuvinte de încurajare, în care nici el nu mai credea. Mai mult n-avea ce face, îi simțea bazinul fierbinte fremătând, mișcat parcă de o mână invizibilă. Ea scoase un strigăt de deznădejde, din adâncul sufletului, apoi își pierdu cunoștința. El strânse pumnii și-și acoperi ochii cu ei. De ce, de ce, Doamne, pățea așa ceva? Rămase în neștire, paralizat. Nu mai per- cepu timpul.

Al* AÎA AÎA
<l>

11

CÂMPU Traian Bădulescu

Auzi țipătul ei. Cu greu își descleștă pumnii tremurând și-și eliberă vederea. Privi îngrozit. La

urechi îi ajunsese un plânset subțire, un scâncet. Nu-și crezu ochilor. Groaza se transformă în surprindere. Un copil. La picioarele ei se afla un nou-născut ce-și agita mânuțele, parcă încercând să înoate către suprafață, luptând pentru existență, îl luă în brațe. Apoi, neștiind ce să facă, îl puse înapoi în iarbă, alături de ea. îi privi mama încă leșinată.

După care nu mai știu nimic. Totul se învârti în jurul lui ca o roată a destinului, până cînd căzu la pământ și rămase și el fără cunoștință.

Avu un vis ciudat, ce se transformă într-un coșmar - multe ceasuri, din ce în ce mai multe, învârtindu-se într-o sarabandă ametitoare împreună cu el. Acele lor se roteau din ce în ce mai repede, ticăitul devenea zgomot infernal...

Când se trezi, o găsi pe fată tot fără cunoștință. Căută cu înfrigurare copilul. Nu mai era la locul lui. Se ridică și merse câțiva pași. Apoi rămase ca trăznit. în iarbă zăcea mort un bătrân. Cadavrul intrase deja în descompunere. Pletele lui lungi și albe se amestecau cu iarba veștejită de lângă el. Copilul dispăruse. Mirosul fetid, insuportabil, îl făcu să se îndepărteze îngrozit, scârbit.

De-abia atunci observă. Adevărul îl izbi dureros. Firele de iarbă din jur creșteau, creșteau cu repeziciune. Se veștejeau imediat și deveneau praf, împrăștiindu-se rapid în aer. Le urmau alte fire proaspete, de un verde crud, ce se maturizau și se îndreptau apoi, rapid, către moarte.

12

CÂMPU Traian Bădulescu

Privi spre un pâlc de copaci. Unii erau uscați, fără frunze, alții prea tineri, încă vlăstare. Aveau frunzele verzi, dar se veștejeau văzând cu ochii și cădeau.

Ramurile erau golașe, dar nu pentru mult timp. Apăreau imediat muguri noi, din care creșteau apoi alte frunze.

Văzu la picioarele lui un trandafir, răsărit ca din senin. Se aplecă și-l culese. Dar în mâinile lui nu mai rămăsese decât o plantă uscată, ce se transformă imediat în praf.

Își îndreptă privirile spre cer. Norii pumburii se mișcau normal, lent și maiestuos, iar soarele se pregătea să iasă din scenă. In clipa aceea înțelese. Își luă prietena în brațe și fugi, fugi din toate puterile spre oraș. Acasă.

Își dădu seama că rostul lor nu era aici. Erau intruși, asemeni norilor. Nu aparțineau acestui loc, acestui câmp, acestui pământ ce-și avea propriile legi, propriul timp. Pentru încălcarea lui îi dăduseră ofrandă. Resemnat, realiză că ei aparțineau orașului, turn de fildeș de care depindeau și din care nu aveau să mai evadeze vreodată.

Soarele, mărit și deformat, se apropia de linia orizontului. Siluetele lor se concentrară într-un punct negru, apoi se pierdură pe fundalul roșiatic al apusului.

în urma lor, cadavrul bătrânului se transformă în praf și se contopi cu pământul...

13
AERUL DIN SPATELE GRATIILOR

Nici tu nu mai știi de când te-ai așezat la rând. Soarele dogoritor îți pătrunde prin costumul de protecție; un pui la rotisor s-ar simți, de bună

seamă, mult mai bine. In fată ai mulți nefericiți. Timpul staționează cu încăpățânare; e pe înserate și nu ai avansat decât câțiva pași. Ghișeul e încă un tărâm al viselor, dar trebuie să rabzi, căci n-ai chef s-o dai pe-alături. La un moment dat în față începe o larmă nebunească ce întrerupe monotonia și plictiseala de până acum. Printre fruntașii cozii se aud strigăte disperate și înjurături de genul: *"Prindeți-i! N-avem chef să dăm ortu' popii! 'Tu-le mama lor de paraziti! Au furat tot, ai?"*.

Glasurile vânzătorilor încercară să se dezvinovățească, într-adevăr, n-au ce face. în astfel de locuri ar fi trebuit aduse organele de ordine. Câțiva "blonzi" s-au băgat în față și au furat "marfa", cu metode numai de ei știute. în întregime, se pare... Ei, cum să mai supraviețuiești? Rezervele ți s-au terminat, ultima e valabilă doar pentru câteva ore. O să mori asfixiat, tu și ceilalți...

Șirul de oameni ce a format, până nu demult, coada pentru supraviețuire, se destramă violent. Cei mai în putere aleargă în toate părțile, încercând să prindă delapidatorii. N-au șanse. Nu cunosc viclenia "blonzilor", care se strecoară mai abitir ca șarpele prin nisip.

14

AERUL DIN SPATELE GRATIILOR Traian

"Se pare că până aici mi-a fost... Dacă în câteva ore nu fac rost de o pastilă de aer, pot să-mi fac semnul crucii de pe-acum...", îți zici resemnat.

Părăsești mulțimea îngrozită ce gesticulează cu disperare, căutând un compromis. îți spui:

"într-adevăr, e viața lor în joc. Viața ***noastră,*** *niște amărâți, ar fi fost mai bine dacă am fi fost avortați."*

Singura ta șansă este de a te plimba pe străzile

aproape pustii, cu atenția multilateral orientată. Poate, cine știe, vei procura o pastilă de aer de la un bișnițar, la un preț mai puțin piperat (cel mai mic preț fiind, la "negru" de zece ori mai mare decât cel oficial). Ai nevoie de pastilă ca de... aer, căci, de fapt, chiar aer este.

Pe caldarâm vezi multe cadavre, acoperite de costumele de protecție, fără niciun rost acum. N-au mai avut rezerve, asta e... E o imagine normală, pe care o știi de mult și ți-a intrat în reflex să o ignori. Multe leșuri zac fără costume și sunt în descompunere. Numărul lor se îmulțește din stradă în stradă.

Te îndrepți către Giufer, cel mai rău famat cartier. Acest lucru e perceptibil și nu iei în seamă cadavrele pe care calci fără nicio remușcare, auzind cum le trosnesc oasele. Acum e viața ta în joc. Scârba și mila nu sunt de tine. Aici riști totul, dar cu puțin noroc poți câștiga totul.

Vezi case dărăpănate, pe ferestrele cărora se holbează oameni descurajați, sprijinindu-se în coate, căzuți în transă. Nu te observă. Durere, chin, moarte - toate sunt expri-

mate pe fețele lor acoperite de un plastic incolor. Mulți își savurează din plin pastilele de aer, mulți își trăiesc ultimele clipe, mulți sunt morți. O femeie între două vârste își înlătură casca protectoare. Vei vedea ceva îngrozitor, căci i s-au terminat pastilele. Femeia privește contorsionată, cu ochii scoși din orbite. încearcă din răsputeri să respire aerul ultrararefiat de afară. Sângele îi podidește pe gură

și pe nas, pieptul i se sparge, plămânii îi explodează. Se prăbușește cu fața contorsionată chiar înaintea ta.

îți iei ochii de la acest macabru spectacol, ba mai mult, treci peste ea. Ești cuprins de milă pentru toți, dar mai ales pentru tine, căci vei avea exact aceeași soartă. în costumul de protecție mai ai aer pentru cel mult o oră. Acasă, pentru doar câteva ore în plus. Vei merge mai departe, căutându-i pe "blonzi", cu care vei încerca să te târguiești.

în jurul tău, moarte și corupție. Moartea e o politică oficială ce vine de sus, din rândul Conducătorilor. De câteva zile, pastilele de aer sunt o raritate. S-a dat o nouă lege, o nouă scumpire așteptată cu perfidie de vânzătorii corupți. Viața omului e un nimic, banii contează.

Deja s-a înnoptat. Afară e o liniște susceptibilă, dar ție nu ți-e frică. Ești în plin Giufer. Rai și Iad în același timp. De aici ori pleci fericit, ori...

Câțiva "blonzi" răsăriți dintr-un ungher ascuns înaintează, privindu-te cu aroganță.

— Ce vrei, neamule, "marfă"? te întreabă unul. Avem marfă multă, nouă. Azi am găbjit-o. Să-ți vedem paraii...

16

AERUL DIN SPATELE GRATIILOR Traian

— Prefer să joc... Știți voi..., spui tu. Pun miză tot ce am pe mine. Inclusiv costumul, contra unui set de pastile... S-a făcut?

— S-a făcut, gagiule. Haida! îți poruncește unul dintre ei.

Acum nu mai poți da înapoi. Ți-ai încredințat viața în mâinile lor. O vei face, tu ai ales riscul. Din

cauza disperării și a poftei de viață intri într-un joc din care nu poți ieși câștigător decât teoretic.

Te cuprine îndoiala, s-ar putea să-ți trăiești ultimele clipe de viață. Iți înlături temerile cu un glas hotărât, privind cele două cerculețe suspendate, unul alb și unul negru, mișcate printr-o comandă mintală.

— Albul, frate!

— Bine, gagiule! Uite-i albă, uite-i neagră... Nu e albă...

Cuvintele lui se prăvălesc asupra ta și se desfășoară din ce în ce mai repede, cerculețele, la fel, nelăsându-ți timp de gândire, deși ai atenția încordată la maximum, încercând să-i urmărești mișcările.

— Neagră!! Ai încurcat-o, gagiule! Fă-te încoace!

— Ai trișat! protestezi, știind că ai ce să aperi. Ai trișat, am văzut!

— Bine, să zicem că am trișat. Da' te vom convinge noi! Vezi șuriul?

Nu mai ține. Observi laserul gata să te prăjească, îndreptat spre tine. O zbughești cât poți de repede, dar nu înainte de a-i trage una între picioare. Cadavrele îți stau în cale, fiind acum un obstacol în fuga spre supraviețuire.

17

AERUL DIN SPATELE GRATIILOR Traian

Ți se împleticesc picioarele în ele. Sub tine, moarte. în spatele tău, moarte. în față, o posibilă salvare.

Nu te oprești decât în Piața Centrală. Se pare că ai scăpat. Poate că nu ți-au dat atenție, căci n-aveai nimic de valoare pe tine, cel mult o oră de viață în plus.

Te îndrepți spre casă. îmbrâncești cu brutalitate o târfă ce-și ridică nonșalant minijupa deasupra portjartierei și îți spune rugător:

— 'Ai, frumosule! Doar o pastilă... Să știi că-mi placi.

Nu, tu nu-i placi. Pastilele sunt acum marea ei dragoste. Și ție ți-a pierit de mult cheful de așa ceva. Privești reclamele "Panasonic", "Goldstar", ce nu mai au acum niciun rost. Privești, de asemenea, colosul ce domină și sfidează piața - o clădire imensă, ridicată acum câteva secole de un tiran, nu cu mult deosebit de cei din prezent.

Scurta stare de beatitudine ți-e întreruptă de o hologramă publicitară proiectată pe bolta înstelată. Iar se bagă în viața ta... "Pepsi-Cola" și "Coca-Cola", veșnicele rivale. Apoi, aceeași reclamă pe care o știi pe dinafară, pe care o tot vezi din copilărie. Repeți automat spotul publicitar:

"Vreți o nouă experiență? Nu-i așa că v-ați plictisit de această viață crudă care vă înconjoară? Atunci folosiți pastilele noastre, BEAUTY DEATH. O moarte ușoară, precedată de câteva ore de senzații tari, cum n-ați avut într-o viață".

Droguri, doar droguri. Da, moartea este încurajată la nivel oficial. Și, în plus, o mai și plătești. N-ai lua așa ceva, crezi că e nedemn să-ți pui capăt vieții.

18

AERUL DIN SPATELE GRATIILOR Traian

Vei trece peste asta. Vei muri acasă, savurând fiecare clipă. Dacă mai ajungi. Te uiți la ceas. Aproape miezul nopții. Mai ai puțin și gata. O să mai cadă încă o stea, sfidând reclama penibilă. Vei muri

cu demnitate, vei arăta întregii lumi că, în ciuda vitregiei ce te înconjoară, știi să mori ca un om.

Zărești o pereche de îndrăgostiți. Doar ei mai știu ce e fericirea în așa vremuri, ignorând cruda realitate. îi privești cu coada ochiului și îi invidiezi. Se sărută îndelung. Puțin mai târziu, zărești, zdrobit, o imagine ce-ți rămâne imprimată pe retină. Cei doi se prăbușesc la pământ, fără viață. Nu mai aveau pastile, iar ceea ce părea un sărut era... încercau din răsputeri să mai prindă câteva clipe de viață. Bărbatul se chinuia, fără succes, să-i dea suflul lui.

Te îndepărtezi de priveliștea oribilă. Degeaba... aerul e pe terminate, nu mai ai timp să ajungi acasă. Treci pe lângă "Intercontinental" și ești atras de o lumină puternică ce vine din restaurant.

îți lipești fața de geam și privești cu jind. Acolo se distrează cei care ne conduc, "aleșii" noștri. Azi au avut o ședință, a nu știu câta care dezbate creșterea prețurilor, necesară trecerii la economia de piață. Se pare că în cel mult douăzeci de ani vom intra și noi în rândul lumii, acolo unde pastilele de aer nu sunt o problemă. Asta, cine mai apucă.

Oficialii ascultă muzică veche, optimistă. Romanțe, trash-metal aparținând unei epoci de invidiat.

19

AERUL DIN SPATELE GRATIILOR Traian

Au aer și se ghiftuiesc. Își permit un lux... Podeaua restaurantului e pavată cu... Doamne... Te încearcă lacrimile... **iarbă!** N-ai mai văzut de mult timp așa ceva. De când erai mic și vizitai Muzeul Botanic împreună cu părinții. Botanică... o noțiune

pe care nu ți-o puteai explica. Știai că se ocupă de un fel de viețuitoare verzui, nemișcate, pe care nu le puteai vedea decât acolo. Și mai văzu- seși câteva ghivece cu iarbă pe holul Casei Celor Ce Conduc. Tot când erai mic...

Plângi și te sufoci, lacrimile ți se preling pe geamul gros, de cristal. Ei se distrează, tu mori.

Simți două brațe energice pe umărul tău. Doi "civili" care te îndeamnă s-o iei din loc. Te zbați, îl lovești din răsputeri pe unul dintre ei, chiar în bărbie. Dar, de fapt, ce rost mai are? Până la urmă, cedezi. Alte brațe vânjoase te iau pe sus. Destinația - o mașină neagră. Afli că ești arestat pentru agresarea organelor de ordine. Apoi, nu mai știi nimic.

Ești în închisoare. Nu vei mai scăpa niciodată de-aici. Este un loc subteran inaccesibil. Dar ești salvat. Aici ai aer, ai pastile alimentare. Vei supraviețui, spre deosebire de mulți alții, rămași la suprafață.

Singura muncă pe care trebuie să o îndeplinești, asemenea miilor de deținuți alături de care încerci să con- viețuiești, e fabricarea pastilelor de aer...

20
VERDE INTENS

Liam își lipise ochii de panoul acela minunat, de un verde intens, așa cum nu mai văzuse niciodată. Simțea o plăcere nesfârșită privind culoarea pură, odihnitoare. In fiecare secundă sau poate în fiecare fracțiune de secundă era năpădit de o avalanșă de senzații. Toate diferite, dar având un numitor comun: plăcerea.

Dorea... Nu știa precis ce anume: verdele crud,

panoul, amândouă... Verdele îi pulsa în creier asemeni unui drog binefăcător, excitându-i fiecare neuron. Nu mai vedea și nu mai simțea altceva în afara verdelui. Dacă prin minte îi trecea vreo amintire, ea era, de bună seamă, tot verde. Toată lumea era verde. Plăcerea era tot verde. Femeia, mâncarea, băutura, toate erau acum **verde...**

Se ridică de pe scaun, cuprins de beția priveliștii. Nu putea sta locului. Mâinile și picioarele îi tremurau de parcă ar fi fost un epileptic în ultima fază a bolii. Aștepta o finalitate, un deznodământ. O întâmplare fericită care avea să-1 propulseze spre plăceri și mai mari. începu să bată din palme de bucurie, așa cum face un copil atunci când primește un cadou mult dorit. în același timp se simțea, paradoxal, teribil de excitat, ca un adolescent în fața unei femei goale, gata de a i se dărui și de a-1 inița.

21

VERDE Traian Bădulescu

Apoi simți bătaia pe umăr. O bătaie care nu era verde... Nu inspira deloc plăcere.

"Hei... Tu chiar nu realizezi că ți-a trecut timpul?"

Liam își întoarse capul, buimac. In spatele său se afla un bărbat înalt, musculos, posesorul unei chelii perfecte, dacă ceva putea fi perfect pe lumea asta. Ochii săi cenușii, total inexpresivi, păreau că trec prin chipul lui Liam, pierzându-se undeva, la mii de mile distanță.

"Ți-a trecut timpul. A trecut ora. Imbecilule, trebuie să mai scoți încă zece lire, pentru că ai depășit... Privește câți așteaptă după tine. Asta, dacă mai ai bun simț în tine..."

Liam realiză că în spatele său așteptau vreo douăzeci- treizeci de clienți, de toate vârstele:

bătrâni, femei, copii, bărbați în floarea vârstei. Toți erau îmbrăcați la fel de ponosit și îl priveau supărați, bătându-și obrazul cu degetul arătător. Câțiva bărbați îi întindeau același deget, cât se poate de ostentativ - semn obscen, acum și pururea, pentru irlandezi. Da, se pare că de data asta depășise serios timpul. Dar, ce putea fi mai frumos decât un verde intens?

Scoase din buzunar, fără cel mai mic regret - deși ajunsese la limita bugetului - o bancnotă de zece lire și i-o întinse chelului. Acesta apucă mecanic banii și îi aruncă lui Liam o privire plină de ironie. Pentru prima oară fața lui căpătă o expresie, chiar dacă nu sugera ceva agreabil.

"Băiete! Să te pună dracu' să mai dorești ceva vreodată și să depășești termenu'..."

"Am înțeles...", rosti Liam, vizibil bulversat și total neconvingător. Nu, nu înțelesese deloc.

22

VERDE Traian Bădulescu

Dădu să se îndepărteze, dar se întoarse brusc, amintin- du-și ceva vital.

"Dar... pentru mâine? Mai pot comanda un verde intens?..."

"Ha!...", răcni animalic chelul, vizibil satisfăcut de întrebarea lui Liam, care se lăsa așteptată de mult timp. *"Dacă vrei, vorbim peste o săptămână. Acum poți cumpăra o dorință de femeie. Scoate banii și te vei bucura și de sex..."*

Liam se îndepărtă fără să îi mai răspundă cheliosului. își bătuse joc de el, oricine știa cât costă o dorință de femeie. Numai cei din înalta societate își puteau permite.

"Fie ca lespedea de mormânt a iadului să-ifie pe veci culcuș!", blestemă el în gând. *"De unde atâția*

bani?..."

Cu greu își permitea să plătească șaizeci de lire pentru a se bucura de acel verde special un timp destul de limitat. Era una dintre cele mai ieftine dorințe. Acum trebuia să aștepte o săptămână.

își continuă drumul către casă, abătut. Trecu prin downtown fără nicio tragere de inimă. Aici, privirile îi fură atrase de cupluri de îndrăgostiți. îndrăgostiți adevărați! Așa ceva vedeai foarte rar. Existau și oameni teribil de bogați care își permiteau să plătească... dorința de om... cea mai scumpă dorință pe Pământ și oriunde. Din când în când, ce-i drept, destul de rar, observa câte doi bărbați îmbrățișați și foarte tandri. Lumea "bună" puțea de homosexuali bogați. Ei păreau cei mai fericiți. Ce nedreptate... Toate acestea în ciuda faptului că el trebuia să se mulțumească doar cu acel **verde intens** de care îi depindea în mare măsură viața sau, mai bine zis, plăcerea de a o trăi.

23

VERDE Traian Bădulescu

Se hotărî să ocolească pe străzi lăturalnice, încercând să evite centrul orașului, focar al sfidării umane. In downtown locuiau toți cei care își permiteau să cumpere dorințe. **Să le cumpere,** nu să le primească instinctual, așa cum se întâmpla cândva, în vremuri de mult apuse.

Dacă schimbarea fusese declanșată de un virus produs de o minte bolnavă sau apăruse întâmplător ori dacă Pământul intrase într-un câmp energetic care anihila capacitatea de a avea dorințe, nimeni nu mai știa... De fapt, pe nimeni nu interesase.

Cert e că, la puțin timp după aceea, Conducerea descoperise un antidot, un tratament care putea reda dorințele, însă pe termen limitat. Dar omul e

om, blestemat să fie!... De ce să ofere dorințele gratis? Că doar nu e Dumnezeu, să fie atât de caritabil.

Conducătorii găsiseră astfel o cale de a face bani și de a-și îmbogăți prietenii. Iar ei bineînțeles că puteau să dorească oricând, dispozitivul se afla în mâinile lor. Nu-și pierduseră nici dorința de a avea o femeie, nici dorința de a privi la stele...

Femei, stele, necunoscut... Cuvinte care pentru Liam și pentru mulți alții nu însemnau nimic în afara banalului cotidian. Sau poate că însemnau ceva doar atunci când privea acel verde intens pe care și-l putea permite. Atunci avea în subconștient și dorința de a explora și dorința de stele și dorința de femeie.

De fapt, oamenii puteau să ignore și să nu-și plătească dorințele. Nimeni nu-i obliga să aibă acest sentiment. Dar

în fiecare încă supraviețuia o nevoie atotstăpânitoare, o dorință care nu putea fi îndepărtată de nimeni, cu niciun mijloc, sub nicio formă: **dorința de a dori!**

ATA AÎA AÎA

Răcnete animalice îi alungară gândurile. Deși rațiunea îi spunea să ocolească zona de unde veneau zbieretele, se simți atras ca de-un magnet în direcția aceea. Ceva era în neregulă și voia să vadă ce.

Alergă într-acolo și în fața ochilor i se înfățișă o priveliște neplăcută. Doi **gardieni ai dorinței,** urlând ca niște bestii, loveau cu violență un bătrân

îmbrăcat într-o flanea de un alb impecabil. Omul se resemnase, nemaiavând puterea să se apere.

"Ce-aveți cu el? Lăsați-l în pace!" se trezi Liam strigând la cei doi. De bună seamă, un act extrem de inconștient. Vremea justițiarilor trecuse de mult, de când dorințele erau la îndemâna oricui.

"Ce vrei, sărăntocule? Ți s-a urât cu viața? " scrâșni un gardian înspre el. Iar celălalt îl completă: *"Nu te băga în treburile Statului! A comandat un «negru» și l-a consumat fără să-l plătească!"*

Bătrânul își permisese să dorească un "negru"... Probabil o oră de negru intens, asta era culoarea lui preferată. Și uitase că n-are bani. Sau poate că riscase, gândindu-se că viața nu mai are, oricum, niciun rost. în plus, avusese bunul simț de a nu comanda o dorință mai scumpă.

25

"O oră de negru ți-a trebuit, moș nebun și lepros?... Scoate banii!"

Pumnii gardienilor se rostogoleau asupra bătrânului cu ură, de parcă ar fi fost o avalanșă de pietre. Deși știau că omul n-are niciun ban.

"N-am... Negrul îmi amintea de... Biata Cathail..."

Una dintre brute îl apucă pe bătrân de flanea și îi aruncă un pumn în plină față. Sângele îi erupse din nas, din gură, îi acoperi chipul de martir. Bătrânul privea uimit, șocat, asemeni unui copil, spre flaneaua ruptă, pătată de sânge.

"De ce?..." mai apucă el să îngaime... *"Flaneaua mea... Biata Cathail mi-a făcut-o..."*

Din pieptul lui Liam răbufni un ***"Nu!"*** plin de revoltă. Se năpusti asupra celor două animale fără a mai calcula consecințele. Acel ***"Nu!"*** conținea

revolta acumulată de el de-a lungul anilor, poate de când se născuse și respirase întâia oară aerul împuțit al lumii acesteia, al cărei unic scop este apocalipsa. Toată viața fusese un conformist, un om potolit și cu frică de autorități, dar totul avea o limită.

Simți un șoc în zona cefei, ca și când peste el ar fi căzut o stâncă... Pământul se învârti din ce în ce mai repede, lumea întreagă dansând o sarabandă nebună în jurul lui. Apoi nu mai știu nimic.

Când își reveni, primul lucru la care se gândi fu bătrânul. îl căută din priviri și... îl găsi. Zăcea într-o baltă de sânge, cu ochii larg deschiși fixați spre cerul senin, căruia

26

parcă îi reproșa un sfârșit atât de nedrept. Flaneaua lui, altădată de un alb imaculat, era acum purpurie. Ca de obicei, nevinovății plăteau pentru pedeapsa primită de întreaga omenire.

Liam izbucni în plâns. Nu-1 mai afecta că era, la rândul său, la fel de șifonat. Trăia într-o lume în care nedreptatea atinsese apogeul. **Să-ți plătești dorințele...** dacă vrei să te bucuri de ele? Se ridică în silă de pe caldarâm. Apoi vărsă. Se simțea dărâmat cum nu mai fusese niciodată. Parcă ar fi rămas acolo pentru totdeauna, fără să-i mai pese de lumea aceea crudă... nu, mai bine spus de lumea nepăsă- toare în care trăia. De-abia acum simți că ochii i se deschiseseră cu adevărat. Trăia într-o lume fără dorințe. O lume I

fără nimic!

Liam nu știa dacă acel "ceva" care îi luase omului puterea de a dori, unica și adevărata putere, o făcuse din răzbunare sau din rațiuni comerciale,

pentru a i-o revinde apoi cu porția, în funcție de posibilitățile bănești. însă era înclinat acum, tot mai mult, să creadă că totul fusese provocat intenționat.

Trebuia să se întoarcă acasă, să-și revadă soția, s-o revadă pe Fiona și... cam atât. Soția îi era mai degrabă un bun prieten. Nu-i putea fi mai mult, căci îi lipseau banii. Avea cu ea doi copii - un băiat și o fată, Sean și Claire. Atunci când îi concepuse plătise un munte de bani pentru a avea acea dorință. Făcuse un efort de neimaginat în prezent, ajutat de o rudă îndepărtată, consilier la Palatul Con-

ducerii, care îi obținuse o reducere substanțială de preț. Un copil putea fi creat și sec, printr-un simplu act sexual rece, robotic. Dar cum să ai un urmaș născut din lipsa de dorință? Trist, dar adevărat, majoritatea se năștea astfel. Adică nedoriți. Fiecare familie era obligată să aibă urmași, chiar dacă nu îi dorea. Jocurile sadice ale Conducerii...

Liam ar fi vrut să mântuiască lumea damnată în care trăia. Să-și mântuiască țara - o Irlandă mult mai liniștită, după conflictele care, cu veacuri în urmă, păreau că nu mai contenesc. Dispărând dorințele, fuseseră estompate și motivele de conflict. Dar tot înainte era mai bine, fiindcă pe-atunci oamenii luptau pentru impunerea propriilor dorințe. Ce putea fi mai frumos de-atât?

Când ajunse acasă, Liam fu nedumerit de reacția Fio- nei. Uitase ce pățise și în mod sigur nu arăta prea bine, de vreme ce își îngrijorase consoarta. Fără să-l întrebe nimic, Fiona îl întinse în pat și îi puse câteva comprese reci pe frunte și pe piept. Liam avu timp să o examineze. încă era foarte

frumoasă. Deși nu dorea, putea să aprecieze frumusețea. Blondă, cu ochii verzi și foare limpezi, altădată ar fi fost dorită de orice bărbat normal. Era încă tânără, de-abia împlinise treizeci de ani; bine făcută, emanând sănătate și bună dispoziție, avea un farmec aparte, oferit de păru-i blond, lung și ondulat, de pielea bronzată... Prin decolteu, sânii plini i se înfățișau lui Liam în toată splendoarea. în trecut, nimeni n-ar fi rezistat unei asemenea priveliști; dar acum, Liam nu putea decât să realizeze că

are sub ochii lui ceva extrem de frumos și prețios. Atât, și nimic mai mult. Fiona începu să îi maseze umerii. El zâmbi satisfăcut. Viața mai oferea și clipe frumoase, infinit mai scurte decât cele rele. Brusc, fără să-și dea seama, o trase deasupra lui și o sărută scurt.

"Ce-i cu tine, Liam?", îl întrebă ea, vizibil surprinsă și oarecum stânjenită.

"Te iubesc, Fiona, te iubesc..."

Câteva fracțiuni de secundă, Liam avusese un impuls asemeni celui iscat de verdele intens. Nu știa dacă putea să-l numească dorință, dar fusese ceva foarte plăcut.

"Și eu te iubesc", îi răspunse femeia. *"Dar trebuie să fiu sinceră. Știi bine că nu pot să te doresc. Nu am cum..."*

Dorința era un lux. Și cine mai dorea cu adevărat? *"Unde sunt copiii?"* întrebă el, după o scurtă pauză.

"Cum unde? La școală. Aiurit mai ești, Liam. Totuși, te iubesc așa cum ești."

Fiona închise ochii și își apropie buzele de ale lui,

timp de câteva clipe. îi simți răsuflarea caldă. Apoi, femeia se îndepărtă. Fusese ceva rigid, mai mult din complezență, iar Liam știa asta. Ce n-ar fi dat acum să aibă o avere ca să cumpere dragoste...

Copiii își priviseră speriați tatăl când se întoarseră de la școală. Liam arăta îngrozitor, întins în pat și acoperit de comprese.

"Tatăl vostru a avut un mic accident, dar nu e grav. O să îi treacă repede", se simți datoare Fiona să explice. *"Hai, ieșiți la joacă. Nu vă speriați, o să se facă bine."*

29

Copiii se liniștiră după cuvintele Fionei. Timidă, Claire se apropie de mama ei.

"E-adevărat că se pot cumpăra și dorințe de oameni? De fapt, există dorințe de oameni? Așa spunea Logan azi, la școală."

Fiona ezită să răspundă.

"Uite, Claire... Pentru asta trebuie să mai crești. Acum nu ai înțelege nimic. Hai, du-te la joacă..."

"Bine, mamă", răspunse Claire vizibil dezamăgită și fugi din încăpere.

Rămaseră în cameră doar ei doi. Fiona îl privi pe Liam cu gravitate.

"Totuși, spune-mi ce ai pățit!"

"Nimic important, Fiona, nimic important..."

"Spune-mi ce ai pățiti", accentuă ea. *"Și să nu cumva să mă minți. !"*

Liam fu nevoit să-i povestească. Poate era mai bine așa.

"Bine, Liam, dar te știam destul de calm. De unde ai avut puterea de a fi agresiv? In ziua de azi, numai cei de la conducere și gardienii sunt agresivi."

"Dar, Fiona, jură a dori, noi, oamenii de rând, suntem docili, niște bieți mielușei. Parcă am fi castrați."

De fapt, gândi el, cam așa și era.

"Nu crezi că cei care ne conduc ne-au îndepărtat puterea de a dori tocmai pentru a ne domina mai bine?"

"Poate că da, Liam... Poate că da. Dar asta nu înseamnă că tu trebuie să fi neapărat exponentul nemulțumirii. Sunt atâția care ar putea să..."

30

"Nu, Fiona... Dacă fiecare ar gândi așa... Vreau să răzbun întreaga lume. Nu mai suport."

"Ești nebun, Liam. Mai bine dormi...Trebuie să te refaci. Mâine trebuie să te duci la muncă și uite, aproape că s-a înserat. "

Pe Liam îl enerva docilitatea Fionei.

"Am dormit destul. O viață. Spune-mi, Fiona, de când nu am mai făcut dragoste?"

"Cine mai știe?..." răspunse ea, surprinsă de întrebare, total dezarmată.

"îți spun eu! De când am conceput-o pe Claire. Ți se pare normal să continuăm așa? Vreau să te sărut o oră, o zi, fără să simt nimic fals. Vreau să mă bucur din plin de frumusețea ta, așa cum am făcut doar de două ori de când ne cunoaștem. Pentru Sean și Claire. Dar acum aș vrea să o facem doar pentru noi. Să ne simțim bine și ăsta să fie unicul scop. Dar, Doamne, deși aș vrea, nu pot... Noi, bărbații de rând, suntem impotenți. Iar voi, femeile noastre, pe care le iubim, sunteți frigide. Nu mai știm ce înseamnă emoția dorinței și a posesiunii..."

"Liam, la ce-ți folosește toată pledoaria asta?

Culcă-te!"

"La naiba, femeie! Nu înțelegi nimic!!!"

Liam sări din pat și își îmbrânci soția. Ea rămase cu privirea în gol, prea surprinsă ca să reacționeze. Nici nu îndrăzni să-l privească în timp ce-și azvârlea nervos compresele și se îmbrăca.

"Eu plec! M-am săturat. Mai bine putrezesc pe străzi decât să suport răceala din casă și de peste tot. Duceți-vă naibii cu totii!!" f

31

VERDE Traian Bădulescu

Ușa trântită nu o dezmetici pe Fiona. Rămase cu privirile fixate undeva, pe un tablou care înfățișa o scenă biblică cu Adam și Eva. O lacrimă rebelă i se prelinse pe obraz. Părea mult mai îmbătrânită acum...

<1*VA VA VA<l>

Aproape că se înnoptase. Liam se îndreptă către downtown, căutând cu disperare să-și forțeze destinul. Toți trecătorii care se mai aflau pe străzi îl priveau mirați, unii chiar întorceau capul după el. Arăta ciudat. Avea ochii injectați și mergea foarte repede, fără să-i mai pese de oamenii pe care nu-i ocolea, lovindu-i cu umărul. în fața unui Pub îl acostă o prostituată. Cea mai veche meserie... Care uite că nu dispăruse nici măcar odată cu extirparea dorinței.

"Scumpule... Numai 110.000 lire. 100.000 pentru plata dorinței și restul pentru mine. Am carte de credit pentru dorințe. Și, dacă vrei să-mi dai și mie încă o sută de mii, să mai simt și eu ceva..."

Liam o îmbrânci cu brutalitate, continuându-și

drumul spre nicăieri.

"Brută!...", strigă femeia în urma lui. *"Fii blestemat!..."* Oare nu era deja blestemat? Asemeni celorlalți semeni ai săi? Iar un blestem mai mare nici că exista!

Cu cât se apropia de centrul orașului, cu atât luminile deveneau mai puternice și mai numeroase, firmele mai

32

răsărite, clădirile mai îngrijite. Un magazin se chema chiar "Dorința". Tupeul celor ce-i înconjurau pe Conducători, își permiteau să folosească un astfel de cuvânt sacru fără să se gândească la el cu jind. Dacă ar fi stat în puterile lui, ar fi aruncat asupra downtown-ului o bombă, să distrugă zona îmbuibaților. Dar asta după ce ar fi aflat secretul re-căpătării dorințelor și ar fi eliberat întreaga lume.

Gândurile îi fură brusc întrerupte de apariția celor doi gardieni care îl uciseseră pe bătrân și care se postaseră în fața cazinoului "Dublin". Dădu să treacă prin fața localului, dar fu oprit de alte gărzi înarmate până-n dinți.

"Sorry! Pe-aici nu se trece, te rugăm să ocolești trotuarul." "Dar ce se întâmplă?"

"Nu te privește! Cară-te, n-auzi?"

Liam fu îmbrâncit de un gardian. Umilit, traversă strada. Totuși, în fața cazinoului se întâmpla ceva deosebit. Curiozitatea îl determină să nu se îndepărteze prea mult. Ocoli o clădire și trecu printr-un gang întunecos, intrând într-o curte interioară. Avea să pândească de-aici. Dar în penumbra oferită de curte mai deslușI o siluetă. Care, din fericire, părea să nu-1 fi observat. Era, de bună seamă, un nabab. Ținea la ureche un videofon

celular și, deși se străduia să vorbească destul de încet, era noapte și se auzea aproape tot.

"Eu vin mâine dimineață. Da, vine și Marele Conducător, cu ocazia asta îmi va fi prezentat. Eh, acolo, la o Ruletă sau la un Poker American. Nu, nu mai mult de cincizeci de milioane de lire. Asta e o afacere. Salut!"

33

"Doar cincizeci de milioane de lire", se trezi murmurând Liam. "Asta da bănet."Acum se lămurise că în cazinou avea să sosească un grangure mare. Dacă nu chiar cel mai mare.

Se pare că și nababul îi auzise vocea, căci se întorsese brusc, privind către colțul în care se ascundea. Nu, Liam nu trebuia să rateze ocazia. Nababul se îndreptă către el. Era înarmat. Liam se încordă, așteptând fără să miște un deget. îl lăsă pe străin să treacă de el și-i sări în spate, lo- vindu-1 cu sete în ceafă. Avea un cot ucigător, nimeni nu i-ar fi rezistat. îl trase pe străin în gang și-l dezbrăcă.

Acum, Liam era un alt om. îmbrăcat la costum, cu un videofon și-un revolver. Un Colt ultimul tip. Venise vremea mult așteptată.

în fața cazinoului era aceeași forfotă. în schimb, acum nimeni nu-1 mai oprea. Aspectul său fizic era un adevărat permis de trecere. Prudent, îi evită pe cei doi gardieni. Dar cine îl mai recunoștea acum? Intră în cazinou, salutat cu amabilitate de portari. I se făcea o primire regească, de parcă el ar fi fost cel mai important. De fapt, așa și era. El avea să salveze lumea. Acum nu mai risca nimic. Era alt om. Avea alte haine. O damă bine îl opri din drum și îl întrebă dacă știe când vine Marele Conducător.

"Trebuie să apară. încă puțin", îi răspunse el, natural.

"Joci la Ruletă?", îl întrebă femeia. Tipa îl aborda fără niciun complex. Liam ezită o clipă, dar își aminti că avea asupra lui cărțile de credit ale victimei.

34

"De fapt, de ce nu?"

Urcă la etaj, unde se afla o sală imensă, puternic luminată de nenumărate candelabre. De pereți erau agățate tablouri care înfățișau numai nuduri - atât feminine, cât și masculine. De bună seamă că erau puse acolo tot ostentativ, așa cum era tot ce se afla în acest cazinou. Inspirau dorința.

Trecură pe lângă o masă unde câțiva bătrâni obezi jucau "Black Jack".

"211", răcni unul dintre ei. *"Te-am făcut!"*

Dealer era o femeie mai mult dezbrăcată, pe care scria dorință. Liam îl auzi pe câștigător cum îi făcea propuneri. Ce scârbos... Femeia se pare că acceptase cu cea mai mare ușurință. Atât timp cât dorințele puteau fi cumpărate...

"Hei, ce-i cu tine?", îl dezmetici femeia de lângă el. *"De fapt, nici n-am apucat să facem cunoștință. Mă numesc Clara. Clara McKinley."*

"încântat, Clara, îmi pare bine", răspunse Liam glacial, fără să se prezinte, la rândul său.

Femeia arăta de-a dreptul fabulos. Era îmbrăcată într- un deux-pieces, ah... un verde, cu un decolteu mai mult decât exagerat. Părul îi era negru ca pana corbului, iar sânii știau cu siguranță ce înseamnă siliconul. Se vedea că era plină de bani.

"Dar tu nici nu mi-ai spus cum te cheamă", îl apostrofă ea puțin, luându-1 de braț cu tandrețe. Liam simți căldura mâinilor și realiză că nu îi era deloc indiferent.

35

"Ăăă... Liam... Liam Fitzgerald."

O scăpare sau nu, își rostise numele real. Dar cui îi mai păsa?

"Bine, Liam, alegem ruleta asta?"

"De ce nu ?"

Clara se îndreptă spre ruletă, trăgându-1 după ea. Pe chip i se întipărise un zâmbet care părea că ascunde ceva.

"Liam, o să avem parteneri la înălțime, în seara asta. La cea mai mare înălțime!..." 9

Șansa îi surâdea. Din ce în ce mai mult. Era sigur că la acea ruletă avea să joace și Marele Conducător. Ruleta era jocul de noroc preferat al Marelui Conducător. Ruleta era jocul de noroc preferat de Lucan O'Neil, Stăpânul Absolut al Lumii și mai ales, al Dorințelor.

"Ah, de-abia aștept! Am o dorință de joc..."

Clara încerca să spargă tăcerea lui distantă. O întărâta vădita lui indiferență. Dorea. Să joace și să-1 aibă pe Liam.

"Mai spre dimineață ce faci? Vii la mine?"

Femeia îi mângâie languros obrazul. Liam nu-i răspunse nici de astă dată. Pentru că n-avea niciun impuls. Pe când ea își tot afișa dorințele, de aproape o oră. Atunci deduse că acei fericiți din vârful societății știau permanent ce înseamnă dorința!

în sală se lăsă o liniște mormântală. își făcea apariția Marele Conducător. Majoritatea celor aflați

acolo îl știau. Lucan saluta necontenit, în stânga și-n dreapta. Era un bărbat între două vârste, înalt și plin de prestanță. Avea

părul grizonat și o privire care părea că îți pătrunde în minte; o privire care nu putea fi uitată prea ușor. îmbrăcat într-un smoking negru, părea prietenos. Zâmbea și saluta absolut toți invitații. Se îndreptă spre ruletă și întinse mâna viitorilor parteneri de joc... Inclusiv lui Liam.

"Ei, treburile statului nu sunt chiar atât de apăsătoare, astfel că îmi permit și eu ceva timp liber. Populația o duce excelent și noi la fel. Gata pentru distracție?", rosti Conducătorul pe un ton sarcastic. Populația o ducea bine...

Jocul începu. Pariurile erau în toi. Lucan O'Neil parie pe roșu. Liam, pe negru. Clara parie pe câteva cifre, printre care și 13. Câștigător ieși, bineînțeles, Lucan.

într-o jumătate de oră, Marele Conducător nu pierdu mai mult de o tură, două. Așa, din complezență. Liam nu prea avea noroc. Era ceva normal, nu își dorea victoria. Pierduse o groază de bani, peste un milion de lire. Dar avea cărți de credit. Care, în curând, n-aveau să-i mai folosească la nimic. Pariase pe toate numerele, dar ele ieșeau câștigătoare în alte jocuri și nu când trebuia.

"N-ai prea mult noroc", îi zise Marele Conducător. *"Nu îți dorești îndeajuns victoria."*

"Nu îmi doresc nimic", rosti Liam printre dinți.

Cuvintele Conducătorului îi umpluseră paharul răbdării. Peste tot în jurul lui se vorbea doar despre dorință.

"Vorbești ca un om de rând", îl apostrofă Lucan. *"Noi trebuie să știm ce înseamnă dorința. De fapt, noi, cei cu sângele albastru, n-am uitat asta niciodată. Pariez pe negru!"*

37

VERDE Traian Bădulescu

"Bine, dar dispozitivul?...", plusă Liam, interesat de întorsătura pe care o luase discuția.

"Ce naiba, știi bine că nu există niciun dispozitiv! E vorba de o simplă sugestie. Oamenii de rând și-au pierdut puterea de a dori din cauza noastră, pentru că le-am luat orice speranță de a mai dori ceva. Pentru că am dorit noi prea mult... Ha, ha!".

Hohotul sarcastic al Conducătorului îl călcă pe nervi pe Liam. Atmosfera din cazinou era înfiorătoare. Nu știa dacă ce spusese Lucan era adevărat, nu mai era sigur de nimic. Decât de viitoarea miză a pariului.

"Pariez pe verde."

"Dragă, cred că știi că nu există așa ceva", îi replică prietena lui, Clara, pe care aproape că o uitase, deși se afla lângă el.

"Pariez pe verde", accentuă Liam, privind la cămașa Marelui Conducător, care era de un verde intens, așa cum nu mai văzuse decât în timpul orei de dorință.

începea să dorească fără a plăti măcar un penny. încă nu știa ce, dar dorea. Era primul om de rând care dorea fără a-și plăti și comanda dorința. Dorea, dorea cu adevărat, impulsul i se accentua din ce în ce mai mult. Cei din jur îl așteptau mirați, încercând să scoată de la el un pariu serios. Dar el pariase pe verde. Da, **dorea...**

Cu mâinile tremurânde, scoase din buzunarul

interior al sacoului un revolver. Trase. în jurul său auzi țipete de groază. în față zări un verde intens, pătat de sânge.

Dorea... Era în culmea extazului. Trase în neștire. Dorea să ucidă. Asta era acum dorința lui cea mai arzătoare.

38

VERDE Traian Bădulescu

Toată lumea era verde. Plăcerea era verde. Femeia, mâncarea, băutura, erau verde. **Moartea era verde.** Când trăgea era verde, deci era plăcut.

își îndreptă revolverul spre tâmplă. Din cea mai sinceră și mai puternică dorință... Parcă acum și sângele împroșcat era verde. Nimicul era verde...

AÎA A?A AÎA «T*

Doi tineri, un el și-o ea, se plimbau încet pe stradă, ți- nându-se de mână mai mult din complezență. Erau doar prieteni foarte buni; mai mult nu puteau fi.

Dar el simți brusc un impuls puternic, ceva nemaiîntâlnit până atunci. O luă deodată în brațe, o mângâie pe obraz, pe gât, o sărută cu foc. Un impuls pe care nu-1 mai cunoscuse niciodată, un impuls care-1 făcea fericit. Deși era destul de tânăr și nu știa de dorințe decât din auzite, simțea că o dorea pe fată. Fără să fi plătit.

Cu timpul, străzile se umplură de cupluri din ce în ce mai tandre, Adami și Eve care descopereau ce e dorința, Adami și Eve care aveau să înceapă o nouă lume.

Nimeni nu știa că fuseseră mântuiți prin dorința de a ucide. Oamenii de rând doreau din plin acum,

să se iubească, dar și să se răzbune. Porniră spre downtown, spre Palatul Conducătorilor. Doreau, la rândul lor, să ucidă. Toți începeau să vadă, să simtă un verde intens, pătruns în mințile lor nu se știe de unde.

39

VERDE Traian Bădulescu

în fața unui panou verde intens stătea o femeie învești mântată în negru. Privea cu ochii ei verzi, inexpresivi, către acea culoare care nu o fascinase niciodată. Dar îi a- mintea de ceva. Dorea. însă ceea ce dorea ea n-avea să se mai împlinească niciodată...

40

ZEII ERAU DEȚINUȚI

I

Tiberius, nu înțelegi cum se face că lumea este pentru unii atât de limitat, iar pentru alții, practic, nu are granițe. "Cei din afară", care, de la o vreme, nu îi mai vizitează pe "cei închiși", pot intra în **Cetate.** Dar ei, "arestații", sunt nevoiți să se oprească la hotarele orașului. Datorită unui scut energetic blestemat care are un sens unic. Se intră, dar nu se mai iese decât cu permisiunea "celor din afară".

Cetatea este subpopulată. Cinci mii de suflete trăiesc acum între zidurile ei fictive, de netrecut, ziduri care adăposteau cândva milioane de oameni. Cei care au plecat sunt acum părinții "celor de afară". Cei din interior, "închișii", din rândurile cărora ai onoarea să faci parte și tu, Tiberius, sunt urmașii unor deținuți uitați sau, poate, lă- sați în cetate în timpul marii evacuări. De fapt, ce mai contează ce se întâmplă afară? Aici, în interior, nu există prea multe legi și totul este bine. Fiecare face exact ce-și propune. Orice individ are propriile legi. Dar vai, vai de cel care nu le respectă. Marele Ordinator este de-a dreptul neiertător în aceste situații. *"Cine își impune propriul program, trebuie să-l respecte. Fiecare este obligat să-și impună un*

program." Așa sună unica lege comună a cetății. Omul au- toprogramat. Agonie și extaz. Dramă și

comedie, în același timp.

Aleargă, Tiberius. Aleargă. Nu uita că ți-ai programat o întâlnire cu prietena la ora 19:00. Mai ai trei minute și, dacă vei întârzia, Ordinatorul va fi nemilos. *"Nihil Sine Ordinator"* este deviza ta și a celorlalți "închiși". Trebuie să o respecți, Tiberius. Asemeni prietenei tale. Curând, va trebui să vă întâlniți și să mergeți într-un restaurant select. în jurul orei 21:00 va trebui să faceți dragoste. Chiar dacă nu veți avea nici cel mai mic chef. Asta e, Ordinatorul nu știe de glumă. Voi, doar voi ați ales aceste ore, de comun acord. Cu o zi înainte. Nu ar fi păcat să dați totul peste cap și să stricați programul comunicat Ordinatorului cu puțin timp în urmă? Orice nerespectare a programului autoimpus echivalează cu o rotiță ruptă din Marele Mecanism al Cetății.

Dincolo de ziduri trăiesc oameni, dar voi, voi sunteti zei. Zei închiși datorită invidiei "celor de afară". Zei care vor evada la timpul potrivit și vor elibera întreaga lume. O divinitate trebuie, însă, educată din cea mai fragedă copilărie. Marele Ordinator are grijă de toate. O divinitate trebuie să respecte tot ce își propune. Ordinatorul este neiertător în cazul nerespectării unicei Legi care domină Cetatea. Cei care nu se țin de cuvânt vor fi izolați în Cartierul Vechi al Cetății, nelocuit de sute de ani. Cine nu își domină impulsurile de moment și nu își respectă programul, nu poate fi socotit demn de a trăi printre ceilalți zei.

42

ZEII ERAU DEȚINUȚI Traian Bădulescu

Tiberius, ești zeu și o iubești prea mult pe Larisa, astfel că nu dorești să-i faci probleme. Dar spune, cât de mult nu ți-ai dori să o suni pe nepregătite, la

miezul nopții... Să faci dragoste cu ea atunci când vrei, chiar în momentul acela de tensiune, când nu știi ce se va întâmpla în următoarele clipe. De fapt, totul se petrece potrivit voinței tale. Dar potrivit voinței tale pe care o aveai cu o zi în urmă, nu potrivit voinței de moment. Ideea programului stabilit cu o zi înainte a fost introdusă, cu mult timp în urmă, de Marele Ordinator, la ideea unui nenorocit de filosof. Care susținea că tot ce-ți vine pe moment este irațional, iar cum un zeu este rațional... Blestemat să fii, Lucas! Credeai că și sentimentele pot fi programate cu o zi înainte...

Tiberius, ești transpirat, constați că ți-ai pătat și jeanșii pe care de-abia i-ai spălat, dar nu mai contează decât un singur lucru. Să ajungi acolo. Și, mai ales, la timp. Marele Ordinator nu știe ce înseamnă sfertul academic, termen rămas doar în istorie, aparținând în prezent doar celor din exteriorul Cetății. Te uiți la ceas și te îngrozești, Tiberius. Este deja ora 19:00 și tu ai da orice pentru a opri timpul în loc... sau poate că, totuși, nu ți-ai potrivit bine ceasul... Copilării, simple copilării... Ordinatorul coordonează toate ceasurile, de la cel mai mic ceas-jucărie până la orologiul din Piața Marelui Palat. Este 19:01 și totul s-a dus pe copcă... Te gândești la sinucidere, dar ar fi un delict major, căci nu ți-ai programat și nici justificat în vreun fel autosuprimarea. Pentru a recurge la acest ultim gest

disperat este nevoie de un proces care poate dura luni de zile, lăsând la o parte anumite cazuri

excepționale. Și dacă verdictul îți este nefavorabil, nu poți face recurs și rămâi condamnat la... viață. »

Mai ai doar o sută de metri până la locul de întâlnire, sub ceasul din Piața Academiei. Alergi, lovești trecătorii din jurul tău fără să-i simți, deși pentru ei, mai mult ca sigur, fiecare impact reprezintă un joc greu de uitat. De peste zece minute te cuprinde acel fior binecunoscut care nu îți dă pace până când nu te afli în fața faptului împlinit, fie și într-un mod cu totul malefic. Cu cât te apropii mai mult, cu atât starea de anxietate ți se amplifică, până când simți că bătăile inimii sunt mai rapide decât pașii tăi. Organul vital îți izbește pereții cavității toracice, încercând să evadeze din tine. Dar nu o poate face, nu poate evada, așa cum nu poți nici tu să scapi din Cetate. Și ea, asemeni ție, are un program pe care trebuie să-l respecte. Tac-tac, așa trebuie să bată până în ultima clipă. Dar și ea poate greși. Așa cum ai făcut tu acum, întârziind... Au trecut cinci minute. Te năpustești asupra locului de întâlnire cu ochii închiși. încerci să-ți imaginezi ochii Larisei, inundați de lacrimi. îți imaginezi ceasul pe care ea îl vede ca prin ceață. Devii convins că frica de care ești dominat este, mai mult ca sigur, un nimic față de îngrijorarea care a invadat sufletul Larisei.

Deschizi ochii... Nu realizezi imediat ce vezi. în fața ta zace ea, într-o baltă de sânge. Ce ai făcut, Tiberius? Pentru

cinci minute... Ochii inerți ai Larisei par a te privi iertător. Ai ucis un suflet nevinovat. Nu mai ești

capabil să rostești vreun cuvânt. Nici măcar un geamăt de durere sufletească. Te repezi spre corpul ei nemișcat. Și răsufli ușurat. Era o hologramă. Altă glumă proastă a Marelui Ordinator. Acum poți să fii pedepsit în orice fel, important este că ea trăiește, de acest lucru nu te mai poți îndoi. Nici nu te gândești bine ce pedeapsă ai putea primi și spre tine aleargă o femeie - de fapt, impropriu zis femeie, mai degrabă un mastodont de peste 150 de kilograme. Ca din senin, uiți de Larisa și te gândești la tine, la ce va urma în noaptea care va veni. Se pare că Marele Ordinator te-a scutit de izolarea permanentă, dar te va aștepta o noapte de coșmar. Femeia obeză îți e destinată tie, Tiberius. Desi e doar un simplu replicant, va trebui să o satisfaci o noapte întreagă. Și când te gândești că dacă nu întârziai cele cinci minute puteai să fii în pat cu Larisa... Dai să fugi, dar apar imediat cinci replicanți-gărzi, coordonați direct de ordinator. Va trebui, într-adevăr, să te retragi cu... mmm... "femeia" asta. Femeia... oare ce o face acum Larisa? In orice caz, o duce mult mai bine decât tine, să fii sigur de asta!

II

Te trezești mahmur, cu dureri de cap și de spate. Te uiți în stânga ta. Patul este gol, slavă Ordinatorului! Pe locul rămas liber se zărește încă o adâncitură, peste care

nu se poate trece cu vederea. "Viața merge înainte, scapă de povara trecutului", te gândești, încercând

să te repui pe picioare. Dar ești total deprimat, ca și cum te-ai afla după o înfrângere care ți-a tocit firul vieții, total compromis de-acum înainte. Nici nu realizezi când pui mâna pe receptor și formezi numărul Larisei. Dar după ce apeși pe ultima cifră și începe să sune, te cuprinde un fior. Sufletul tău devine un ocean de emoții și remușcări. Anulezi apelul. Nu, Tiberius, nu mai ai curaj. Totuși, o iubești. Nu vrei ca totul să se termine între voi într-un mod atât de stupid.

Tiberius, nu mai fi trist. Bucură-te, astăzi ai o zi fără program, inerentă unei prime sancțiuni. Poate va fi unica ta zi în care vei face orice vei dori, fără să-ți stabilești programul cu 24 de ore înainte. Iți iei cartela de identificare, pe care este precizată situația ta specială, anume că ai primit o sancțiune și deții o zi fără program. Pe stradă râzi în sinea ta când vezi oamenii cum aleargă, asemeni unor furnici, sau nu, mai bine zis aidoma unor roboți care nu văd ce au în față decât pe un unghi de zece grade. Nu uita, Tiberius, cu o zi în urmă erai și tu asemeni lor. Și vei reintra în normal a doua zi. Poate că tu ești unicul zeu căruia i-a trecut prin minte să evadeze dintre zidurile acestei citadele blestemate. Dar, cu ce folos? De mic copil te-ai frământat, încercând să găsești o cale de scăpare, pe când ceilalți zei își duceau viața ca și acum, asemeni unor animale domestice care trăiesc în ograda Marelui Ordinator.

Te gândești, cuprins de groază, că va veni seara și vei fi nevoit să-ți declari programul pentru a doua zi. Deci, vei fi obligat să te reîncătușezi cu propriile-ți mâini. La șapte, micul dejun, la șapte și jumătate, plecarea la serviciu, la opt fără douăzeci ajungi la serviciu, la trei termini, la trei și cinci cumperi ziarele, la trei și un sfert te duci la un biliard, la patru vrei să agăți o puicuță... La naiba, trebuie să declari și asta dacă vrei să ți se permită. Bineînțeles, o puicuță replicantă, care îți va ieși în întâmpinare așa, din întâmplare. A naibii întâmplare, Ordinatorul știe tot, Ordinatorul este Marele Zeu și peste el nu poți trece decât terminat ca divinitate.

Dar cum ar fi, Tiberius, să te transformi în om, adică într-unul "de afară"? Nu, este imposibil, lasă copilăriile. Tu te-ai născut zeu și vei muri zeu. Precum un copac nu se poate transforma într-o floare, nici tu nu poți deveni din zeu om. Te-au învățat asta pe băncile școlii, unde ai luat pentru prima dată contact cu beneficiile autoprogra- mării. Beneficii... în sfârșit, așa ți-au impus învățătorii și aproape că au reușit să te convingă. Iar pe ceilalți... pe ceilalți, din păcate, i-au convins...

Te oprește un gardian, cerându-ți cartea de identitate.

"Mi-am programat ieri să-ți dau un pumn în scăfârlie. Spu- ne-mi, ce să fac?", îi zici pe un ton cât se poate de serios.

"Vom cerceta și dacă Ordinatorul confirmă, mă voi supune." Replicant prost... Fără suflet și fără minte, încercând să oprească zeii. El vorbește cât se poate de serios, dacă Ma-

rele Ordinator confirmă autoprogramarea și dacă este de acord, ai tot dreptul să-i dai un pumn. Fața lui rigidă și albă, cu un aspect, ce-i drept, destul de dur, este tocmai bună pentru un pumn cum n-ai mai dat în viața ta.

"Hai, zeule, dă-mi cartela de identitate", îți poruncește ironic sau, cel puțin, așa ți se pare.

Tu n-ai de ales și i-o întinzi, privindu-1 drept în ochi, sfidător. De fapt, de azi dimineață nu îți mai pasă de nimic, de absolut nimic. "Zeule, zeule, ești de fapt un nimic. Mai bine te năsteai ultimul dintre oameni", îți zici în sinea ta. Da, mai bine ultimul dintre oameni decât primul dintre zei... Primul între zei care a deschis ochii, dar din păcate fără niciun rost.

"Zeule, ești în neregulă. Ai zi fără program și ție îți arde de glume. Hai la Ordinator, îți vei stabili program chiar acum. Să fii fericit că sunt bine dispus, altfel îți garantez că nu scăpai așa de ușor."

Replicant imbecil, folosește mereu aceeași placă. I-auzi, *"ai noroc că sunt bine dispus".* Îți amintești de Larisa. Dacă îți vei stabili un program fără să vorbești cu ea, o vei pierde pentru totdeauna. Drumurile voastre se vor despărți așa cum se rupe în mai multe bucăți o sfoară veche și putredă.

"Vă rog... Pot să dau un telefon?", te adresezi replicantu- lui, îl implori.

"Nimic! Mergi cu mine și îți stabilești programul!", îți răspunde el, mult mai puțin bine dispus.

Ai pierdut-o pe Larisa, ai pierdut tot. Ținta ta e acum Marele Palat, unde îți vei arde firul speranțelor. Mergi ca spre locul de execuție, secondat de replicantul care, de fapt, își face datoria.

III

Larisa nici nu auzi ceasul când sună. Doar se întoarse pe cealaltă parte a patului, încercând parcă să alunge un vis urât. Se trezi abia la 10:00... La 08:00 ar fi trebuit să ajungă la slujbă și acum, în mod normal, s-ar fi aflat în birou, în fața unui mic ordinator.

Ciudat, deși nu respectase programul, până acum nu venise la ea niciun gardian, obligat, prin lege, să o ridice. Ieri nu se prezentase la întâlnirea cu Tiberius. De fapt, de la o vreme tipul îi devenise antipatic și voia să încheie relația cu el. Chiar îi oferise câteva indicii, poate cam subtile pentru un îndrăgostit irecuperabil, așa cum era Tiberius. Dar și ea fusese nehotărâtă... încă mai ținea la el, dar era altceva, diferit de ce fusese înainte. Nu îl mai iubea, era doar atașată de el sau poate doar îl compătimea. Ce îi mai lega era doar un lanț de amintiri... Un lanț pe cale să ruginească.

De o săptămână, de când apăruse... Celălalt, Larisa devenise conștientă că relația ei cu Tiberius va trebui să ia sfârșit cât se poate de repede. Se îndrăgostise fulgerător de Celălalt. Totul se întâmplase la serviciu, prin intermediul micului ordinator. Nici măcar nu-1 cunoștea personal

pe Celălalt. Dar vorbeau de dimineața până seara prin intermediul computerului. El, noul ei prieten, începuse să o iubească. Ea se îndrăgostise de el încă din prima zi.

De atunci nu mai era deloc punctuală. Deși nu mai respecta programul, gărzile-replicanți o ocoleau inexplicabil. Putea să facă, într-adevăr, tot ce își dorea. Cu Tiberius făcuse dragoste pentru ultima oară cu trei zile înainte. El, plin de pasiune ca întotdeauna, încercase să o satisfacă. Dar ea se purtase destul de distant. întinsă în pat, rigidă, cu privirea în gol, nereceptivă aproape la fiecare mângâiere a lui Tiberius, fără să scoată nici cel mai mic geamăt, Larisa se simțea asemeni unui corp străin care nu își avea locul în brațele acelui bărbat, devenit și el, între timp, tot un străin.

Ziua următoare i-a propus lui Tiberius o mică pauză, iar el a fost de acord. Larisa motivase, ca o ticăloasă ce devenise, că nu se simte bine și că nu dorește să-și mai părăsească locuința o zi întreagă. Tiberius o crezuse orbește, fără să o întrebe cum poate să încalce programul nepedepsită. Peste încă o zi își stabiliseră o întâlnire la care ea nu se prezentase. Tot timpul, Larisa nu făcuse altceva decât să ajungă la serviciu mai devreme, să stea în fața biroului de dimineața până seara și să discute cu Celălalt prin intermediul ordinatorului.

Acum stătea lungită pe pat, cu privirile fixate undeva în tavan. Ochii ei albaștri căutau să întrevadă chipul lui, așteptând parcă o revelație oferită de albul monoton al

tavanului. în același timp, pielea ei bronzată i se înfierbântase, iar respirația îi devenise sacadată. Inima îi bătea neregulat... Larisa se gândea la el, trecându-și mâinile prin buclele blonde, tremurând de excitația așteptării. Da, nu arăta deloc rău... își privea sânii bine conturați, gata să explodeze, mijlocul subțire, picioarele lungi... Toate le păstra pentru El. El... cine o fi oare?

La un moment dat, visul cu ochii deschiși îi fu întrerupt de sunetul telefonului. Sări din pat, plină de nerăbdare, și ridică receptorul, cuprinsă de emoție. Dar se auzi un pocnet și, apoi, zgomotul sacadat care anunța întreruperea convorbirii. Oare, oare o fi fost el?... El, Marele Ordinator, pe care îl iubea nebunește?

IV

Tiberius, nu te mai gândi la ea. Larisa aparține trecutului. Degeaba, nu poți să o ștergi din memorie, o iubești prea mult, poate că mai mult decât trebuie. în fața ta se înalță, macabre, zidurile înnegrite ale Marelui Palat. Urci o mulțime de trepte, care îți dau impresia că nu se mai termină. Dar nu simți nicidecum o înălțare. Acolo, sus, este sfârșitul. Iar jos, în urma ta, sunt amintirile, Larisa, toți prietenii tăi... Este imposibil să te mai întorci. Cum te apropii de ele, ușile masive, de marmură, se deschid maiestuos, invitându-te să pătrunzi în incinta întunecată, prea întunecată, a Palatului.

"Care este camera ta?", te întreabă gardianul.

"2016", răspunzi tu, cu jumătate de gură.

"2016, zici? Hai..."

Acel "hai" grăbit, rostit de replicant, îți bagă spaima în oase. Realizezi că mai ai doar un minut și vei reintra în normal. Dar ce normal...

Urci foarte repede cu un lift care nu te lasă să-ți închegi nici cel mai mic gând. Ajungi la etajul 37, unde se află camera ta, camera în care îți stabilești din copilărie programul pentru a doua zi. Ușile se închid în urma ta, separân- du-te de gardianul care ți-a nenorocit viața de zeu.

"Salut, Tiberius Bonavis. Nu ai fost deloc cuminte", ți se adresează Marele Ordinator, cu o voce înșelător afectată.

"Credeai că mă vei păcăli, încercând să evadezi din Cetate? Of, copilule, nu știi că absolut, dar absolut nimeni nu poate să părăsească Cetatea? Nici măcar eul Noi suntem zei, cei de afară sunt oameni și nu vom mai lua niciodată legătura cu ei. Suntem separați de sute de ani. înțelegi, Tiberius? Revino cu picioarele în Cetate, până când nu va fi prea târziu. Hai, să-ți aud programul, începând cu seara asta. Ora 20:00..."

Tiberius, nu ești în stare să îngaimi niciun cuvânt. Privești zidurile albe care te înconjoară din toate părțile. Chiar, de unde vine Vocea? La asta nu te-ai gândit niciodată.

"Hai, Tiberius. Programul."

Nu, nu-i vei răspunde. îl vei sfida. Poate să îți facă orice.

"Programul, *Tiberius! Ai înțeles?* ***Pro-gra-mul!"***

Marele Ordinator simulează al naibii de bine nervii.

Parcă ar fi zeu sau, mai mult, om... Căci oamenii sunt atât de impulsivi, așa spun legendele. De fapt, de ce să nu-i spui? Și-așa, nimic nu mai are rost. Resemnat, deschizi gura.

"La ora 20:00..."

"Te ascult, Tiberius", rosti Marele Ordinator cu o voce mult mai blajină.

"La..."

Tiberius, ești lac de sudoare, inima ți-a luat-o razna, dar fă-ți curaj. La urma urmei...

"La ora 20:00 vreau să mor."

V

Guvernul Terrei era alarmat. Proiectul Cetății eșuase. Scutul energetic se "dezintegrase" fără nicio explicație. Cei cinci mii de locuitori cărora le fusese impus să creadă că erau zei se împrăștiaseră în toate colțurile lumii. Acum, forțele de ordine nu aveau altceva de făcut decât să îi vâneze. Astfel de oameni sau așa-zis zei nu puteau fi lăsați în libertate. In ultimul veac, în Cetate avuseseră loc multe mutații, fiind impus un nou regim social. Mai multe nu știa nici secretarul general O.N.U.

într-adevăr, Cetatea rămăsese foarte mult timp izolată de restul lumii. Pentru că acolo trăiau cinci mii de cobai pe pielea cărora se încerca viabilitatea unui nou tip de regim sociopolitic. Cei cinci mii, urmașii unor deținuți de drept comun, erau speranța umanității. Dar ceva fusese în neregulă...

AÎA AÎA AÎA

Flavius avea douăzeci de ani și de când se știa nu făcea altceva decât să comande un computer. Mașinăria era prietenul său din cea mai fragedă pruncie. De fapt, pentru Flavius, biocomputerul cu structură moleculară reprezenta o ființă vie, asemeni unui prieten bun sau unei iubite.

De o săptămână, părinții lui Flavius observaseră totuși o schimbare. Băiatul lor nu mai părăsea locuința și stătea în fața computerului de dimineața până seara, ca sub efectul unei vrăji sau al unui drog. Avea aerul unui îndrăgostit. Tatăl și mama lui nu mai înțelegeau ce se întâmplă cu odrasla lor. Nu mai vorbea cu nimeni și rostea într-una:

"A dorit să moară. Nu voiam chiar asta... Imposibil, a dorit să moară!..."

Părinții ar fi trebuit, cu siguranță, să apeleze la un psihiatru; Flavius se purta de mic copil foarte ciudat, luân- du-și prea în serios jocul la calculator. Poate mult, mult prea în serios... Parcă ar fi avut o responsabilitate imensă. De multe ori renunța să-și ia micul dejun sau masa de prânz în favoarea computerului. Și avea orele lui fixe, când nu putea fi răpit din fața ordinatorului pentru nimic în lume.

Doar în acea dimineață făcu o excepție. Computerul, nu se știe de ce, se defectase destul de serios. Un virus, un sistem defect, nu reușea să-și dea seama. Era pentru

prima dată când se întâmpla așa ceva. Nimeni n-ar fi reușit să-l oprească din muncă, nici măcar secretarul general al O.N.U. Trebuia, **trebuia** să-i dea de cap calculatorului. Era viața lui, altfel ar fi murit, de bună seamă.

Nici nu auzi când tatăl său intră în cameră, vizibil amuzat.

"Flavius..."

"Lasă-mă, tată. La naiba, vezi că am de lucru!"

"Flavius, te caută o tânără, Larisa. N-a avut altceva mai bun să-mi zică decât că te iubește..."

Flavius tresări și aruncă circuitele pe care le ținea în mână. De-acum, viața lui nu mai era calculatorul pe care îl manevrase până atunci...

VI

Doar 4999 de foști zei, acum oameni în devenire, sunt conștienți că își datorează libertatea lui, cel ce s-a jertfit pentru ca ei să se poată reintegra în lumea "de afară". Din acea zi, începând cu ora 20:00, cu toții au aflat adevărul, în afară de cel pentru care totul s-a năruit, cel pentru care totul a încetat atunci: **Tiberius.**

Un nou Mesia? O, nu... Tiberius a fost primul zeu care a redevenit Om...

ORAȘUL MEU, STAPANUL MEU

Angel era neliniștită. începând de ieri, era tratată ca un "paria" de toți supraveghetorii de ordine. Aproape nimeni n-o mai lua în seamă. Clădirile o respingeau. Viața ei căpătase o întorsătură care avea să dispară doar odată cu dispariția sa fizică. Atunci când avea să renască în Orașul de sus.

"învață să fii prietenos cu toată infrastructura urbană. Numai așa te vei putea adapta în societate", spunea - sau, mai degrabă, poruncea - regula de aur a Orașului. Ea nu își amintea s-o fi încălcat-o vreodată, dar acum suporta consecințele unei abateri fictive. Nicio clădire nu îi mai permitea să treacă de intrare. Nici măcar propria ei locuință.

Afară era o canicula insuportabilă și ea devenise, peste noapte, un "homeless legal". Asta deși avea un apartament situat într-o zonă aproape centrală, care beneficia de aer condiționat și de tot tacâmul aferent. De dimineață aflase că nu mai are serviciu. Clădirea unde lucra, patronul pentru care muncea de peste zece ani, îi zăvorâse porțile. Doar atât. în rest, nimeni nu o anunțase nimic. Ceilalți colegi treceau pragul instituției, privind-o ușor compătimitor. Ei credeau că încălcase Legea. Dar nu era adevărat. Nu făcuse nimic. Nimic rău... Nimic bun...

56

ORAȘUL MEU, STĂPÂNUL MEU Traian Bădulescu

Acum toate ușile îi erau blocate, de parcă ar fi fost o conspirație a clădirilor din oraș. N-avea cum să pătrundă prin alt loc. Se zice că, în vremuri de mult apuse, existau deschizături la fiecare nivel,

care permiteau omului să întrevadă lumina soarelui. Se numeau "ferestre".

O posibilă soluție salvatoare era de a părăsi cartierul, însă celelalte districte reprezentau pentru Angel tărâmuri exotice, în care altădată nu ar fi avut curajul să se aventureze pentru nimic în lume. Acum trebuia să fie atentă și la gurile de canal, care de-abia așteptau să capete o nouă victimă. Toată infrastructura cartierului îi era ostilă. Parcă și caldarâmul se încingea mai mult sub pașii ei. Simțea cum sandalele i se contopesc cu asfaltul. încerca zadarnic să atingă din ce în ce mai puțin solul. Dar nu era pasăre. Și nici nu și-ar fi dorit așa ceva.

Orice s-ar fi întâmplat, tot mai bine era în oraș. Viața în afara lui sau chiar deasupra miilor de stăpâni-zgârie-nori ar fi fost o moarte lentă. Căci în afara orașului se află Infernul, nu? O știe orice copil de grădiniță. încă un pas, încă un canal evitat... Avea să mai țină mult așa?

— Și "paria" și pe ciclu? Nasol, nu? Vezi să nu înroșești asfaltul scump al orașului protector...

O voce de bărbat, persiflantă. Asta-i mai trebuia acum... Singură și pe cale de a fi violată.

— Du-te naibii!... - răspunse ea și-și continuă drumul, încercând să pară că nu-1 ia în seamă pe cel care o abordase. Dar nu juca bine teatru. Bărbatul intuia că aproape că-și dăduse drumul în pantaloni.

— M-am dus de mult la naiba. Pun pariu că, fără mine, până mâine nici oasele n-o să-ți mai rămână pe asfaltul preamăritului... oraș.

Tipul insista. Ea începu să alerge, dar, ezitând, se opri.

— Fată deșteaptă. Cu mine mai ai șanse de supraviețuire cel puțin câteva luni. îți dau în scris, dacă vrei!

Niciodată nu îi plăcuseră nebunii. Acum, însă, avea nevoie de cineva care s-o însoțească. Ura singurătatea. Acel necunoscut o speria mai puțin decât o posibilă moarte. Orice femeie ar fi preferat un bărbat necunoscutului. Cât de porc să fie acest mascul?

De-abia acum întoarse capul. Brunet, înalt, cu o față care inspira stăpânire de sine. Nicidecum o bestie. Nu arăta deloc rău. în altă conjunctură poate că ar fi reprezentat bărbatul ideal. Dar nu acum, când amândoi erau "paria".

— Ce propui, dacă tot ai reușit să-mi capeți atenția? îl întrebă Angel, sperând să audă de la el o soluție salvatoare. Ce își dorea cel mai mult pe lumea asta, acum, era să-și convingă locuința să o primească înapoi. Se născuse dependentă de clădirile-stăpân, ca orice om obișnuit din această lume a orașelor.

— Eu?... Nu propun absolut nimic, scumpo. Decât să încercăm, împreună, să descoperim un loc mai bun.

— Un loc mai bun? Unde? în afara orașului?

Slogane din astea mai auzise ea de la câțiva prozeliți ai diavolului, care militau pentru o așa-zisă evadare. Dar

cei care urlau idei de un asemenea calibru se zicea că dispăreau imediat, înghițiți sau devorați de clădiri.

Angel realiza că interlocutorul ei nu s-ar fi gândit la o asemenea soluție nici măcar în glumă. Dincolo de zidurile localității se aflau doar întinderi nesfârșite de iarbă sau denivelări ale solului, care atingeau uneori multi kilometri înălțime. Semănau cu stăpânii-înalți, dominatori. Numai că aveau forme neregulate. Legendele spuneau că ar fi zei ai răului, dar cine putea să bage mâna-n foc pentru asta... Nimeni nu mai ieșise de sub protecția stăpânilor de beton de sute, poate de mii de ani. Cu toate relele pe care le oferea, orașul era singurul loc unde un om putea să trăiască.

— în afara orașului? repetă Angel.

— Par nebun, nu? După câte știu și dincolo de ziduri e aer respirabil.

Pe femeie o cuprinse un fior...

— Știi că nu ești în toate mințile... ăăă...

— David mă cheamă.

Bărbatul îi întinse o mână zdravănă, puternică.

Chiar. Nici măcar nu făcuseră cunoștință. Bâigui, la rândul ei, numele, nefiind sigură că ajunsese până la urechile lui David.

— Haide, Angel (hmm... avea ureche bună, gagiul). Nu trebuie să mai pierdem timpul!

David o trase violent de mână. Traversau în neștire stradă după stradă, ocolind gurile de canal, ținându-se cât

mai departe de înălțimile amenințătoare ale stăpânilor. Erau "paria" și clădirile își puteau permite orice. De la a fi indiferente cu ei, până la a-i ucide. Iar stăpânii au toane.

Mai-mai că era să-i lovească din plin un bătrân disperat care alerga cu o viteză demnă de-un atlet în floarea vârstei. Aproape că avea ochii ieșiți din orbite din cauza spaimei și ororii.

— Un "paria" care i-a supărat rău, rău de tot pe stăpâni. Să fugim și noi, șopti îngrozită Angel.

Din spate auziră un urlet deznădăjduit. întoarseră privirile. Clădirile de pe strada pe care gonea bătrânul se apropiau tot mai mult de el. Artera se îngusta clipă de clipă. Deja între blocuri rămăsese o distanță mai mică de un metru. Victima mai avea de parcurs, însă, mult din stradă pentru a scăpa din încleștare. Disperat, bătrânul nu știa cum să iasă din strânsoare. Stăpânii îl prinseră între umerii lor ca într-o menghină. Urletele sale se întețiră. Apoi se auzi ceva ce semăna cu un scâncet de copil. Pereții se umplură de sânge, carne, oase, bucăți de creier. Angel întoarse capul, scârbită.

— Să nu faci asta, Angel! Nu te feri! Privește, ei sunt stăpânii. Se hrănesc cu sângele nostru. Nu-ți vine să-i arunci în aer? Pe toți?

— David, cum poți să spui asta? Ei sunt creatorii... Nu au moarte.

Creatori... Petele de sânge se imprimaseră pe orbitele lui Angel.

60

ORAȘUL MEU, STĂPÂNUL MEU Traian Bădulescu

— Distrugători, asta sunt! urlă David.

Pe bărbat îl cuprinse o criză de isterie. Se năpusti

spre peretele unei clădiri și începu să-1 lovească cu pumnii.

— Te urăsc, beton împuțit!

— David, te implor!

Femeia era disperată.

— Iertați-1, e nervos și depresiv. Nu-1 luați în seamă... Nu știe ce face.

Angel implora clădirilor clemență pentru David, care scoase un briceag și începu să zgârie un perete din marmură. După câteva secunde se prăbuși electrocutat. Stăpânul se răzbunase. Clădirile observau totul, dar reacționau ciudat și întotdeauna altfel...

De câteva ore bune Angel stătea la căpătâiul lui, rugân- du-se să se petreacă o minune. Nu trebuia să moară, era singura ei scăpare. Acum avea o încredere nebunească în acel bărbat.

"Orașul l-a făcut pe om pentru a fi slujit și respectat de cineva. Omul este cel care îi admiră și îi preaslăvește măreția", spuneau vechile percepte urbane. *"Clădirile sunt stăpânii omului, care se arată adesea drept o ființă meschină și nerecu- noscătoare. Căci au fost vremuri când acesta a încercat să-și distrugă stăpânii. De atunci, au intrat în vigoare Legile Urbane. Orașul îl apără pe om. In schimb, omul trebuie să îi*

acorde supunere deplină. Orice lipsă de respect la adresa unei clădiri impune pedeapsa maximă. Vinovatul e declarat «paria» și nu mai are dreptul de a se adăposti sub un Tavan Protector."

Legile Orașului îi răsunau în minte în timp ce îi aplica o compresă rece lui David. Acum realiza cât de absurde erau. Pentru că ea nu făcuse nimic și... Dar altceva mai bun nu își putea închipui.

"Un om trebuie să se poarte cu finețe, tact și respect cu orice element al unei clădiri." Aceasta era legea numărul unu.

Ușa trântită de curent... Respect, finețe... Asta era! Acum realiza de ce fusese declarată "paria". Clădirea fusese lipsită de suflet atunci când o pedepsise. De parcă ar fi fost un robot pentru care conta numai efectul, fără să analizeze cauza. Clădirea fusese "deranjată" de o ușă trântită.

în timp ce-i mângâia fruntea lui David, Angel se ruga. O făcea pentru viața bărbatului, la care, cumva, ținea din ce în ce mai mult. Se ruga... Dar nu mai știa cui... Stăpânii nu mai meritau asta, deși ei erau creatorii. Trebuia să existe cineva care să o audă. Poate cei asemănători stăpânilor, fantasmele de dincolo de ziduri. Poate soarta.

într-un târziu, acel "ceva" indefinit îi ascultă dorința. Si David deschise ochii.

— Trebuie să evadăm...

Nici nu-și revenise bine. Dorința de a scăpa era, însă, din ce în ce mai mare.

David se ridică în picioare, nesigur pe el.

— N-am avut prea mulți volți în mine. Nu cred că a dorit să mă suprime. Mergem la sălaș. Am ceva acolo.

Sălaș?!

Angel era copleșită de tăria bărbatului. Nici tânguieli, nici gemete... Totuși, David era foarte ciudat. Făcea lucruri de neexplicat. Porniră și ajunseră la un părculeț, la o distanță mare de orice clădire.

— Uite... Acolo stau de când sunt "paria".

David îi arătă un copac. Arborele avea o scorbură mare cât toate zilele.

Angel privi scârbită.

— Locuiești într-un... pom? Te adăpostești în ceva viu, natural? Nu-ți dai seama că încâlci Legea numărul patru?

— Fac ceva pe ea!!! urlă David, într-un acces brusc de furie. Chiar trebuie să crezi toate balivemele-alea nenorocite? Uită-le. Las' că ieșim noi și te vei convinge...

— De ce să mă conving? întrebă femeia, nesigură.

— O să vezi. Toate la timpul lor. Așteaptă-mă puțin...

Nici David nu părea foarte pătruns de ce spunea. Bărbatul intră în scorbură fără prea mult efort. Angel se strâmbă de scârbă.

— Fii pe fază. Ține!

Angel de-abia reuși să perceapă glasul înfundat al lui Dave care, în clipa următoare, îi aruncă o pânză imensă în brațe. Apoi din scorbură se auziră câteva zgomote metalice. Transpirat, bărbatul ieși cu câteva bare de oțel în mână și cu câteva frânghii.

— Uite! Asta e! Salvarea noastră!

Femeia începea să creadă că David a înnebunit de-a binelea în urma șocului electric.

— Repede! Către centru...

Bărbatul înghesui pânzele și barele metalice într-un sac imens.

— Dave! Ce căutăm în centru?... Nu-ti dai seama?! »

— Taci, gură spartă de muiere! Dacă vrei să scapi, ur- mează-mă!

Bărbatul devenise extrem de nervos. Așa că femeia îl urmă fără să mai scoată vreun cuvânt. Deși pentru un "paria" drumul către downtown era o experiență foarte neplăcută. Ocoliră câteva guri de canal. Una era aproape să-i înghită piciorul lui David. Tot ce intra în blestematul orificiu din trotuar se dezintegra în câteva clipe. Pe fiecare stradă, de sus, de pe clădiri, se desprindeau bile mari de oțel. Țintele, negreșit, erau ei. Asfaltul se încingea din ce în ce mai mult, deși își înfășuraseră încălțările cu multă pânză. Aproape de punctul terminus - kilometrul 0 al orașului -, care adăpostea Marele Stăpân, o bilă șterse puțin sacul pe care David îl căra în spate. Din fericire, scăpă ca prin urechile acului.

— Am ajuns. Uite!

David arăta către o clădire gigantică.

— Marele Stăpân..., șopti Angel, înspăimântată. Ce căutăm aici?

— îl vom urca...

Angel rămase ca trăsnită. Nu voia să creadă că e adevărat ce se întâmpla. Ar fi dorit să se trezească din lungul coșmar care o punea, poate, la încercare. Marele Stăpân

era o clădire monstruoasă, cu o înălțime de peste un kilometru.

— Crezi că ne va permite să intrăm înăuntru? Noi, care nu mai avem acces nici în cea mai amărâtă clădire?

— M-am exprimat greșit. îl vom escalada!

David își legă sacul în spate cu câteva frânghii.

— Eu merg înainte. Tu te vei prinde de mine.

Angel, ca hipnotizată, se legă cu o sfoară groasă de corpul solid al bărbatului. David aruncă frânghia cu capăt magnetic, care se prinse de o bară metalică. începură că- țărarea. Nu mai puteau da înapoi.

— Cum ți-a venit ideea asta trăsnită? întrebă Angel, când se aflau la vreo zece metri deasupra solului. Nu ne electrocutează?

— Stai liniștită. Totul e să nu ne apropiem de ziduri. Frânghia e izolată. Iar stăpânii, știi, au reacții ciudate. S-ar putea să nu pățim nimic. Practic cățărarea pe stăpâni de ani de zile, de când sunt "paria". Eram poreclit, cândva, "cuceritorul". Sunt singurul "paria" care a sfidat orașul, singurul "paria" care a putut să privească de la înălțime, de pe cei mai importanți stăpâni. Din păcate, acum, nu mai are cine să-mi strige porecla. Toți ceilalți au fost uciși de clădiri. Cu puțin noroc, asta va fi încercarea finală.

Urcară fără întrerupere vreo două sute de metri. Se odihniră puțin pe un pervaz, după ce se convinseră că dincolo de zidul blindat nu se afla nimeni.

Rând pe rând depășeau înălțimile clădirilor din jur. Cu cât lăsau în urmă acoperișul sau vârful unui bloc, cu atât

se simțeau mai eliberați. La cinci sute de metri puteau vedea panorama întregului oraș. Departe, în zare, Angel deslușì siluete înalte și neregulate care se pierdeau în nori.

— Ce e acolo, Dave?

— Stăpânii de afară... Ei sunt mult mai buni. O să ajungem acolo, îți promit.

O deschizătură apăru brusc din zidul care părea compact, izbind-o pe Angel în moalele capului. Femeia se dezechilibră, iar mâinile îi alunecară. Noroc cu frânghia care o ținea legată de David. Ce se întâmplase era de neconceput. Clădirile nu mai aveau ferestre de foarte multi ani. Omului nu îi era permis să privească de la înălțime.

Din deschizătură își făcu apariția o bătrânică scheletică și aproape străvezie.

— O să dau alarma, nenorociților... Oameni răi și needucati...

Dave nu o luă în seamă pe cotoroanță. Ceea ce se întâmpla era, oricum, un semn rău, o apariție de coșmar. O trase pe Angel, care reuși să-și restabilească echilibrul.

— Acum dau alarma!!!

Baba urla isteric la ei. Dave o lovi cu pumnul și femeia dispăru. Cine știe, poate chiar avea să dea alarma.

Dacă erau prinși, nu mai aveau scăpare. Nu îi încânta ideea de a ajunge în Orașul de sus, dincolo de nori. Nimeni nu se întorsese de acolo. Poposiră pe terasă. Priveliștea era fascinantă. Se aflau deasupra tuturor, ei și

Marele Stăpân. Nimeni nu mai ajunsese până aici. Era acoperișul lumii. David desfăcu sacul, sub privirile mirate ale lui Angel, care nu știa ce va urma. Asamblă barele, care formau un triunghi cu baza foarte mare.

— Hai, ajută-mă să pun pânza! Repede, până nu ne pregătește stăpânul vreo surpriză.

Cei doi prinseră pânza de fiarele ruginite, dar încă rezistente.

— Ha, ha! Vom fi păsări... Vom scuipa pe stăpâni și nimeni nu ne va face nimic.

David era în extaz. Se prinseră de barele deltaplanului.

— Vezi, Angel? Avem exact două locuri. De parcă te-aș fi așteptat.

In următoarele clipe pluteau deasupra orașului. Erau primii oameni care își priveau stăpânii de la înălțime. Nimic nu le putea opune rezistență.

Angel fu cuprinsă de greață datorită înălțimii. Ura ce făcea. Risca mult și, pe deasupra, zbura. Dar evadarea cerea sacrificii. Poate că noii stăpâni aveau să fie mai buni. Poate...

aTa aÎa a'a

Aterizară în apropierea stăpânilor de afară. Se aflau în mijlocul unui imens pâlc de copaci, cum nu mai văzuseră în oraș. Aerul era supărător de rece și le înțepa plămânii. Nu se simțeau prea bine. Erau amețiți, iar creierul parcă

le fusese învăluit în fum. Dinspre stăpânii de afară

auziră câțiva pași. Probabil că îi mirosiseră diavolii. Se aflau în necunoscut și totul era posibil.

Nu mică le fu mirarea când fură întâmpinați de umanoizi în carne și oase, care vorbeau aceeași limbă.

— La naiba, să nu spuneți că veniți din oraș!...

Erau foarte înalți și aveau un ten închis, ca și cum ar fi fost expuși la soare mult timp. Vocea lor era rară și supărător de puternică. Aveau un dialect arhaic, dar puteau fi înțeleși.

— De acolo sosim, confirmă Dave. Mai precis, de acolo am evadat... Dar voi... Voi sunteți oameni?

Interlocutorii izbucniră în râs.

— Asta ne întrebam și noi. Sunteți cam pirpirii, dar... Noi știam că între zidurile orașului nu mai trăiesc oameni... De când clădirile au căpătat inteligență, am fugit. Dar asta s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă...Veniți cu noi...

"Clădirile au căpătat inteligență?!" De parcă nu ar fi avut-o întotdeauna. Cei doi evadați nu mai înțelegeau nimic.

Ajunseră într-un sat mic, la poalele noilor stăpâni.

David arătă către înălțimi.

— Ei... Ei o să ne conducă acum? Ei sunt stăpânii voștri? Unul dintre bărbații din afara orașului izbucni în râs. — Ei, drăcie! Ce v-au făcut? Cum să ne conducă niște munți? 1

68

ORAȘUL MEU, STĂPÂNUL MEU Traian Bădulescu

Nu se puteau înțelege cu băștinașii. Ce spuneau ei era de neconceput. Deja percepeau lentoarea care caracteriza aceste locuri. Nu era iadul, dar nici bine nu se simțeau.

Dinspre o câmpie mică, înconjurată de copaci,

auziră câteva zgomote metalice.

— Dacă vreți, veți locui acolo. Azi o termină. Cred că aveți multe de povestit.

Dave se strâmbă către Angel.

"Ce să termine?"

Fură conduși către acel spațiu, numit de localnici "poiană". Acolo, câțiva bărbați solizi construiau ceva din lemn. David și Angel se întrebau ce însemnau cele câteva lemne masive puse unul peste altul. într-un târziu, realizară. Era o casă. Acei bărbați **o construiau!**

David și Angel rămaseră șocați. Era o casă care nu se compara cu imensele blocuri din oraș. Dar... era creată de oameni. Toate reperele le erau date peste cap. Clar, nu puteau să înțeleagă noua lume. Creatorii erau, de fapt, creați de oameni. O luară la fugă către marginea pădurii. Orașul era, totuși, lumea lor...

69

ITI AMINTEȘTI CUM AI MURIT?...

Ben, poți să te consideri un om aproape fericit. Nu mai știi cum ai reușit, dar ai strâns peste 90.000 de dolari. Acum mai e puțin și-ți vei vedea visul împlinit. Dorința ta, care și-a aprins fitilul de mai bine de zece ani, poate să se materializeze. Trăiești

într-o lume ciudată, la care, oricum, nu te-ai fi putut adapta în ruptul capului. De fapt, aproape nimeni nu s-ar fi putut adapta la realitate. Iar evadarea costă. Numai cei babani își pot permite. Sau cei descurcăreți, asemeni tie.

Cine și-ar fi închipuit, cu o sută de ani în urmă, că sporul demografic avea să facă viața de o mie de ori mai scumpă? înainte te plimbai pe Fifth Avenue și aveai șansa să-ți cadă un ghiveci în cap. Cu puțin noroc, îți făcea terci creierii și scăpai. Uitai de orice stres, aveai în față Neantul. Deci, Veșnicia. Ori te prindea un gangster într-un colț întunecat și primeai un glonț cu destinație sigură, așa cum trebuie. Doreai să mori? Nimic mai simplu. Te aruncai de pe un pod sau de pe un zgârie-nori și nici naiba nu te mai putea aduce la viață. Pe când acum... Uite că au pus un preț pe sufletul omului. Nu un preț de neplătit, dar, oricum... O amărâtă de ființă costă una sută de mii de parai. Ți s-a urât de tot ce este pe lumea asta? Plătești

și scapi. Da, e drept că mai ai nevoie de câteva aprobări din partea "Human Life Council", dar totul este o formalitate. Mai pasezi o șpagă unde trebuie și... *game over!* Birocrații de acolo trebuie să-ți aplice câteva zeci de ștampile, dar astea se cumpără, poate chiar cu două-trei mii. Ei vor constata că, prin dispariția ta fizică, nu vei prejudicia omenirea cu nimic. Practic, ți se va face un proces verbal de inutilitate. De acum înainte trebuie să fii mult mai atent. Dacă te prind asupra faptului îți iau cartea de credit și adios muncă timp de zece

ani, bine ai revenit viață! Fără bani, însă, nu faci nimic. Cu mult timp în urmă, când erai un naiv adolescent, ai încercat să te arunci de pe terasa clădirii în care locuiai. Atunci ai murit pentru prima oară. In câteva ore te readuseseră la viață, iar familia ta căpăta și o amendă usturătoare. Tatăl tău era cât pe-aici să fie deportat în lagărul de muncă "24 din 24", timp de șase luni. Noroc cu câteva pile pe care bătrânul le avea la HLC. Dacă s-ar fi petrecut dezastrul, se întorcea de acolo neom. Robot. Așa cum vine oricine din acele lagăre.

A doua oară ai murit când te-ai aruncat în fata unui tren. Norocul tău a fost că unicul martor, un bătrânel de treabă, te-a apărat. El a declarat organelor de anchetă din partea "Human Life Council" că atunci când ai trecut șinele erai vesel și destul de distrat. Deci, totul a fost o neatenție. Astfel, tu și părinții tăi ați scăpat mai ușor. Babacii nu au fost nevoiți decât să-ți plătească refacerea.

71

ÎȚI AMINTEȘTI CUM AI MURIT?... Traian

A treia oară... a fost ceva mai rău. Ai pătruns într-o oțe- lărie și te-ai aruncat într-un cuptor. De față cu zeci de martori. Ai simțit o temperatură imensă și apoi, nimic. O ușurare supremă. Bineînțeles că au mai găsit ceva din tine și te-au recompus. Ce să-i faci, ADN-ul, cel mai mare dușman al omului, nu-ți dă pace nicio secundă... Aveai deja peste 21 de ani, așa că părinții nu mai aveau nicio responsabilitate asupra ta. In schimb, ai fost condamnat la o lună de muncă permanentă. Ai avut baftă, tot intervențiile lui babacu te-au scăpat așa de ușor. A fost un adevărat coșmar. Din 24 în 24 de ore îți injectau o

substanță care îți lua cu mâna oboseala. Era incredibil! Te simțeai asemeni lui Sisif. Munceai într-una, ce-i drept, cu folos față de personajul legendar. Asamblai microaparatură electronică și atât. Injecțiile conțineau calorii și tot ce trebuie. Nu te dureau nici ochii, nu-ți tremurau nici mâinile. Dar te plictiseai. Era îngrozitor! Munceai non-stop. Când ai ieșit, erai schimbat total. Te reeducaseră bine de tot. Câteva luni nici măcar nu ți-ai mai dorit moartea. Dar după ceva timp ți-ai revenit la realitate și ai conceput un plan de acțiune. Era clar, trebuia să obții banii. Altfel iar te omorai și ăia te readuceau iarăși la viață în cel mult o zi.

Ai început cu simple găinării. De câteva ori te-au prins și ți-au confiscat puținul agonisit. Cu timpul ți-ai dat seama că trebuia să pornești o altă afacere. Promiteai clienți- lor obținerea morții. Cereai comision și buzunarul ți se umfla pe zi ce trecea. Ai deprins experiență și niciun

agent nu te-ar fi putut depista. Erai de mult timp un vulpoi bătrân. îi fraiereai pe alții, dar important era să-ți atingi tu scopul. Să fii fericit.

"Zâmbește. Mâine va fi mai rău!", spunea una din anticele Legi ale lui Murphy. Cu sute de ani în urmă avea un sens peiorativ. Acum suna altfel. Speranța oricui este că mâine va găsi un eldorado și va muri! Răul suprem de altădată e dorit acum cu cea mai mare ardoare. Pentru că viața a devenit o rutină absolută - muncă, somn și acumulare de calorii. Totul pentru viitorul Celor de Mâine. Pentru care noi, cei de azi, ne sacrificăm tot timpul. Muncim

asemeni unor roboți și cu cât suntem mai multi (și suntem peste douăzeci de miliarde, după ultimele statistici), cu atât este mai bine pentru Conducătorii de la Human Life Council.

Ai participat de zeci de ori la concursuri care aveau ca miză principală dispariția fizică. O tâmpenie mai mare nici că se putea. Toate erau aranjate. Câștigătorul, un om de-al casei, bineînțeles că nu murea. Lumea știa că fericitul a murit, iar lui i se făcea o operație estetică și devenea altul. Primea importante satisfacții materiale și nu-și mai dorea moartea cu ardoare. Sau poate că norocosul era chiar un favorizat de soartă, unul de-ai lor care vroia și putea să moară. Cu timpul, te-ai lecuit de astfel de speranțe deșarte și te-ai concentrat pe afacerea ta. Aceea de a "vinde" moarte. îți găseai fraierii și promiteai că îi supui dezintegrării. Le cereai banii și le arătai un aparat despre

care spuneai că este dezintegrator. De fapt, era un revolver antic, de sute de ani. Niciun om simplu nu l-ar fi recunoscut. Ii împușcai în tâmplă, ca să fii sigur, și rămâneai cu banii. Pentru mai multă siguranță purtai o mască, invocând propria siguranță, și acționai departe de zona în care locuiai. Fraierul avea să primească și o condamnare pentru sinucidere. Deși nu toți aveau deplină încredere în tine preferau să riște. Nu li se putea întâmpla nimic mai rău și poate că le ofereai chiar moartea.

Acum te afli deja la limita răbdării. Mai ai aproape zece mii de strâns. In ritmul în care ai lucrat până acum îți mai trebuie un an. Dar e prea mult. Trebuie să găsești acel chilipir de care ai nevoie. Altfel, cine

știe, poate că nu o să mai ai noroc chior, ca până acum, și o să mori de moarte bună. Adică, să mai trăiești peste o sută de ani. îngrozitor! Te plimbi prin Central Park, încercând să găsești un fraier baban. Eviți câteva trupe ale HCL. Dacă li se pare ceva suspect, te legitimează și te controlează la sânge. îți descoperă cartea de credit și gata, ai mierlit-o. Pentru că te pun să justifici banii. într-o sută de ani de muncă ordinară n-ai fi putut să acumulezi suma. Ce-o să le spui, că ai promis moarte oamenilor? în cazul în care ai recunoaște asta, ai primi cea mai groaznică pedeapsă întâlnită vreodată. Te-ar condamna la muncă non-stop pentru tot restul vieții. Până când organismul ți s-ar stinge asemeni unei lumânări. Dacă dai și de supraveghetori sadici, ar încerca să-ți prelungească viața până la saturație.

74

ÎȚI AMINTEȘTI CUM AI MURIT?...Traian Bădulescu

Ce tortură poate fi mai mare? Nu am dreptate, mai merită să trăiești într-o astfel de lume?

Eh, dar uite, poate că o să mori, cine știe? Un bătrânel lâncezește pe o bancă și pare putred de bogat. Are un laptop care îi produce fel de fel de holograme erotice. Dacă n-are ce face, săracul... Iți pui masca și intri în vorbă cu el, încercând să-l descoși și să afli ce crede despre viață. Este mai plictisit decât tine. Deși e unul dintre privile- giații care au apucat o sută de ani și au avut și momente plăcute în viață, i s-a umplut și lui paharul. Știi că faci o crimă. In realitate, o s-o mai ducă vreo cincizeci de ani și o să mai fie bun de muncă - fie ea și de bussiness. II întrebi dacă nu-și dorește

suprimarea. Cu o licărire de speranță te întreabă dacă e adevărat ce aude. In glasul lui nu percepi nici cea mai mică doză de suspiciune. Scoți din buzunarul interior al jachetei tocite pe care o porți de ani de zile anticul revolver. Ii spui prețul. Omul îți întinde o carte de credit, îți mulțumește, chiar se ridică să te îmbrățișeze și te roagă să o faci cât mai repede. Apuci cartela, cu mâna tremurândă și cu cealaltă mână tragi în tâmplă. Creierii bătrânelului se împrăștie pe bancă. A doua zi o să regrete că a fost atât de credul.

Iți scoți masca și alergi cât poți de repede. Bine că nu era niciun copoi HLC prin preajmă. Adică, sperи să nu fi fost. După ce te-ai îndepărtat îndeajuns de locul înșelătoriei, analizezi cartea de credit. Imposibil. Visezi! E prea frumos. Ești mort, Ben, cu adevărat mort! Nimeni nu te

va mai readuce la viață, pentru că o să mori cât se poate de legal. Cartela are un milion. Nici cel mai incoruptibil agent al Human Life Council n-o să reziste la șpăgile pe care o să le dai. Ai obținut, practic, de zece ori mai mult decât te-ai chinuit zece ani. Ești un norocos, Ben.

Ieși din Central Park și te îndrepți spre sediul impozant al HLC. Ba nu, mai bine schimbi banii. Ai de dat o mulțime de șpăgi, dar toate cu folos. Ai nevoie de cash. Trebuie să cumperi un ziar pentru a repera cel mai apropiat centru de schimb. Ajungi la o tarabă și îți alegi ziarul zonei în care te afli. Butonezi în neștire până când dai de lista caselor de cash-money. De-abia acum observi că în jurul tău e o

euforie exagerată. Ceva ce n-ai întâlnit niciodată. întrebi o damă bine ce se petrece în jurul tău, doar nu o fi căzut Human Life Council. îți răspunde să dai la prima pagină a ziarului.

Butonezi și simți cum te ia un fior pe șira spinării. Pământul va fi lovit de un asteroid gigantic și nimeni nu va mai avea ce să facă. Pentru că Human Life Council a sistat de mult cercetarea spațiului cosmic. Și nici arme pe măsură nu are. Omul este pentru ei în prim plan. Mai precis, acumularea de muncă. Ei sunt colecționari împătimiți de muncă. Acum, proștilor, o să muriți ca niște muște. Dar nu meritați. Adică, ai muncit o viață pentru a strânge banii și acum toți se vor bucura de moarte? Acum, când cei din jurul tău ar fi spus: "uite, fericitul, și-a cumpărat Veșnicia", ea se dă pe gratis? Nu e posibil așa ceva.

76

ÎȚI AMINTEȘTI CUM AI MURIT?... Traian Bădulescu

Simți că tot efortul tău, de peste zece ani, a fost inutil. De parcă te-ar fi blestemat toți cei pe care i-ai înșelat.

Nu, te vei duce la Human Council Life și îi vei implora să salveze Pământul. Trebuie să facă ceva. Nu e drept ca toți să o sfârșească așa de ușor. Tu te-ai chinuit pentru a-ți obține sfârșitul. Este nedrept! Atât de nedrept ca toți să fie fericiți. N-ai fost niciodată un altruist...

77

EFECT "SREVINU"

"Autorul visului (...) știe ce semnifică visul său, dar (...), nedându-și seama că o știe, se crede în siguranță."
Sigmund Freud

I

Serge plescăi din limbă, încercând să înlăture starea de anxietate care îi cuprindea fiecare celulă a corpului, de parcă ar fi avut un cancer generalizat... Anxietate în stadiul metastazei... *"De ce nu?",* gândi el. *"Acum totul e posibil. Acum poate să nu mai fie acum... Totul poate să fie nimic și invers..."*

Afară ninsese, dar în câteva minute zăpada se topise. Acum era caniculă. Nu mai înțelegea nimic. Oricum, nu avea ce... începea să se resemneze cu noua realitate.

Nu mică îi fusese mirarea atunci când deschisese frigiderul și dincolo de ușa albă cu mâner de plastic văzuse oceanul. Se oprise copleșit de imaginea ce se desfășura sub ochii lui. Dar, încă afectat de somnolența care nu îi trecuse de-a binelea, nu vroia să creadă. *"Serge, te-ai dilit de tot!",* își zisese, așa, doar pentru el, și își dăduse o palmă puternică peste față. Cu aceeași mână justițiară încercă să se convingă. O întinse în interiorul frigiderului,

dorindu-și să simtă măcar crenvurștii pregătiți pentru un mic dejun pe cinste. Vântul al naibii de rece îl determinase să-și retragă imediat mâna. In frigider zărise chiar un ocean Artic sau Antartic, naiba să-1 ia, dar era rece. Rece de tot...

"La naiba, o să mor de inaniție cu ditamai frigiderul în casă!"

Singura soluție ar fi fost să se hrănească cu pești oceanici. Poate că ar fi sărit în ocean. Dar cum s-ar mai fi întors de acolo... Ar fi regăsit ușa frigiderului?

Serge era din ce în ce mai convins că în acea cutie albă, care ar fi trebuit să-i conserve haleala, se afla un ocean.

"Să sar? Să nu sar?"

Dilema era mare.

"Nu... Mai bine cumpăr ceva."

Serge își aruncă pe el, în grabă, un palton și dădu să iasă din casă. Se întoarse brusc. Era un om destul de pedant. Uitase să-și ude puțin fața și să folosească apa de colonie. Măcar atât, ce dacă avea să iasă doar pentru un sfert de oră? Intră în baie și deschise robinetul.

"Te speli?"

O voce? Dar locuia singur. Privi în spate, înspăimântat. Nimic.

"Nu mi-ai răspuns. Te speli?"

Privi în oglindă.

"Era și timpul să mă privești în ochi."

"Dincolo", dacă putea să spună așa, se afla tot el. Dar un "el" mult mai vorbăreț.

"Hei, Serge... La ce naiba te mai speli? Sări în ocean! Pești, sirene..."

Nu, imposibil. Serge din oglindă îi vorbea lui, Serge din fața oglinzii. Trebuia să-și clătească fața. Strânse palmele căuș. Dar deși pornise apa, nu curgea nimic.

"Te speli?", se auzi aceeași voce.

"La naiba, normal că mă spăl. Ce, ești chior?", replică Serge.

"Bine... Acum sunt tolerant... Dar tot mai bine e în ocean.
O să vezi..."

Apa începu să curgă și în oglindă apăru Serge cel adevărat. Ceea ce văzuse până acum era imposibil. Ori se întâmpla ceva paranormal ori, în mod sigur, o luase razna rău de tot... Apa rece îl învioră și, astfel, spera că își va reveni la realitate. își umezi gâtul cu "Saxo", apa de colonie preferată. Câteva fracțiuni de secundă parcă deslușì câteva acorduri de jazz. Nu, i se părea. Ca să fie sigur, își mai dădu o dată cu apă pe față.

"Mai gândește-te", se auzi iarăși vocea.

Dar până când își limpezi privirile, în oglindă se afla tot el, Serge cel normal. începea să creadă că locuința lui era bântuită. Dar atunci când o cumpărase de-abia fusese construită. Nu avea dușmani, nu agrea parapsihologia, nu era și nu avea prieteni sataniști sau sectanți.

"Clar, trebuie să ies de-aici", își zise el.

Trânti ușa în urma lui atât de puternic încât căzu o parte din tencuială. Aerul răcoros, de primăvară, îl trezi total. De-acum înainte totul avea să revină la normal, ca și până nu cu mult timp în urmă. Cel puțin, asta spera...

Dădu să traverseze strada din fața locuinței sale.

"Hei, tu! Stai pe loc!"

O voce se apropia de el din ce în ce mai mult. La un moment dat, în fața lui răsări un polițist, apărut de nu se știe unde.

"Ce naiba faci?"

"Eu... merg...", răspunse Serge, vizibil timorat.

"Ce faci?!...", se răsti omul legii.

"Voiam să spun... Traversez..."

"Acum?"

"Care e problema?... Nu e loc interzis!"

"Acum vrei să traversezi? Când trebuie să treacă un strol?"

"Un strol? Ce naiba-i aia, vă bateți joc de mine?", strigă Serge. Nu, polițistului nu-i bătea regulat.

"Las' că vezi. Dar deocamdată stai pe loc. Așteaptă să treacă."

"Și dacă nu vreau?", replică tăios Serge.

"îți va merge prost toată ziua", îi răspunse copoiul.

Instinctul îi spunea că e mai bine să aștepte. Trecu un sfert de oră. O jumătate. Afară se făcea din ce în ce mai cald. Trecu mai bine de-o oră... Pe Serge îl apucau toate transpirațiile. Erau peste cincizeci de grade la umbră.

"Hei, mai trece strolul ăla o dată?", îndrăzni să-l întrebe pe polițist.

"Ai răbdare, omule."

"Și răbdarea are limite", murmură Serge. *"Când trece?" "Nu se știe. Dar trece doar o dată pe zi și e bine să fie așteptat."* De-abia la amiază se auzi din depărtare un huruit.

"Gata. Ține-te bine. E timpul", fu prevenit Serge de către polițist.

în atmosferă se răspândea un miros de hazna care, din când în când, alterna cu un miros dulce, ca de trandafiri. Se auzea un huruit sumbru, care aducea cu o fanfară militară grotească și disonantă. în zare apăru o siluetă gigantică, de după două blocuri cu multe nivele.

"El e... straiul", îl atenționă polițistul pe Serge.

Simți un fior care îi pornea din zona inimii și i se răspândea prin tot corpul.

"Păi, nu ne strivește pe toți dacă trece pe aici?"

"Nu..., așteaptă!", îi răspunse evaziv omul legii.

Fanfara se auzea din ce în ce mai clar. Suna asemeni muzicii de pe banda unei casete trasă foarte greu și, în plus, zgâriată. Deja creatura se afla la o sută de metri de ei. Și, paradoxal, alternanța celor două mirosuri devenea din ce în ce mai puțin sesizabilă. Monstrul, la rândul lui, se micșora din ce în ce mai mult.

"Uite... straiul!" Gardianul arăta ca și cum ar fi fost cuprins de un ocean de admirație.

Când trecu prin fața lor, creatura nu era mai mare decât un porc. Semăna cu un cartof ambulant și plin de negi. Mirosul dispăruse total. Doar pseudofanfara era asurzitoare. îndepărtându-se, strolul începu iar să se mărească.

"Ți-a plăcut? Păcat că a ținut așa de puțin", murmură polițistul, întristat.

"Ce puțin a ținut!..." Deja se lăsa seara. Serge își făcu o cruce cu limba în cerul gurii... *"Avea dreptate mama când spunea că se apropie sfârșitul lumii..."*

Strolul se pierdea după alte câteva blocuri, la fel de imens ca în momentul apariției.

"Hai, poți să traversezi și să-ți vezi de treburile tale. Ești liber acum..."

O luă la fugă până când ajunse pe cealaltă parte a arterei.

"Să vezi când va începe să treacă prin locuințele voastre...", îi strigă din urmă cel care îl supraveghease câteva ore și apoi chiui.

"Doamne, asta mi-ar mai trebui. Un strol prin casă..."

"Strolii vor însemna totul. Ei vor înlocui timpul, vor înlocui tot!"... Polițistul îi urla din spate lui Serge, asemeni unui isteric cuprins pe deasupra și de turbare.

Serge o luă la fugă, aproape îngrozit de nebun. între timp își aminti că îi era foame. Tocmai de aceea ieșise din casă, cu nici nu mai știa câte ore în urmă. La doi pași se afla cel mai apropiat supermarket.

"Hei, tul", auzi la câțiva metri în fată.

Serge privi drept înainte, dar sub uitătura lui nu se afla nimeni. Doar la vreo 30 de metri erau câțiva trecători, dar nu aveau de-a face cu asta.

"Ocean! Ha, ha! Ocean..."

Vocea se auzea din ce în ce mai tare. Serge se uită în toate direcțiile, dezorientat. Doar înspre trotuar nu avu-

sese inspirația să-și arunce privirile. Decât în ultima clipă. Se opri brusc, înspăimântat. în dreptul picioarelor lui apăruse un canal mișcător. De fapt, nu era canal, ci o gură imensă, cu dinți ascuțiri, de parcă ar fi fost gura unui tira- nozaur.

"Oceanul pentru inadaptații... Ha, ha!"

Cuvintele scoase sau mai bine zis vomitate de acea cavitate bucală erau de-a dreptul o amenințare. Serge o ocoli prudent. Apoi o luă la fugă.

"Crezi că scapi?", urlă vocea în spatele lui.

Deja se înserase. Mai era puțin până la magazin. Avea să se întoarcă pe scurtătură, printre blocuri. Nu avea să mai urmeze niciodată acest drum, dacă totul ar fi continuat la fel.

"Uite că nu scapi!"

Imposibil, vocea îi venea din față. La doi metri desluși cu greu o altă gaură în trotuar. Era gura!... Putea să se mute. Traversă strada, speriat de moarte.

"Nu scapi!"

"Oceanul!"

"Moarte inadaptatului!"

îl înconjurau din ce în ce mai multe voci. Realiză că acum era asediat de o mulțime de guri de trotuar care formaseră un cerc în jurul lui. Cercul se strângea din ce în ce mai mult. Urlă după ajutor. Dar în preajma lui nu se mai afla nici țipenie de om. Oare ăsta îi era sfârșitul? Atât de absurd? Mâncat de trotuar?

84

Noroc că în fața lui apăru ușa salvatoare a supermar- ketului. Care se deschise automat. Numai

că Serge era înconjurat de un cerc de dinți ucigași care de-abia așteptau să se delecteze cu carnea lui fragedă. Să fii digerat de un trotuar!!?

Numai în situații disperate omul găsește o soluție de ultim moment care, altădată, ar părea sinucigașă. La trei metri în dreptul lui se afla ușa magazinului, dar până la ea gurile dințate constituiau o barieră de netrecut. Cercul lor se îngusta din ce în ce mai mult. Noroc că observă firma magazinului, un panou prins de peretele clădirii, care se întindea la doi metri deasupra lui. Cântări distanța în câteva fracțiuni de secundă. Niciodată nu făcuse un salt atât de înalt. Prins de panou, se proiectă prin vitrină, direct în magazin. Vitrina nu se sparse, de parcă ar fi fost o gelatină care se recompune imediat după ce e perturbată de un obiect.

"Bună ziua. Ce doriti?" f

Vocea blândă a vânzătorului îl scotea din minți. De parcă și-ar fi făcut o intrare obișnuită, ca orice client.

"îmi cer scuze pentru...", încercă să se dezvinovățească Serge.

"Stați liniștit. N-aveți pentru ce. Doriți ceva fălci de rechin?" "Nuuu..."

Refuzul lui Serge era mai degrabă un răcnet disperat.

"Glumeam, domnule. Știu și eu că ați fost urmărit de «constrângători» și vi s-a aplecat de-atâția dinți."

"«Constrângători»? Ce-s aia?"

"Da' tu pe ce nelume trăiești?"

Clar! Și vânzătorul era dus cu sorcova. Sesiză cuvântul "nelume", dar nu îndrăzni să mai zică nimic. Parcă s-ar fi aflat pe ace, asta era starea lui, începând de dimineață.

"Doresc un pui fript și trei-patru cremvurști..."

"Bine, domnule client. Nu mă opun. Veniți după mine..."

Dar între Serge și vânzător se afla o tejghea înaltă; nicio ușă, niciun spațiu liber care să-i permită trecerea "dincolo".

"Care-i problema ta? Sări!"

Vânzătorul devenise deja nervos.

"Bine, dar nu puteți să-mi aduceți ce v-am comandat?"

"Bineînțeles că nu! Trebuie să îndeplinim ritualul."

Deși Serge ar fi vrut să o întindă cât mai repede de-aici, își aminti de gurile de trotuar care poate că îl așteptau, hămesite, în fața magazinului.

Puse un genunchi pe tejghea, dar alunecă. Se prinse cu ambele mâini de suprafața lemnoasă, încercând din răsputeri să sară dincolo. Efortul lui dură câteva minute. Se simțea teribil de moleșit. Parcă era lipsit de orice putere.

"Ești penibil. Hai că te-ajut eu."

Vânzătorul, un om destul de bine făcut, îi întinse o mână groasă cât un butuc și, fără să mai aștepte vreo invitație, îl trase pe Serge peste tejghea.

"Hai după mine."

"Bine, dar văd că frigiderele cu mâncare le-aveți aici... Unde mă duceți?" 9

"Nu, mâncarea asta-i doar pentru «adaptați». Pe tine te-am mirosit de la bun început. Urmează-mă!"

Vânzătorul deschise o ușă aflată în penumbră. Intrară într-o cameră absolut goală, cu pereții negri. In față se afla o altă ușă. Trecură în camera următoare. Aici pereții erau albi. Următoarea cameră avea pereții albaștri. Trecură pe rând prin toată gama de culori.

"Mai e mult?", întrebă Serge.

"Nu..."

"Mi-efoame. Credeți-mă, n-am mai mâncat de dimineață!..." "Mi se rupe", îi răspunse vânzătorul. *"Trebuie să îndeplinești ritualul..."*

Trecu aproape o veșnicie. Serge începea să creadă că viața lui, de acum înainte, avea să fie un marș triumfător prin camere, fără un final precis.

"Uite, suntem în ultima cameră. Ești pregătit?", îi întrerupse gândurile negre vânzătorul.

"Mai întrebi? Mi-efoame."

Serge era terminat. Văzuse prea multe în acea zi. în fața lor era o ușă capitonată, neagră.

"Suntem în anticameră. Dincolo știi ce e? Mâncarea..."

"Hai, nu mă-nnebuni..."

Serge saliva. își închipuia cum, dincolo de ușă, erau munți de cârnați, hamburgeri, cașcaval și cremvurști.

"Stai să deschid."

Vânzătorul nu părea a se grăbi. Căuta prin buzunare.

"Ptiu, la naiba! Am uitat cheia..." îl privi indiferent pe Serge. *"Trebuie să mă întorc. Așteaptă-mă aici."*

"Ce face? Vin cu tine!"

"Nu ai dreptul. Așteaptă-mă aici."

Trecu aproape o oră. Serge ațipise când fu trezit de o bătaie pe umăr. Vânzătorul ținea în mână, triumfător, cheia. Deschise ușa, tot în același ritm extrem de domol și în același timp, extrem de enervant pentru interlocutorul său. De dincolo izbucni o lumină puternică.

Serge rămase trăznit.

în fața lui se întindea o câmpie nesfârșită și neobișnuită. în loc de iarbă, solul nu avea nimic. Era absolut plat. Serge păși afară. Pământul era destul de moale. Părea alcătuit din gumă. La orizont, pierduți în ceață, se deslușeau câțiva munți.

"Unde-i mâncarea?...Vă implor, mi-efoame..."

"Acolo..."

Vânzătorul îi indică munții.

"Acum trebuie să te las."

închise ușa, fără a mai aștepta vreo replică din partea lui Serge, rămas perplex, cu privirea fixată pe înălțimile din zare. întoarse capul și, deși avusese o mică temere, răsuflă ușurat. Ușa se găsea la locul ei, deși fusese zăvorâtă. Nu dispăruse. Rămăsese ca punct de reper. Numai că... era singură, o ușă neînconjurată de pereți, neînconjurată de nimic. Serge își făcu o cruce și o ocoli. Pe cealaltă parte ușa era identică. încercă să o forțeze dar, nimic... Realiză că, într-adevăr, unica salvare era să ia în piept pelerinajul munților.

"Vezi? Tot oceanul te vrea. Oceanul. Oceanul. Ha, ha, ha... Inadaptatule."

Vocea nu îl lăsa în pace nici acum, când era deja în culmea disperării.

Serge privi fix către munți și făcu un prim pas. Era singura soluție.

II

Al doilea pas veni ca de la sine. Pe al treilea și pe al patrulea nici nu-i mai simți, de parcă o creatură invizibilă avea grijă de el și îi coordona fiecare mișcare. Era mânuit asemeni unei marionete. Frecvența pașilor săi devenea din ce în ce mai mare și, totuși, nu resimțea nici urmă de oboseală. Solul moale, de gumă, se încingea, în schimb, din ce în ce mai mult. Soarele devenise extrem de orbitor. Serge începea să simtă un huruit asurzitor care venea de undeva, din creierul său transformat într-un terci copt de astrul zilei. Acum alerga cu viteza unei pantere. Munții din zare îl atrăgeau asemeni unui magnet. Acolo era mâncarea. Poate că soarta îi ținea pumnii.

Din depărtare desluși câteva tânguieli jalnice. Urlete omenești disperate, care sunau de parcă ar fi fost o haită de lupi înfometați. Cu cât se apropia mai mult de acel loc, cu atât frecvența pașilor se încetinea mai tare. La o sută de metri în fața lui se aflau câteva zeci de siluete umane. Acum putea auzi zgomotul unor bice în contact cu pielea. După câteva clipe văzu ce se întâmpla cu adevărat acolo.

Un grup compact de oameni, complet dezbrăcați, stăteau în genunchi. Deasupra lor, câțiva călăi îi biciuiau în neștire. Mersul lui Serge era din ce în ce mai moale. Ar fi vrut să fugă din acel loc, dar picioarele parcă îi erau legate cu liane invizibile. In fața celor flagelați se aflau câteva icoane pline de sânge. Trupurile condamnaților erau amestec de came, lichid roșu și sudoare.

"Când icoanele se vor înroși complet, abia atunci își vor fi ispășit păcatele inadaptații", urlă unul dintre călăi.

Câțiva flagelați erau de nerecunoscut. Din ei nu se mai înțelegea nimic. Ajunseseră doar o masă de carne însângerată. Unul dintre ei nici nu se mai știa dacă trăia, dar rămăsese în genunchi.

Când ajunse la câțiva metri de grupul damnaților, Serge simți cum un fior îi cuprinde șira spinării. Un miros de putrefacție începea să-i asalteze nasul. In grupul compact al celor câteva zeci de pedepsiți zăceau multe cadavre înnegrite. Unele erau deja în plină descompunere. Serge observă cum acel grup se afla pe un platou asemănător unei farfurii gigantice. De la baza vasului pornea o țeavă din care curgea un lichid roșu peste icoane. Tablourile sfinte erau în relief. Formele personajelor reprezentate de ele erau accentuate de cheaguri de sânge.

"Vezi?", i se adresă unul dintre călăi, cu un ton calm. *"Toate astea le facem pentru tine. Inadaptatule."*

Serge rămase țintuit locului. Picioarele nu îl mai ajutau. Urletele condamnaților deveneau din ce în ce mai ob-

sedante. încercă să-și îndepărteze privirile de pe mormanul de came însângerată și aproape tocată de biciurile călăilor. Nu reuși, trupul îi era complet imobilizat, asemeni privirilor. Observă cum și morții, care aveau gura deschisă și înțepenită, continuau să strige. Vocea lor era lugubră, asemeni urletului unei hiene...

i

— Ceea ce vezi e fals... Ne-au luat tot!

Mircea își întoarse fața, mirat, către bătrână. Ce naiba mai voia și cotoroanța asta? "E plin Bucureștiul de demenți", gândi el și-și continuă drumul.

— Mamaie, ne-au luat tot! Nimic nu este adevărat. Unde-s ghirlandele de la balcon, unde-s casele de altădată?

— Uite, babo, cred că ți-am med dat zece mii acum o săptămână. Mă lași în pace?

O cunoștea pe bătrână. De obicei cerșea în autobuze și troleibuze, întrebând viitoarele "victime" cât este ceasul. O întâlnise de nu știu câte ori, pe la 11 noaptea, în stația de autobuz de la Cișmigiu. Chiar se gândise cândva să îi dedice un mic reportaj. E drept, nu se știe cine i l-ar fi publicat, dar poate că i-ar fi convins cu talentul lui. Lucra de zece ani în presa scrisă, obținuse o serie de premii... In plus, era un tip care știa cum să se poarte în societate. Genul reporterului de știri brunet și bine făcut care, dacă și-ar fi schimbat costumul pentru haine mai lejere și și-ar fi aruncat ochelarii, ar fi părut chiar genul "macho". "De multe ori, succesul nu are neapărat de-a face cu talentul.

Ci cu puterea de a te face plăcut și de a convinge ceilalți oameni" - își repeta el.

— Ai putea să-mi fii copil, păcătosule. Vino cu mine! Vino acolo, vino dincolo de plopi...

Baba chiar insista. Nervos, Mircea o luă la pas, așa cum știa el să facă atunci când se grăbea. Nu i-ar fi stat în cale nici președintele României. După ce că îl stresa aproape în fiecare săptămână, acum bătrâna dorea să-1 ducă în cine știe ce loc obscur. Peste un sfert de oră avea întâlnire cu câțiva prieteni în barul de lângă Amzei. La naiba, avea să întârzie. Alese soluția cea mai puțin stresantă: de a merge pe jos. Circulația pe artera Bălcescu-Magheru era prea aglomerată - atât la sol, cât și pe cele patru culoare aeriene. în plus, nu îi plăcea să folosească metroul. Nu că ar fi fost claustrofob. însă, deși era cel mai rapid vehicul, implica multe riscuri. Până ajungeai pe peron puteai să rămâi fără nimic pe tine. Cele peste cincizeci de bande de "halucinogenici" aveau grijă de tine. în plus, avea o fobie față de scările rulante, de pe care căzuse și se accidentase serios cândva, în copilărie.

Trecu prin pasaj în fugă, ignorând câteva țipe bine care încercau să-l îmbie cu cine știe ce oferte promoționale (dacă s-ar fi promovat pe ele, poate că ar fi acceptat). Lângă Facultatea de Arhitectură, un grup de bătrâni îi bară calea. Parcă trăiau în alte timpuri. Trecu printre ei, îmbrâncindu-i și înjurând printre dinți. Era prea nervos. Mai avea cinci minute și nu îi plăcea să dea dovadă de

neseriozitate. în dreptul hotelului "Lido" îl opri o fetiță, întinzându-i un bilet. O ignoră.

— Vă rog, domnule. Vă rog...

Puștoaica insista. Se opri și privi în urmă, atent. De fapt, nu era așa de mică. Părea să aibă vreo 16 ani. Ciudat, inițial nu i-ar fi dat mai mult de 10-12. Roșcată, cu ochi verzi, micuța avea în ea o candoare copilărească îmbinată cu un erotism de adolescentă. îi întinse un bilet.

— Vă rog... Trebuie...

Mircea acceptă oferta - sau ce naiba o fi fost - și plecă mai departe. Se îndreptă spre magazinul "Eva", nu înainte de a mai întoarce capul o dată. Hm, puștoaica avea chiar forme interesante. în sfârșit, îl așteptau prietenii și în plus, tipa era minoră. încercă să-și gonească din minte câteva gânduri carnale. Ajunse lângă Amzei. Era deja în întârziere. își aminti de bilet și îl scoase din buzunar. Hârtia conținea doar o reproducere cu doi plopi, situați de o parte și de alta a unei străzi pe care nu-și amintea s-o fi văzut-o vreodată. Deși era fotografie, aleea părea să vină de undeva din secolul XIX, din vremea vechilor mahalale.

Intră în local și coborî scările. Un bar stilat, cu mobilă veche, amenajat într-un vechi subsol. Pereții păreau a fi cei originali, din cărămidă învechită. Singurul lucru care-1 deranja aici era era fumul dens. Era și el amator de țigări, dar totuși nu suporta fumul. Prietenii lui erau deja așezați la masă.

— îmi cer scuze, dar circulația asta...

— Știm, știm, îi răspunseră amicii, ironic. Iar ai prins două stopuri cu 368-ul aerian și te-au oprit unii să faci o donație pentru copiii fără adăpost. Poate că ai dat și de câțiva Martori ai lui Iehova, care au încercat să te convingă să urmezi calea cea dreaptă. Așa e?

Dar, de fapt, de ce se mai scuza? N-ar fi fost prima lui întârziere și toți se obișnuiseră. Radu și Ricardo erau, ca de obicei, punctuali. Radu era cameraman la un post TV, iar Ricardo redactor de știri la același post.

— Mircea, uite ce-am găsit...

Ricardo îi arătă o fotografie în care erau doi plopi. Semăna mult cu poza primită de Mircea, numai că părea a fi mult mai recentă. Dar tot ceva necunoscut lui...

— Mircea, Radu, știți ce e asta?

Ricardo părea chiar entuziasmat de acea poză banală.

— E strada pe care am copilărit. Nu mai există de zeci de ani...

Ricardo își amintea, cuprins de nostalgie, străzile înguste, aroma teilor din fiecare primăvară, căruțele cu țigani care vindeau sticle goale și fiare vechi. Marinică acordeonistul, parcul în care se juca, Coca bătrâna, care fusese soția unui mare pictor...

— în locul ăsta se află acum clădirea aia ciudată, așa numita Casă a Poporului, nu? întrebă Radu.

— Da. Se zice că locul e blestemat acum. Pentru că a fost omorât un cartier. Unii spun că sufletul i-a rămas și va bântui zona pentru veșnicie.

"Un cartier ucis..." Lui Mircea i se părea de-a dreptul deplasată ideea, chiar copilăroasă. Nu credea în așa numitele fenomene paranormale. Deși nimic din realitatea înconjurătoare nu părea să fie normal.

După aproape zece minute de așteptare apăru și chelnerul.

— Fac eu cinste. Trei beri..., se grăbi Mircea să comande.

— Nu vreți mai bine să coborâți? Avem o sală nouă, le sugeră chelnerul.

O sală nouă? Nu auziseră de așa ceva, deși frecventau localul de ani de zile. Unde să mai coboare, deja se aflau la subsol... Barmanul insistă, așa că, în final, îl urmară. Numărară vreo 30 de trepte care duceau, în spirală, spre un loc din ce în ce mai întunecat. Intrară într-un beci cu lăzi de cărbuni. Ricardo scoase o exclamație de uimire.

— Băi fraților, e identic cu subsolul casei în care locu- iam acolo!...

îl urmară pe chelner, trecând printr-un pasaj îngust, între două ziduri din cărămidă, acoperite de pânze de păianjen. începu să se audă o melodie stranie. Pătrunseră într-o sală mică, cu vreo zece mese, la care erau așezați câțiva consumatori. Bărbați îmbrăcați în costume demodate și femei în rochii înflorate, din material ieftin. în capătul sălii se afla o scenă pe care cânta un om între două vârste, slab și foarte înalt, cu o față cadaverică. Avea o voce stridentă, în totală disonanță cu romanța pe care o interpreta. Celor trei le atraseră atenția versurile, puțin

naive și chiar banale, cu un parfum vechi, parcă desprins din Bucureștii de odinioară.

"Dincolo de plopi, Cerul e senin,
Dincolo de plopi, Bate-un parfum fin,
Dincolo de plopi, Ești tu, iubirea mea,
Dincolo de plopi, Voi fi eu, salvarea ta."

Chelnerul se retrase. In locul lui apăru un bătrânel care îi servi cu trei sticle de bere cu etichetă simplă, inestetică. Ricardo apucă primul sticla și, după ce dădu pe gât o gură, scuipă conținutul, oripilat.

— Mamă, e naspa rău. Caldă, foarte amară, de parcă ar fi de-acum o sută de ani. Eu nu mai stau aici!

Ricardo se ridică de la masă, urmat de ceilalți. înainte de a ieși din ciudatul local, privirile lui Mircea fură atrase de o roșcată la vreo treizeci și ceva de ani. Femeia avea ochi verzi și se remarca între toți acei clienți. Era îmbrăcată în stilul anilor '60. Avea o senzație de deja-vu...

II

Mircea nu putu să doarmă toată noaptea. Avu un coșmar, dominat de gustul oribil al berii de ieri. Se făcea că era într-un cartier mizer, înconjurat de oameni soioși, cu hainele pline de praf și pânze de păianjen. în jurul lui

apăreau din ce în ce mai multi plopi, care îl împresurau, îl sufocau... Și, pe deasupra, melodia aceea înfricoșătoare...

Se trezi lac de sudoare. Era deja ora 10. Trebuia să se grăbească dacă nu dorea să fie iarăși mustrat de redacto- rul-șef. Tot un deja vu și ăsta. Nu mai făcu exercițiile de dimineață. Bău pe nerăsuflate o cafea rece, rămasă de ieri, își aruncă pe el o cămașă și un sacou și ieși pe ușă.

Pe lângă Universitate o întâlni iarăși pe bătrână. Pe care, de data aceasta, o privi cu interes. Nu părea chiar nebună.

— Vrei să ajungi la plopi? încă mai poți.

— Care plopi, mamaie, că am înnebunit de ieri după amiază, gândindu-mă numai la asta. Unde sunt?

— Ți-aș spune chiar acum, dar degeaba ai merge acolo. Nu poți decât dacă ajungi în Lumi. Mâine, la aceeași oră, să fiți în barul vostru... Și dă-mi și mie de o pâine, mamaie.

"Barul vostru?" "Lumi?" Bătrâna îi urmărea sau ce se întâmpla? Mircea era din ce în ce mai antrenat de poveste. Ezită s-o mai întrebe și altceva...

Cum ajunse la serviciu, ca de obicei, cu o mică întârziere, îi sună pe Radu și pe Ricardo. Stabiliră o nouă întâlnire a doua zi, în același bar uitat de timp.

AȚA AÎA AÎA

De data asta, Mircea ajunse primul. Era prea nerăbdător să vadă ce va urma. Fumă vreo trei țigări, una după

alta, până când sosiră și ceilalți. Nu obișnuia să facă așa ceva. Apăru barmanul, care îi conduse către aceeași ciudată încăpere aflată la subsolul... subsolului. Aceeași muzică, aceiași oameni, totul la fel ca ieri. De data asta nu mai serviră bere. Aleseră vin și făcură foarte bine. Licoarea gălbuie era aproape gelatinoasă și extrem de aromată. Deși comandară doar o sticlă - acoperită de kilograme de praf -, se amețiră după primul pahar.

— Acum vă ofer ceva din partea casei...

Nici nu observaseră că în spatele lor se afla, de cine știe când, bătrânul chelner, îmbrăcat în pulover și sacou peticit, cu coatele cârpite cu piele. Omul zâmbea prostește.

— Pentru voi...

Le întinse trei seringi.

Cei trei prieteni priviră mirați. Vinul își făcuse efectul sau, efectiv, simțeau că ar pierde dacă nu ar face-o. Primul se injectă Ricardo, urmat de Radu. Mircea ezită, dar se gândi că, de fapt, totul avea un scop. Bătrâna... își introduse seringa în venă și apăsă. în acel moment o observă pe frumoasa roșcată, la două mese mai departe. îl cuprinse un fior... îi zâmbea lui. Avea ochi verzi și o piele albă, extrem de albă. Părea foarte fragilă.

Interpretul cânta din ce în ce mai tare și mai strident.

"Dincolo de plopi
Ești tu, iubirea mea..."

Femeia se apropie de Mircea. Acum, el își dădu seama că tipa semăna ca două picături de apă cu puștoaica de pe bulevard.

— Mă cheamă Nora.

Femeia nu era foarte înaltă, în schimb avea un corp perfect. Decolteul pronunțat lăsa să i se vadă destul de bine sânii albi, plini, un magnet involuntar pentru privirile celor din preajmă. Acum purta un minijup în stilul anilor *'70,* iar buclele roșcate erau pline de zulufi strălucitori care te îndemnau să-i mângâi și să-ți afunzi fața în ei.

— Vino cu mine, Mircea... Invită-i și pe colegii tăi.

Nici nu se prezentase, dar tânăra îi cunoștea deja numele. Nu-1 mai mira nimic.

Trecură printre două lăzi mari, înnegrite. Erau pline cu cărbuni. Ricardo privea cu atenție. După ce bâjbâiră prin întuneric un timp nedefinit, găsiră treptele care duceau la suprafață. Ajunseră în holul unei clădiri destul de vechi. Lumina pătrundea din ce în ce mai violent, iar strania romanță se îndepărta, muzica ei fiind înlocuită de cea a porumbeilor, vrăbiilor și guguștiucilor.

"Dincolo de plopi,
Voi fi eu, salvarea ta..."

Din când în când se mai auzeau fragmente din vechea melodie. Ieșiră din casă într-o curte lungă și îngustă. Afară, în stradă, era un plop înalt, cu o coroană bogată.

— După ce ieșiți din curte va trebui să găsiți Poarta, îi preveni Nora. Ne aflăm în Lumea lui Matei, nu e ceea ce cunoașteți voi. Dar e mai real decât orice v-ați putea imagina.

Mircea, Radu și Ricardo, însoțiți de femeie, ieșiră în stradă, hotărâți să descopere secretul pozelor. Atmosfera arhaică dispăru. La fel și Nora. Se aflau pe un teren viran, prăfuit, flancat de două clădiri imense. Una din ele era Casa Poporului. Toți zgârienorii obișnuiți care o înconjurau dispăruseră. Pe maidanul mizer zăceau câteva barăci muncitorești și o tentativă de teren de fotbal, cu două porți ruginite. Nu le fu greu să zărească cei doi plopi. Uscați, fără frunze, păreau că plâng după alte vremuri.

— Asta e! exclamă Ricardo. înapoi, acasă...

Ceilalți doi dădură din umeri. Prietenul lor chiar avea o nostalgie pentru cartierul ucis. Cu cât se apropiau de copaci, cu atât revenea, din ce în ce mai tare, acea romanță stranie interpretată de omul cu față scheletică. Trecură printre pomi. Ajunseră pe o stradă îngustă, cu case de unul și două nivele. Pe trotuare erau parcate câteva Dacii vechi și un Trabant. Mașini antice.

în fața celei mai înalte clădiri, care avea trei etaje, cânta un acordeonist.

"Dincolo de plopi, cerul e senin.."

— Casa mea... băieți, nu-mi vine să cred, dar cred că-s nebun. Aici am locuit eu. Strada Meteorilor...

Intrară într-o clădire cu un etaj. Parcurseră o curte lungă și îngustă și încercară ușa. Era deschisă. înăuntru nu părea să fie nimeni. Același hol ca în urmă cu zeci de ani, același păianjen cu cruce deasupra ușii de la intrare.

— Ricardo, la masă..., se auzi o voce de femeie bătrână.

Cei trei se ascunseră în spatele scărilor care duceau la etaj. In întuneric deslușiră o ușă.

— De asta nu-mi amintesc, șopti Ricardo.

Ieșiră repede, pentru a nu fi prinși de bătrână. Ușa ducea în altă stradă. O uliță nepavată, cu multe gropi și bălțoace. Toate gospodăriile aveau porți mari de lemn și bănci în fața lor. Din loc în loc, femei cu fuste lungi și baticuri pe cap ședeau la taclale, lipsite de orice grijă.

— Trebuie să ne întoarcem, nu cunosc zona, zise Ricardo, vizibil speriat.

Mircea observă că lumea e din ce în ce mai agitată, iar femeile nu mai păreau chiar fără griji. Le ieși în cale o bătrână îmbrăcată în negru, cu fața slabă, plină de negi.

— Fugiți, că vine strolul...

în câteva secunde, nimeni nu se mai afla pe stradă. La capătul străzii deslușiră o umbră neagră, imensă. Simțiră un miros insuportabil, de latrină necurățată de ani de zile.

— Strolul! arătă bătrâna, speriată, spre potențialul pericol, și dispăru brusc.

Un zgomot de fanfară se auzea din ce în ce mai tare. Spre ei se îndrepta o masă mare de came și gelatină. Care, cu cât se apropia, cu atât devenea mai mică. Prin dreptul lor trecu un bulgăre de dimensiunile unei broaște țestoase. Mirosul urât se transformase în parfum. în câteva minute, creatura reveni la dimensiunile inițiale. Lângă ei apăru și bătrâna care îi prevenise, mult mai liniștită.

— Ați văzut strolul? V-a plăcut?

Baba dădea semne de mândrie și respect față de monstruozitatea care tocmai trecuse.

Mircea dădu din umeri. Femeia adăugă:

— Așa e în lumea Norei. Nimic nu e stabil. Dar să știți că a iubit mult cartierul. Poate că de-asta a luat-o puțin razna...

III

Nora? Numele îi era cunoscut. Doar n-o fi...

Strolul fusese o diversiune. Era clar că trebuiau să se întoarcă la plopi. Acolo era cheia. Deocamdată, se aflau în mahalaua "Stelea", un București pe care nu și-l aminteau nici măcar din copilărie. Pe o bancă ședeau doi bătrâni care fumau narghilea. Purtau caftane din catifea tocită și păreau că așteaptă să putrezească de vii la soare. Timpul trecea pe lângă ei și nu reușea să le lase nicio amprentă, nicio zgârietură, nimic.

— Căutăm strada Meteorilor... Știți cumva...

Privirea bătrânilor trecea dincolo de ei. Nu răspunseră. Cei trei plecară mai departe. Oricum, așa nu rezolvau nimic. Poate că mai departe aveau să găsească pe cineva mai comunicativ. Culmea, în toate curțile creșteau plopi și chiparoși. Mahalaua părea să nu se mai termine. Cu cât înaintau mai mult, cu atât se afundau în noroaie și șanțuri de netrecut. O luară pe una din străzile lăturalnice. Casele de lemn păreau din ce în ce mai sărăcăcioase și mai câr-

pite. începu să se întunece. Deși ceasurile arătau amiaza. Primul dispăru Radu. Mircea simțea că în spatele lui îl urma, cu greu, Ricardo. Dar nu se întoase și nu îl întrebă nimic. începea să i se facă frică. Trebuia să se grăbească. După un timp, nu mai auzi pași în spate. Era singur și afară era beznă. Și din ce în ce mai cald, din ce în ce mai înghesuit. Parcă s-ar fi aflat într-un laborator foto, în timpul verii, fără aer condiționat. Strada se îngustase teribil, între gardurile gospodăriilor care flancau ulița mai era spațiu de cel mult un metru. Ar fi vrut să se întoarcă, dar o forță necunoscută îl oprea. înainta din ce în ce mai greu. Se întoarse în lateral. Se țâra printre case ca un șoarece prins în capcană. Simți o mână rece, tremurândă, pe umăr, ce venea de după un gard. Era o bătrânică...

— Caut strada Meteorilor, mamaie...

Bătrâna, care părea să se transforme tot mai mult într- un monstru respingător, răspunse cu un horcăit sinistru. Mircea pricepu doar cuvântul "plopi". în întuneric deslușea nenumărate contururi de plopi, mult prea înalți ca să fie reali. Umbrele lor păreau să se contopească cu norii negri, plumburii. încercă să-și continue drumul, dar femeia îl prinse de mână cu o forță exagerată. Se smulse, lăsând o parte din mânecă în ghearele ei. O luă la fugă. Afară era acum beznă totală. Rămase înțepenit între două garduri. îi veni în minte figura Norei. Stranie femeie...

Auzi cum se apropie cineva din spate. întoarse capul, singura parte a corpului pe care mai putea să o miște.

Spre el venea un bărbat înalt, cu părul alb, răvășit în părți, cu chelie pe mijloc. îl aburcă în spate ca pe un fulg și porni mai departe. Mircea nu mai avea timp să realizeze dacă ar trebui să-i fie frică sau nu... Era orb și fără vlagă. Răpitorul său fugea cu o viteză de invidiat.

AÎA AÎA AÎA

Se trezi într-o poiană, în mijlocul unei păduri. Soarele bătea puternic, dormise cu fața în sus. Aproape că i-o arsese. Râul Dâmbovița era mai limpede ca de obicei. Apele curgătoare susurau cristalin. Era o zi toridă de vară. îl trezise lumina puternică sau un zgomot care se apropia din ce în ce mai mult... Părea să fie o herghelie de cai. Dar se afla în centrul Bucureștiului. Undeva, în stânga, deslușI o biserică mică, cu o singură turlă. Semăna cu Biserica lui Bucur. Deci, nu era departe de destinație.

Fu înconjurat de patru călăreți, îmbrăcați în zale și cu coifuri metalice pe cap. îl imobiliză un arcan. Și își pierdu iarăși cunoștința.

7*7AÎA AÎA A*A 7*7

Se afla într-o sală mică, asemeni unei hrube mai răsărite. îl dureau toți mușchii și toate oasele, de parcă ar fi fost schingiuit ore în șir de mai multe arcane care se transformau în anaconde. Nu mică îi fu surpriza când, des-

chizând ochii, o deslușI, înconjurată de gărzi înarmate până-n dinți, pe Nora.

— Credeai că n-o să ne mai întâlnim, Mircea?

— Unde-s ceilalți?

— Nu cred c-ai vrea să știi... Deocamdată, suntem aici doar noi doi. Ne aflăm la începuturi și nimeni nu ne mai poate poate fura timpul pe care-o să-l petrecem împreună. De data asta...

Femeia înnebunise? Sau nu era Nora? Purta o rochie medievală, lungă până în pământ, din catifea de culoarea purpurei.

— De-acum înainte te va chema Vlad și să nu îndrăznești să mai pleci de lângă mine, spuse femeia, cu un ton autoritar, aproape ca o incantație.

— Dar tu cine ești de-mi poruncești ce să fac cu viața mea?

Femeia îl ațintI cu privirea. Pupilele verzi, limpezi, îi intrară în suflet. Dar nu se simțea amenințat. Privirea ei arăta mai degrabă o dorință puternică. Ea făcu un semn discret către însoțitori, care se retraseră imediat. Nora se apropie cu pași de felină.

— Mircea..., de fapt, Vlad... de mult așteptam clipa asta. Voiam să-ți spun că...

Obrajii femeii, care își jucase rolul atât de bine, se înroșiră. își dădu jos mantia, cu mișcări grațioase. Mircea închise ochii. Pielea albă, sânii mari, sculpturali. Era prea mult, se afla aici, departe de... tot, și unei necunoscute i

se aprinseseră călcâiele după el. Se apropie de el cu pași de felină. O strânse în brațe. Făcură dragoste în picioare. Nora era sălbatică... Dorea totul dintr-o dată. Deocamdată, ea era câștigătoarea. Și nici el nu pierdea nimic, pe moment.

După ce terminară, Nora îl conduse într-o încăpere mai puțin austeră. Era un dormitor simplu, dar amenajat cu bun gust. Se întinseră în patul moale. Făcură iarăși dragoste până spre dimineață, ca doi obsedați. Trilurile păsărilor îi adormiră...

AÎA At* Kt*

— Măria Ta, vin turcii...

Mircea sări din pat. Nora nu se afla lângă el. In cameră intraseră câțiva indivizi bărboși, mulți dintre ei trecuți bine de 60 de ani.

— Măria Ta... Acum e momentul...

Ciudat. Se pare că i se adresau chiar lui.

Trebuia să se întoarcă pe Strada Meteorilor. Știa că acolo avea să găsească acel "ceva" ce i-ar fi redat liniștea. Ajunsese în Evul Mediu. Căută ieșirea. Dar nu reușea să scape de boieri sau ce-or fi fost. II urmăreau permanent:

— După tine, Măria Ta! Nu te lăsăm. Bizuie-te pe noi...

Ieși în curtea exterioară a palatului. Zări doi plopi. Asta era salvarea. Se îndreptă spre ei în goană.

- Nu!!!

Nora alerga după el, urlând isteric. Mircea întoarse în fugă capul. Femeia părea cu mult mai bătrână. Trecu printre copaci. Și visul ciudat se termină.

AÎA AÎA AÎA

In spate avea Casa Poporului și în față Casa Științei. Răsuflă ușurat. Liniștea îi fu, însă, întreruptă de ceva care-i întoarse stomacul pe dos. Pe cei doi plopi zăceau, răstigniți, Ricardo și Radu. Partea inferioară a copacilor era stropită cu sânge. Carnea lor, încă vie, se contopea cu seva pomilor.

Un copil-cerșetor apăru în spatele lui.

— I-a ucis... Ea și străzile... La fel se va întâmpla și cu tine dacă nu treci dincolo de plopi...

Mircea încercă să-l prindă de mână, dar puștiul dispăru. Privi năucit în jur. încă nu realiza dacă ce se întâmpla era adevărat sau nu. Un prim impuls îi dictă că ar trebui să ajungă în barul din Amzei. Poate că acolo avea să se sfârșească nebunia asta. Se va întâlni cu Radu și Ricardo și vor râde de povestea lor absurdă. Dar... auzise că cine murea în Lumi, dispărut era pentru vecie.

"Dincolo de plopi,
Voi fi eu, salvarea ta..."

Melodia stranie își începu din nou acordurile... Se îndreptă către cei doi copaci-crucificatori, ale căror rădăcini erau acum îmbibate de sânge. Se pregăti să treacă.

— Vă rog, domnule. Vă rog...

Apăruse din nou acea fetiță roșcovană. Acum își dădu seama... Aducea bine de tot cu Nora.

— Domnule...

Puștoaica îi întinse o fotografie îngălbenită de vreme.

— Acolo trebuie s-ajungeți, domnule. Doar pe-acolo veți trece... Nu acum. Cineva iubește mult. Dar de la dragoste la moarte nu e decât un pas...

Mircea smulse poza din mâinile fetei. Reproducea plopii pe care îi avea în față, dar cu ambianța străzilor de altădată.

— Fugiți, domnule...

Fetița dispăru. Mircea rămase nedumerit. Unde să fugă? Avea în față Casa Științei. Din spate auzi un zgomot înspăimântător, o combinație între cel produs de cutremure și mugetul unui animal gigantic. întoarse capul. Ceea ce vedea nu era o iluzie. Casa Poporului se îndrepta spre el. Lumea lui Matei pregătea, în continuare, surprize.

Era un "deja vu". Mahalaua Stelea... Străzile din ce în ce mai înguste... își pierdu cumpătul... Avea în minte doar figura Norei. Auzi câteva zgomote puternice, ca de cutremur. Din pământ începură să răsară vechile case. Recunoscu clădirea cu trei etaje a acordeonistului Marinică. Și casa cu un etaj unde locuise cândva Ricardo. Plopii rămaseră pe loc, mai verzi și mai înalți ca oricând.

Trecu printre ei, strângând în mâini fotografia. Cineva îl salvase. Cineva îl iubea. în minte i se amestecau ima-

ginile vechiului cartier, alături de Casa Poporului, terenurile virane, barăcile muncitorești, Casa Științei... Nora și fetița roșcată. Una și aceeași? Yin și Yang? Personajul bun și cel rău. Oricine ar fi fost, cineva îl iubea.

7*7 A*A A*A A*A7

Este dimineață. O dimineață răcoroasă, de primăvară. Singurul moment al zilei când aerul capitalei e respirabil. Ca de obicei, drumul spre serviciu nu ocolește Lipscaniul. în fața unei case dărăpănate e adunată foarte multă lume. Curiozitatea de jurnalist nu-1 lasă să nu o întrebe ce se întâmplă pe o altă bătrânică, ce se dovedea a fi pusă la curent cu toate noutățile cartierului.

— A murit o babă... Sărmana, cerșea de multi ani. Deși, fie vorba-ntre noi, nu o ducea chiar rău. A locuit în cartierul Uranus... Știi, nepoate, în locul Casei Poporului. De când au demolat-o, s-a tâmpit. Proastă n-a fost la viața ei, dar se zice că avea o boală a ăstora care citesc mult... Cum îi zice, mamaie?...

— Schizofrenie, bre. Știu eu, mi-a fost vecină - o completează un bărbat între două vârste, cu un nas mare și roșu de la băutură. Trăia în propriile lumi. Dar se zice că ar fi murit din dragoste...

"Din dragoste? Interesant", reflectă Mircea. "O bătrână în stare să se mai îndrăgostească. De cine? Pe cine să mai atragă la vârsta ei. De cine să se îndrăgostească?"

...Propriile ei lumi... De cine să se îndrăgostească?

Dar n-avea timp de investigații. Trebuia să ajungă în redacție și era în întârziere.

SINGURĂTATE

î.

Suntem **Oameni.** Reprezentăm o civilizație tânără, mult prea tânără și neajutorată pentru a face primii pasul spre o întâlnire cu alte ființe inteligente. Dacă or mai fi... Trăim aglomerați și sufocați pe o planetă care nu ne mai poate fi mult timp cămin. Suntem atât de singuri, un punct infim în nemărginirea Universului... Doar Noi și Dumnezeu...

2.

Am ajuns la marginile Sistemului Solar, pe care-1 cunoaștem ca-n palmă. Am colonizat planeta Marte. Nu aveam încotro, pe Pământ ne asfixiam. Ne-am mărit spațiul vital, aglomerarea nu mai constituie deocamdată o problemă. Dar sentimentul singurătății e și mai apăsător. Oare suntem unicii responsabili ai Universului? O oază cosmică înconjurată de neființă, de abis?

3.

Am intrat în posesia unei descoperiri de mare importanță, mult dorită din cele mai vechi timpuri: **viteza su- perluminică.** Unii spuneau că ar fi imposibil, dar n-a fost

să fie așa. Totul e posibil dacă există o dorință puternică. Aparatele noastre de zbor brăzdează hiperspațiul. Dar cu cât orizonturile se lărgesc, cu atât ne simțim mai singuri.

4.

Prima întâlnire cu **Ceilalți** n-a fost ceva care să ne ia prin surprindere. Ne sunt în multe privințe destul de asemănători. în câteva secole am reușit să le asimilăm toate cunoștințele. Și ei pe ale noastre. Cu timpul, prin conviețuire, am format o singură civilizație. împreună vom încerca să descoperim **Noul** și să scăpăm de singurătate.

5.

Am ajuns la marginile **Galaxiei.** Am contactat multe civilizații diferite nouă. Cu unii am purtat războaie, cu unii ne-am aliat. Până la urmă, am ajuns să trăim în pace cu toții. Am început explorarea galaxiilor vecine. Am descoperit și, la rândul nostru, am fost descoperiți de alte civilizații, cu ale căror drumuri și destine s-au încrucișat propriile drumuri și destine. Atâtea forme de viață inteligentă - unele superioare, unele inferioare -, dar toate în permanentă căutare, dornice de nou și de a scăpa de singurătate.

6.

Am descoperit și modalități de a călători în timp. Din motive de deontologie, n-am interferat decât cu civilizații

din viitor. Cunoaștem aproape tot Universul în care locuim. Nu mai putem vorbi despre noi ca oameni sau despre fiecare civilizație în parte. Ci de o singură specie, cea a rațiunii. Nu mai ținem cont de aspectele noastre exterioare - cauză a atâtor

conflicte. Ceea ce contează acum este aspectul interior, pe care putem să-l vizualizăm. Inteligența, rațiunea, credința, spun totul despre un individ, indiferent că are sau nu cap, picioare sau creier, în sensul clasic al cuvântului. Acum nu ne mai rămâne decât să răscolim ultimele cotloane "prăfuite" și uitate ale Universului.

7.

Cunoaștem tot Universul. Dincolo de granițele lui - negură, vid. Oricum, nu putem evada din el. Am atins ceea ce doream, dar tot nu suntem fericiți. Paradoxal, nesfârșitul a devenit îngust, limitat. Nu ne putem opri, trebuie să facem ceva, căci dorința continuei căutări ne mistuie sufletele. Ne dăm seama că suntem prizonieri. Și suntem... atât de singuri...

114
FERICIRE

Anunțul era laconic: *"Vând fericire"*. Ziarul se oprea aici. Gill ridică tremurând receptorul, împingându-i cartela de telefon în fantă.

— Alo? Mai aveți? Aș...

Vocea îi tremura de parcă ar fi cerut un lucru interzis. Oare nu era? De dincolo îi răspunse o voce sigură, monotonă.

— Avem, domnule. Avem destulă. Câtă doriți?

— Nu vă supărați, este vorba despre anunțul privind fericirea?

— Nu ne supărăm și este chiar așa, domnule Gill Ber- told.

Gill rămase trăsnit. Ezită câteva clipe...

— Asta-i bună... Dar de unde știți...

— Știm!, răspunse pe un ton ironico-părintesc vocea. Cum să nu știm? Noi?... Și-apoi, mai avem atâția clienți care abia așteaptă pe fir... Zii câte kilograme vrei. Pentru fiecare 50 de kilograme achiziționate se mai oferă 5 gratis.

Gill deveni perplex. Aproape că îi căzu receptorul din picior.

— Vreau explicații! Și le vreau acum! Acum, înțelegeți? De unde naiba îmi cunoașteți numele și de unde știți că

eu, Gill Bertold, miriapod de pe planeta X, vă dau telefon acum?

— Domnule Gill, dacă nu vă exprimați coerent cererea cât mai repede, va trebui să reveniți peste 40 de minute universale, pentru că, v-am spus, sunt foarte solicitat.

— Bine, vreau... 50 de kile, e bine? Cât mă costă?

— Un miliard de dolari universali...

Gill simți că totul se învârtește în jurul lui.

— Dom'le, n-am atâția... De unde... Mai bine sun la un "hotline" galactic și nu dau decât un milion de dolari. îmi va răspunde cea mai penală miriapodă universală și voi ajunge pe cele mai înalte culmi ale fericirii.

— Asta e ceea ce numești tu fericire? Câteva clipe de plăcere? Nu uita că după aceea îți va veni o notă de plată usturătoare. Brr...

— Deci, domnule Bertold... Preferați să folosiți un "hotline" sau vreți să vă bucurați de serviciile mele? Aveți grijă, pentru că mă aflu la o distanță considerabilă de dumneavoastră și convorbirea costă... Deja, cred că datorați poștei intergalactice cam... vreo juma' de miliard!!

Gill îngheță. De ce dăduse telefon? Pentru că voia să iasă din starea de subzistență pe care o cunoștea din fragedă pruncie. Văzând anunțul, luase câteva guri de vodcă galactică, băutura săracului, și plin de curaj încercase...

— Știi, dom' Gill, că pentru evaziune fiscală poți fi condamnat chiar și la suprimare fizică?

116

FERICIR Traian Bădulescu

Gill, neștiind ce să mai facă, luă încă o gură din licoarea salvatoare.

— Dar noi suntem buni, Gill. Nu trebuie să plătiți chiar acum. Nici măcar telefonul. Noi am stabilit prețul și dumneavoastră trebuie să ne dați acordul. Asta e tot!

— Tot? Atunci, mai vreau... Mai vreau încă vreo...

— Nnnnu!... Ați făcut comanda mai devreme. Atât rămâne. Voi, plebea, vreți din ce în ce mai mult... Hămesitilor!!...

— Și... Nu voi mai face pârnaie galactică?

— Acum, domnule Gill Bertold, să vă dau vestea cea bună. Nu mai trebuie să ne plătiți nimic. Nici măcar convorbirea. E un cadou din partea firmei și a

societății in- tergalactice de telecomunicații.

Gill radia de bucurie. Ce frumoasă era viața... De fapt, o ducea bine și în jurul său nu exista altceva decât armonie. Economisise un miliard și jumătate de dolari universali. Primise... fericirea.

117
LIBER! LIBER! LIBER!

— Dragii mei, dacă veți trece de partea mea și vă veți căi, veți primi pace în suflet. Grădina Raiului e o metaforă, cred că vă dați seama. Dar asta nu înseamnă că nu există. Acolo veți fi împăcați cu voi înșivă. Veți primi veșnicia!

— Dar femei, hm? Femei vor fi...

— ...nu mai mult decât cele alături de care ați trăit, cu care ați împărțit viața și la bine și la rău...

— ...ei, la naiba (un alt pacient, blond, destul de chipeș și îngrijit pentru locul în care se afla, tresări auzind ultimul cuvânt). Adică, va fi atât de plictisitor?

— Oricum, femeile vor fi un aspect neimportant. Contează că toți sunteți oameni și mă veți sluji. Eu vă spun că atunci nu vă veți mai gândi la așa ceva...

— Da' băutură? sări alt pacient.

— Nu vei mai simți nevoia. Lucruri lumești...

Blondul sări din pat, extrem de revoltat.

— Eu vă voi da și băutură și femei!

Toți pacienții priviră mirați. Colegul lor stătuse în banca lui până atunci. Oferta era, oricum, tentantă.

— Adică, va fi dezmăț? Voi putea să-i crăp lui taica țeasta cu toporu'?

— Cui vrei, încuviință blondul.

— Voi putea să împart pumni în stânga și-n dreapta? Și să schimb Guvernul când vreau, săpând în curte? Fără să mă aducă nimeni aici?

— Firește. Dar vreau ceva în schimb... Sufletele voastre.

Aproape toți pacienții încuviințară. La urma urmei, era un schimb cinstit.

Cel cu prima ofertă sări din pat, urlând isteric:

— Nu se poate! Nu vă permit așa ceva! Nu se poate! Nu se...

Colegii nu-1 luară în seamă. Câțiva asistenți intrară în cameră și-l imobilizară pe turbulent.

***

Peste o săptămână se petrecu un miracol. Toți pacienții dădură semne de însănătoșire. După analizele de rigoare fură externați. Numai unul rămăsese priponit în camera specială pentru periculoși. Și tot striga că lumea ar fi în impas, pentru că fostul vecin de cameră, blondul... Dar cine ar fi crezut un biet nebun?

SI MAINE A FOST 0 ZI...

A fost odată ziua de mâine. Omul știa că va fi ziua în care își va împlini rostul. Rost pe care îl aflase încă de la început, pentru că așa era bine. Apoi a urmat a doua zi. în care a pus în practică ce îi spuseseră cu mult timp înainte sorțile. Și a venit și a treia zi. în care s-a gândit așa cum i se spusese. A patra zi... a săvârșit păcatele pe care oricum trebuia să le împlinească. în a cincea zi și-a găsit sufletul făgăduit. Iar în a șasea a ajuns unde știa că va ajunge. Și a venit a șaptea zi... De care se ferise atât de mult timp... Pentru că în a șaptea zi nu știa ce avea să se întâmple și era atât de vulnerabil... Dar Conducătorii vegheau, nu avea de ce să îi fie teamă...

I

Pe Bulevardul Tăcerii era un zgomot infernal. Agitația cuprinsese artera încă de dimineață. Nu trecuse cu mult de ora 7. Soarele matinal vărsa un roșu-gălbui peste fețele impasibile ale trecătorilor care păreau să se grăbească, dar fără vreun scop anume... pentru că știau încotro se îndreptau, știau ce vor face. Doar din când în când cineva mai scotea câte un strigăt de surpriză. Ducea mâinile la ochi asemeni unui copil, atunci când la vreun colț de

stradă, ieșind din umbră, lua în piept un val de lumină sau atunci când, folosind ferestrele reflectoare ale zgârie- norilor presărări pe ici-colo, asemeni unor monștri adormiri, soarele zvâcnea

câte o spadă de roșu spre retina vulnerabilă a trecătorului...

Cu mine se întâmpla ceva ciudat în ultimul timp, mai ales în relația mea cu viitorul... și eram considerat drept un handicapat, din punctul ăsta de vedere. Spre deosebire de ceilalți, acest viitor nu îmi era foarte clar. Dar știam, vag, ce-i drept, știam ce făcusem cu o săptămână în urmă. Deja trecuse un an de când mi se întâmplase miracolul pentru prima dată.

Mă gândisem că, totuși, poate voi apela la un psiholog, îi mărturisisem doar lui Alice și ea, cu o privire descumpănită, mă rugase să reiau lectura Legilor Viitorului. Dar conștientizam că nu este de ajuns. Da, aveam nevoie de un psiholog... sau poate chiar de un psihiatru...

Cotesc pe strada Viitorul Luminos și, fără voie, cu un suspin de durere, îmi apăr ochii obosiți - sunt străfulgerat de-o rază reflectată lansată din fereastra enormă și rotundă a unui lăcaș... Și deodată îmi dau seama... sau mai bine zis îmi amintesc... că în ultimul timp au apărut o sumedenie de lăcașuri ale unei stranii și neidentificate religii, cu slujitori îmbrăcați în veșminte bizar de roșii, cu ritualuri halucinante, repetate insistent la intervale egale de timp, implicând din în ce tot mai multă lume în procesiunile lor de la un capăt la celălalt al metropolei... Oare

 să aibă aceasta vreo legătură cu obsesia viitorului, cu cancerul memoriei?...

Mă uit la ceas... îmi dau seama cât de târziu este.

Nu are rost să mă grăbesc, pentru că azi urma să fiu concediat, știam asta. Aveam posibilitatea să optez pentru VAP (Viitorul Alternativ Permis), dar parcă nu mai doream să lupt.

Ajung la o trecere de pietoni. Se face roșu... ezit pentru o clipă, dar fascinația acestui ochi roșu mă atrage ca o prăpastie... continuu să traversez. Brusc, se aude o mulțime de oameni strigând. Iar reclama aia nenorocită. *"Dragi suporteri, vă așteptăm miercuri să vedeți supermeciul Ligii Viitorului. 2-0 pentru Future Fighters împotriva diavolilor roz de la Sofia Rangers".*

încerc să mă gândesc... Oare de ce trebuie să știm chiar tot... Oare de ce...

Apoi urmează un scârțâit, un zgomot infernal, o lumină puternică...

Și întuneric...

II

Umbre... Voci... Pași cu ecou reverberat...Totul neclar...

Un miros înțepător de ceva acru amestecat cu miros de sânge și excremente de abator îmi provoacă senzația de greață... Încet-încet, o lumină roșie prinde contur.

Una dintre siluete se transformă într-un halat de medic... O față gravă, o pereche de ochi severi în spatele unor ochelari aproape fumurii.

— Domnule Aaron, mai bine ați fi murit... dacă ați fi avut cum...

"Mai bine ati fi murit..."

„Hm, dar am murit! Cum așa... Trecerea de pietoni... Ochiul semaforului... Soarele de dimineață..."

Aaron își amintea frânturi, dar știa sigur că trebuie să fie mort. Era conștient de lucrul ăsta.

•ĄÎA ĄIĄ ĄÎĄ

— Unde mă aflu? Nu am murit?

— Domnule Aaron, sună persiflant vocea medicului. Dacă era după dumneavoastră, erați mort deja, poate că deja urma să fiți acoperit de doi metri de pământ și de o cruce frumoasă, de piatră, iar soția, care vă iubește și nu merita așa ceva... ar fi plâns zile și nopți la mormântul dumneavoastră. Dar am avut noi grijă să nu fie așa. în mod obișnuit, acum ar trebui să ispășiți pedeapsa de viață prelungită cu 100 de ani sub control total al viitorului... Ați fi știut și când mergeți la toaletă, și când ador- miți, ați fi știut și ce cărți veți citi. Ați fi știut tot! Chiar și marele Tabu! Ati fi aflat când veți muri!! Eheee... dar cât » »
timp va mai fi fost până atunci. însă noi suntem toleranți și buni. Vă iertăm. Aveți o misiune, ați uitat?

„O misiune... Ce misiune?" încerca să-și amintească...

— Ați uitat, domnule Aaron, că Marele Rebel va fi omorât cu mânuța dumneavoastră? Marele Prevestitor al Tre-

cutului... Hmmm... Ce frumos o să-i zburați creierii. Scrie și în manualul de istorie...Vocea Medicului cânta un fel de melodie scârțâită, în timp ce mâinile lui gâdilau dureros undeva în regiunea scrotului...

Brusc, lui Aaron i se făcu rușine... ca unui copil căruia medicul îi cere să dezgolească părțile intime...

Manualul de istorie? Da, nu-i plăcuse niciodată materia asta, denumită Istoria Viitorului. Unanim acceptată de toți, în afară de el și de acel... Mare Rebel de care își amintise. Pe care tocmai el avea să-l omoare. Era nedrept. Tocmai el??

— Peste două zile vă dăm drumul. Veți fi complet refăcut, domnule Aaron. Și altădată, aveți grijă... Altfel, știți bine, o să avem noi grijă de dumneavoastră... He-he-he... încheie sarcastic Medicul, spălându-și mâinile mulțumit de sine, cu un aer mitologic...

Aaron închise ochii pentru a-și spăla senzația de usturime de pe globii lor... Nu-i ieșise... Oare chiar nu avea dreptul să moară dacă nu era scris în registrele lor?

La naiba cu istoria asta a viitorului!.. Știai tot. Din păcate, nu-ți spuneau și când vei muri, deși ei puteau controla și Marea Trecere...

III

— Aaron... Ești atât de egoist...

Femeia îl privea fix, cu ochii ei înlăcrimați, de un albastru rece și transparent...

— Cum de-ai putut face așa ceva? Nu avem tot ce ne trebuie? Toți anii ăștia împreună? Toate clipele frumoase... Te-ai gândit să abandonezi? Tocmai acum, Aaron?

Bărbatul își îngropă fața în palme...

— Și tu accepți viața asta, Alice... Credeam că ești altfel. Când ne-am cunoscut, erai și tu adepta îndoielii. încă îți aminteai! încă îți doreai să-ți amintești!!

— Aaron! Eram contaminată... Era o prostie! Avem un viitor frumos. Știi bine... De ce vrei să mă părăsești. De ce vrei să-ți iei viața?...

— La naiba, frumos, Alice... Frumos pentru că vor Ei să crezi că-i frumos! Nu poți nici măcar să treci pe lumea cealaltă, dacă nu vor Ei...

Aaron trânti ușa și se închise în biroul său.

— Aaron!.. Nu fi capricios ca un copil!..

Vocea ei, devenită scârțâitoare, îi aminti de Medic...

— Mai doream să te anunț ceva. E Noiembrie!!!

"Noiembrie? Și ce dacă? Ce dacă era Noiembrie? Femeia asta e de-a dreptul ilogică..."

— E luna Noiembrie, Aaron, și tu vrei să te omori!

Alice bătu nedefinit, neinsistent, monoton, ca un metronom, în ochiul de sticlă al ușii... Repetă bătaia de parcă îi plăcuse vibrația sticlei nefixată în ramă...

își aminti. întotdeauna ignorase Istoria Viitorului... Acum Alice avea dreptate. Era un laș. Mecanismul ei feminin, în virtutea evoluției fiziologice, se programase deja: în august viitor urma să i se nască primul băiat. Nu

degeaba primise special concediu de la Consiliul Viitorului. Li se dăduse și un sejur gratuit în insulele Mauritius. Asta l-a readus, l-a reapropiat de Alice. De fapt, ea îl iubea... El fusese, pur și simplu, orbit de credința lui egoistă în valorile trecutului...

Dar totuși, fără iubire... Nu cumva exagera? începuse să-l cuprindă îndoiala...

Oare nu Alice mi-a întins o mână plină de dragoste în momentul când mă aflam pe marginea prăpastiei? Eram la facultate... A apărut așa, parcă din senin, atunci când a murit maică-mea și mă cuprinsese disperarea... și căutam niște rude... niște unchi. Doream să-i anunț, să-i chem la funeralii... dar erau undeva în trecut... în albumul de familie, copertat în velur vișiniu, mâncat de molii, ascuns de cineva într-un scrin, și acela mâncat de carii... Peste tot, oriunde, cineva roade memoria, ca un cancer... Trebuia să-i caut... Și a apărut Alice, asemeni unui înger. Eram la biroul de funeralii, și mi-a șoptit blând: „Aveți nevoie de ceva ?..."

IV

— Aaron... Aaaaron, la ce te gândești?

Nu răspunse. Privirea lui trecea prin ochii Profesorului, încerca să deslușească dacă nu cumva omul ăsta care îi învăța ce va fi mâine știa și ce s-a întâmplat până acum... Fără să miște capul, întoarse ochii spre adâncul aulei - o sumedenie de ochi încadrați în gene multicolore și adum-

briți de solzi argintii, ultima cochetărie feminină la modă, îl priveau întrebători de parcă ele puseseră întrebarea și nu Profesorul... Bluzele lor roșii păreau gata să se destrame pe umerii firavi... Prostii... Mai bine s-ar fi concentrat la întrebarea Mentorului. Dacă Bătrânul ar fi știut ce blasfemii îi treceau lui prin minte...

— Aaron... Deci, cine va înăbuși revolta coloniștilor, care se va desfășura peste exact 156 de ani?

Chestiunea era simplă. Dar i se părea inutil să răspundă la o asemenea întrebare. De ce nu i-ar fi cerut să spună mai bine cu cine s-a culcat ieri și când... Apropo, nu-și amintea cu cine și când a fost așa ceva... Și mai aiurea! Cu chestia Viitorului: nu știa cu cine și când o va face... Sau poate era Zona Tabu sau Zona Pudorii Ipocrite? Mai întoarse o dată ochii. In orice caz, nu cu Bluzele Roșii... Și Profu1 de ce nu-1 întreabă ce a făcut acum o lună... Sau cine l-a împușcat pe Marele Lider, în urmă cu trei ani... Eh... răspunsul era simplu: Profesorul de Istoria Viitorului nu avea cum să știe. Era imposibil. Dar lui i se întâmpla ceva, parcă la rădăcina creierului cocea un bulb de reminiscențe și nu ar fi vrut să afle și ceilalți. Pentru că, oricum, nu l-ar fi crezut nimeni.

— Aaron, dacă mă uit bine în baza de date... Nu stai prea bine cu evaluările. Nu e bine deloc. Uite, văd că acum trei zile ai avut punctaj minim.

Vocea Profesorului cânta scârțâit ca o lamă pe sticlă...

„Punctaj minim... Pentru că te-am contrazis. Am fost de părere că nu va fi vina asiaticilor, în Războiul celor

Două Ore. Pentru că ai noștri furaseră aproape toate resursele Asiei... Dar oare de unde știam asta?"

Aaron era pe punctul de a-i spune asta Profesorului, dar se stăpâni. L-ar fi crezut nebun. Nu ar fi avut de unde să știe. Nimeni nu avea de unde să știe ce s-ar fi întâmplat. Doar ea, evaluarea, era înregistrată pe vecie în baza de date.

O nouă bilă neagră. In sfârșit, nu ar fi fost pentru prima dată. Era clar că va trece cu bine anul. Nu își amintea bine cum, totul era ca o ceață în capul lui, dar anul următor se vedea ajuns cu siguranță la ultimul nivel de studii. Și știa asta și profesorul...

„Atunci la ce bun acest Onanism Intelectual? Probabil orice Doctrină se alimentează din manipulații intelectuale..."

— Aaron, la ce te gândești? Sau poate că nu dorești să treci testul despre Marele Război Eliminator, care va avea loc peste numai 21 de ani?

— Domnule Profesor, dar au mai fost războaie din care cred că puteam înv...

— Ce zici?? Au mai fost ce? Te crezi un clarvăzător să intuiești ce a fost?

— Da, dom' Profesor, sunt Nostradamus! spuse el cu un curaj ieșit din comun...

— Nostra... ce? Afară! Azi ai absență nemotivată!...

"De ce Nostradamus? Cine e? Cine a fost?" - se întrebă Aaron, în timp ce ieșea din clădire. Cum de s-a lipit pe

limbă acest nume? Din care regiune atrofiată a memoriei a răsărit această impertinență?...

V

Niciodată nu-i plăcuse Istoria. Alesese Jurnalismul. A reușit să urmeze cursurile facultății de jurnalism și a luat toate examenele cu brio, mai puțin Viitorologia. Ura Ideologia de Stat. Ura profesorii trecuți de vârsta a treia, care predau lecții despre Viitor, deși aparțineau trecutului.

Era răvășit de aceste sentimente fără a Ie împărtăși cuiva... Nu avea cui... Doar poate mamei... Dar nu voia să o întristeze... Cu starea ei șubredă...

Și atunci, a apărut ea, Alice, în biroul de funeralii, la moartea mamei. O blondă cu ochi albaștri, fermecătoare, care părea mai deschisă decât toți ceilalți colegi. Straniu, îi spusese că sunt colegi, deși nu o observase până atunci pe culoare sau în aule... sau poate era prea preocupat de propriile dubii...

Alice a înțeles de la bun început aceste îndoieli. îi dădea dreptate în anumite privințe, realiza și ea că trecutul poate fi citit...

Dar ei erau studenți la jurnalism și după absolvire trebuia să scrie despre cele ce vor fi. Fiecare ziar era dedicat evenimentelor zilei următoare, evenimente prezise. Despre cine avea să moară, despre cine avea să se îmbogățească, despre cine avea să câștige alegerile... Despre ce afaceri vor merge și ce afaceri vor da faliment...

Ieșirile la o cafea cu Alice erau, poate, cele mai frumoase momente din viața lui. Atunci îi povestise despre Nostradamus. între timp aflase de ce Profesorul de Istoria Viitorului se enervase atât, atunci când a spus impertinent: „Sunt

Nostradamus"... Era totuna dacă ar fi spus "Sunt Dumnezeu"... Nostradamus era Fondatorul secret al Viitorologiei... Apostolii de mai târziu l-au trecut în registrul secret pentru că aparținea trecutului...

Știa câte ceva și despre Era Informației, subiect tabu al Societății Viitorului. Ea îl asculta cu ochii mari, fascinată... Probabil că și reciprocitatea și valorile comune îi făcuseră să se îndrăgostească. Povara trecutului, care apăsa doar pe umerii lor, singurii din lume care știau ce înseamnă nostalgia sau regretul...

Scriseseră împreună un articol, când se aflau în practică la un important cotidian, despre Războiul de o Oră cu țara numită „Retrostan". Conflict din care vor ieși învingători, bineînțeles, ei, adepții viitorului.

De scris puteau scrie, pentru că nu mințeau. Ceea ce se va întâmpla... era realitate. însă urau manifestările populare, Procesiunile Mantiilor Roșii dedicate viitorului, programate cel puțin o dată pe săptămână. Urau mulțimea care incanta, la unison, asemeni unei turme de oi, Odele Viitorului. Și fuseseră un pic triști când aflară că urmau să se căsătorească. Doreau acest lucru, dar preferau să nu le-o spună nimeni.

Și-au unit destinele, însă nu mult după, relația lor a început să se deterioreze. Vinovat era Aaron și el conștien-

tiza asta. Pentru că era din ce în ce mai obsedat să descopere tabuurile trecutului, în loc să se îngrijească de o relație care părea perfectă.

Dar era foarte revoltat, pentru că aflase că urma să aibă doi copii, băieți, și ar fi dorit ca asta să fie o

surpriză, și mai știa că trebuia să îl ucidă pe Marele Rebel.

Statul controla tot, până și momentele când făcea dragoste. Dar nu putea să-i domine gândurile. Cel puțin nu lui.

Se gândea cu milă la foștii lui colegi de școală, unii demoralizați pentru că aflaseră, potrivit istoriei personale, că nu o să ajungă în viață niciodată sus. Alții, mai norocoși, dar și mai puțini, se numărau printre viitorii lideri...

VI

Nu o să uite niciodată ziua aceea. Trecuseră de luna Noiembrie... Fuseseră în Insulele Mauritius. Când găsi Scrisoarea. Scrisoarea de mulțumire din partea Consiliului Viitorului către Alice. I se mulțumea pentru colaborare...

Nu putu să doarmă mai multe nopți. Era prea nedrept. Până și ea, Alice, singura în care avusese încredere...

Cumpără un revolver... I se rupea inima, dar dorea să înfrunte istoria.

Poate că înnebunise, dar nu mai dorea copii. Nu mai dorea viitor. Dorea să aparțină trecutului. Dar să o ia și pe Alice cu el.

Ea nu păru surprinsă când se trezi cu el întinzând revolverul amenințător. Calmul ei îl dezarmă...

— Alice... Și tu, Alice? De fapt, de ce m-aș mira? Chiar dacă nu ai muri, chiar dacă Ei te vor reface, cel puțin nu vom mai avea copii... Să știi că trag, chiar dacă o să te readucă... Trag, Alice, trag, ca să termin măcar eu totul. Și să schimb istoria împuțită a viitorului. Noi trebuie să avem amintiri, nu viitor!

„Să avem amintiri, nu viitor"... Chiar credea că e singura izbăvire.

— Aaron... Dacă tragi, chiar voi muri... Nu face asta.

— Te vor readuce, trădătoareo. Le-ai fost prea mult de folos. Nu m-aș fi gândit că sunt o marionetă. Ce ți-au făcut? Te-au plătit? Te-au amenințat cu moartea?

— Nu, Aaron. Am fost nevoită să colaborez pentru binele nostru...

Mâna lui Aaron tremura de durere și nervi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că te-am iubit, Aaron. Dacă vrei să știi tot, ține asta...

îi întinse un dosar prăfuit și înnegrit de trecerea timpului. Un mic dosar despre viitor care aparținea... trecutului.

— Citește, Aaron... Ei nici nu știu că am așa ceva.

"Aaron Hope. 32 de ani. Născut pe 6 septembrie... Militant înrăit pentru reabilitarea trecutului. Urmărit pentru deviațiile sale încă din timpul primilor ani de școală. Po-

trivit raportului nr. 15675/2..., întocmit de colegul său de bancă, Abraham Lorentz, Aaron amintea tot timpul de războaie care aparțineau trecutului și rememora momente din primii ani de viață. În timpul liceului, Aaron avea conflicte cu majoritatea profesorilor, susținând tot felul de idei periculoase. In acea perioadă credem că a avut și **Revelația.** Recomandăm serviciilor secrete să investigheze sursele de informație ale lui Aaron și să afle de unde știa acesta de existența lui Nostradamus. Evident, trecutul aparține doar castelor conducătoare și toate rapoartele serviciilor secrete indică faptul că niciun cetățean al statului nostru nu are acces la el. Recomandăm să »

se studieze cazul Aaron Hope și să se identifice sursele anomaliei. Menționăm că un pericol mai mare va fi reprezentat de Marele Rebel, Dan Hope, fiul lui Aaron și Alice Hope. Apariția acestuia ar putea fi prevenită prin lichidarea lui Aaron Hope, dar nu este indicat să recurgem la o asemenea măsură. Sursele noastre indică posibila apariție a unei „mișcări pentru reabilitarea trecutului", singurul nostru liant fiind sus-numitul Aaron. Recomandăm o punere permanentă sub urmărire a cetățeanului Aaron Hope. De asemenea, sugerăm Poliției Viitorului ca acesta să fie determinat să își ucidă fiul. Alte amănunte pot fi consultate în dosarul nr. 13473/2...., care conține 2341 de file și este depus la Arhivele Siguranței Viitorului."

"...Ucis de propriul tată. Chiar cel ce urma să readucă lumea la trecut..."

— Nu ai cum să mă ucizi, Aaron. Crede-mă, nu

poți să o faci... Dar ei vor asta! Acum te vor lăsa să o faci! Se vor bucura, vor jubila! Dar eu am pus mâna pe primele pagini de dosar...

Aaron aruncă fără putere revolverul... Dar poate Dan... Oare ce conținea întregul dosar... Atâtea și atâtea file...

Nu se poate schimba nimic în Lumea asta?...

Trecutul era ceva nedeslușit. Tabu. Practic, nimeni nu avea cum să-l ghicească. Dar dacă ar fi... inventat trecutul? Ar fi reușit să schimbe viitorul?

Aaron privi prin geamul grilat al apartamentului conjugal de la etajul 189...

Soarele crepuscular atârna roșu ca o rană deasupra orizontului opac...

134
SECRETUL EMISFEREI

— Domnule președinte, nu știu ce naiba s-a întâmplat, dar ni s-au întrerupt absolut toate legăturile cu Europa!

- Ce?

Președintele, un om respectabil, având aproape 60 de ani, nu reuși să articuleze decât o exclamație slabă, apoi se prăbuși în fotoliu, mai mult decât palid.

— Situația pare a fi destul de gravă. Ne miră faptul că nu mai recepționăm niciun post de radio și de televiziune, atât din Europa, cât și din Asia, Africa și Australia. Sateliții sunt morți. Toate legăturile sunt blocate și nu găsim nicio explicație.

— Telefonul...

Președintele se îndreptă spre telefonul nu mai puțin roșu ca altădată. Dar, niciun rezultat, căci nu obținu apelul mult dorit. Era primul președinte negru al Statelor Unite și se pare că debuta, de asemenea, sub auspicii foarte negre. îi scăpă o înjurătură printre dinți, ceva cuminte, gen "fuck", care îi surprinse totuși interlocutorul. Avea în față un președinte, de bună seamă, extrem de nervos.

— Rușii... Sigur e mâna lor. Când mă gândesc că, asemenea predecesorilor mei, Reagan, Bush, Clinton, am în-

cercat să strâng legăturile cu viperele astea de taiga... A început aerianul ăla de Gorbaciov, urmat de beţivul de Elţîn... Iar acum? Acum, noul lor preşedinte, mareşalul, a reuşit să se impună şi să obţină de la noi încrederea totală... Ceea ce râvneau de foarte mult timp, inadmisibil, poate că ei pun la cale un nou Război Mondial şi noi stăm ca idioţii, cu braţele încrucişate... Asemeni unor dobitoci notorii, de parcă nu am fi prima putere a lumii...

— în plus, domnule preşedinte, completă interlocutorul ca şi cum ar fi omis vorbele superiorului său, n-a fost depistată nicio ameninţare inamică, nici măcar, acolo, o rachetă de speriat puştii care se uită pe "Cartoon" toată ziua. Radarele noastre nu au depistat nicio mişcare suspectă. Dar, ce e mai grav... Toţi spionii noştri, dar absolut toţi, au fost anihilaţi... Nu putem să-i contactăm pe nicio cale, deşi aveau emiţătoare plasate în măsele. Parcă s-ar fi dezintegrat...

Tăcu o clipă, apoi reluă, parcă cu o altă idee:

— Emisfera estică. Al naibii de ciudat, domnule preşedinte. Nu reuşim să luăm legătura cu niciun obiectiv din emisfera vestică. Dar în afara ei totul este OK. Avem două posibilităţi. Prima - partea estică a Pământului se află sub dominaţia unei puteri teroriste, primii suspecţi fiind ruşii, deşi nici chinezii sau arabii nu pot fi excluşi. Arabii, mai ales cei din Uniunea Islamică Iraniano-Irakiană, sunt de-a dreptul periculoşi... Câte bombardamente au primit de la noi, au suferit o mutaţie, devenind acum aproape imuni.

Nemții, japonezii și evreii ar urma pe lista suspecților, dar ei domină deja economic și nu cred că i-ar mai satisface cu ceva un imperiu teritorial. Toate cele trei națiii au experiența unor războaie crunte, care și-au lăsat o puternică amprentă asupra lor... Dar ar mai fi o posibilitate, și zic Doamne ferește!, s-ar părea că jumătate din planetă este moartă, a suferit un cataclism sau naiba mai știe ce. Insă nu a fost depistată nici urmă de radiație. Dimpotrivă, dinspre răsărit aerul este mai pur ca niciodată. Altă ciudățenie - nu am putut întreprinde nici observații din spațiul cosmic. Sateliții noștri au fost anihilați, nemaifiind recepționați de niciun centru de date. V-am spus, asistăm la ceva de-a dreptul fantastic...

Președintele ascultase cu atenție monologul subordonatului său. Rămase câteva clipe nemișcat, încercând să ia o hotărâre cât mai chibzuită.

— Mda... Trebuie să trimitem un echipaj în Europa. Câțiva oameni curajoși, conștienți că-și riscă viața.

— Am o obiecție. în Europa ar întâmpina pericole mult prea mari. Poate că rușii dețin deja partea estică a Atlanticului. Zic că este preferabil arhipelagul nipon.

— Japonia? Crezi că mai există ca stat independent, cu rușii lângă ei?

— în mod sigur. Să nu uităm că japonezii, care cândva ne-au făcut atâtea probleme, sunt deja mai numeroși decât rușii. încă mai au în ei acea doză de fanatism necesară victoriei în situații aparent defavorabile lor. Și-ar da viața

până la ultimul pentru a-și apăra țara, nu ar supraviețui sub ocupație străină.

— Atunci, în calitate de șef al Pentagonului, te vei ocupa de formarea echipei, a comando-ului care va fi trimis în Japonia.

— Am înțeles, domnule Președinte!

— Succes! Și... nu uita să le transmiți un călduros "Ko- nichiwa" din partea mea...

Locotenentul Stanley era nerăbdător, punctul terminus se apropia din clipă în clipă. Nu avea decât 23 de ani și gustul aventurii pulsa în el. Dar în primul rând trebuia să-și servească patria. Era de șapte ani în Armata SUA, fiind conștient că țara lui rămăsese în acel moment singurul bastion al democrației și unica șansă de supraviețuire a Pământului. »

— Ne apropiem, suntem la mai puțin de cincizeci de mile de insula Honshu.

O ceață roșiatică înconjura avionul. Soarele gigantic căuta să se ascundă dincolo de misteriosul, sacrul și eternul arhipelag nipon. Marea avea nuanțe de roșu, galben și violet, totul părea ca scos dintr-un tablou sau dintr-o veche legendă japoneză.

Traversaseră Oceanul Pacific și sperau într-o rezolvare cât mai pacifică a situației. Acum se apropia momentul

adevărului. Pământul se întindea sub ei ca o pată neagră. Rând pe rând, Stanley și ceilalți membri ai echipajului își făcură cruce și își dădură apoi drumul din carlinga avionului, plutind deasupra abisului.

AÎA AÎA AIA

— Hajime!

Americanii fură luați prin surprindere. Erau înconjurați de foarte mulți mongoloizi îmbrăcați în costume de... samurai. Totul avea mirosul unei farse enorme. La rândul lor, japonezii aveau priviri mirate, chiar speriate, uitân- du-se la ei ca la niște creaturi venite de pe altă planetă.

— Fiți pașnici! ordonă Stanley. Thomas, tu știi japoneza, încearcă să le explici ce vrem de la ei.

Thomas schimbă câteva cuvinte într-o limbă lătrată, de neînțeles pentru ceilalți.

— Loco tente Stanley...

— Le-am spus să ne conducă la Tokyo, să vorbim cu reprezentanți ai guvernului. Dar ei nu știu ce înseamnă Tokyo și nici guvern...

Thomas își mai încercă o dată norocul, iar unul dintre samurai, probabil șeful, îi răspunse într-un târziu.

— Ciudat, au un accent arhaic. Le-am spus că avem gânduri pașnice... Dar nu vor decât să ne prezinte Shogu- nului... Dom' locotenent, credeți-mă, de data asta nu am băut nimic... Vor să ne ducă la Edo!

— Shogun, Edo... Bine, dar așa se numea capitala Japoniei până în timpul Erei Meiji, deci până în 1867! Imposibil.... Japonia nu mai are shogun de peste o sută cincizeci de ani! E ceva putred în Danemarca... Sau, în sfârșit, în Japonia...

AÎA AÎA AÎA
<|>

Președintele SUA rămase perplex. Trecuse o săptămână și echipa se întorsese teafără.

— Imposibil ce-mi aud urechile! Acest locotenent Stanley, pe care l-ai trimis, era sigur un om de încredere?

— Garantez. îmi pun cuvântul de onoare în joc, domnule președinte. în plus, oamenii mei au reușit să ajungă în Rusia și vă transmit salutări din partea Țarului, Măria Sa Ivan al III-lea cel Mare.

— Tar!?? Deci aveam o intuiție bună, au refăcut im- periul, ticăloșii...

— Nu, domnule președinte, ați înțeles greșit. Țarul Ivan a domnit în secolul al cincisprezecelea.

Președintele rămase perplex. Acum începea, cu adevărat, să priceapă...

— Vrei să spui că, într-adevăr, emisfera estică a suferit un decalaj temporal? Tot ce se află acolo aparține secolului cincisprezece?

— Se pare că da, domnule...

Insula San Salvador. Președintele își alesese această mică oază pentru a-și petrece un scurt concediu de câteva zile. Apoi urma să conducă personal o delegație în emisfera estică, pentru a cerceta cu propriii ochi vestigiile trecutului.

Stătea întins pe plajă și medita. Dacă nu ar fi avut în spate câteva hoteluri ultramoderne, s-ar fi crezut pierdut undeva, departe, în trecutul aflat acum la câteva mii de mile distanță. Privea spre Atlantic, spre Europa cea bătrână, dar întinerită între timp. Observă în depărtare câteva puncte. Probabil bărci de pescari. Dar punctele se apropiau din ce în ce mai mult și nu păreau bărci. La puțin timp după aceea distinse și numărul lor: trei. Erau totuși prea mici pentru a fi vapoare... Imposibil, trei corăbii medievale.

Președintele se gândi: *«In ce an îmi spunea șeful Pentagonului că se află emisfera estică... Da, mi-am amintit!!!... 1492!»*

141
DOLCE VITA

Inspirat din tablourile lui Salvador Dali

— Mary, Molly... Mai e puțin, se răsti John, capul familiei, așezat autoritar în fruntea mesei.

— Tată, mai avem desertul! protestă o fetiță de vreo zece ani, încercând din răsputeri să înfulece o savarină sintetică și nereușind să-i facă față.

— Timpul ne presează, înțelege. Dacă ar fi după mine, te-aș lăsa. Grăbiți-vă.

Cinci persoane se chinuiau să înghită ultimii dumicați ai unei frugale mese de prânz: John, un bărbat de 40 de ani, Mary - soția lui, Grass și Sunny - cei doi „juni primi" de 16 și respectiv 13 ani, secondați de guraliva Molly, ce avea doar 7 ani.

Cu mari eforturi, Molly reuși să înghită o parte din savarină; în același timp, dintr-un difuzor se auzi un semnal strident și apoi o voce feminină, cu un ton aspru: *„Vă rugăm să părăsiți încăperea. Peste un minut va trece acceleratul 40019. Vă mulțumim pentru înțelegere".*

— Da' lăsați naibii masa aia! își ieși din sărite John, neștiind cum să-i mai determine pe ceilalți să renunțe la plăcerile culinare.

142

DOLCE Traian Bădulescu

Oricum, masa se dezintegră sub privirile disperate ale micuței Molly, ce nu apucă să-și recupereze restul prăjiturii. în locul ei rămaseră doar șinele căii ferate, gata de a-și îndeplini misiunea.

Din același difuzor se auzi aceeași voce: „Sper că v-a plăcut masa. Să vă fie de bine și nu uitați, la orele 20:30 urmează masa de seară. Nu întârziați, căci la orele 20:46 va trece rapidul 51113.

Cei cinci părăsiră locul mesei, spre nemulțumirea

mezinei.

— Tați, da' n-am terminat prăjitura! Vreau prăjitura!

Scâncetele ei fură acoperite de un huruit infernal, ce se amplifica din clipă în clipă. Trenul trecu prin sufrageria lor ca o săgeată. Grass și Sunny așteptară momentul cu nerăbdare. Așezaseră din timp pe linia ferată ce tăia în două apartamentul lor câteva monede de un cent. Acum își recuperau cu satisfacție comorile, mult aplatizate de roțile trenului.

— Tați, mi-ai promis că mergem la film...

„Iar Molly!", se încruntă John, știind că nu putea scăpa cu una cu două de ea, mai ales în week-end.

— Așteaptă puțin, scumpa mea. întâi să ne facem siesta, apoi vom mai vedea...

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de un semnal strident. Apoi, aceeași voce feminină răsună din difuzor: *„Vă semnalăm un cutremur cu magnitudinea de 7,9 grade pe scara Richter. Unda de șoc va ajunge la dumneavoastră peste 5 mi-*

nute - durata: 58 de secunde. Vă rugăm să luați măsurile care se impun acestui eveniment".

— Of, Doamne... Tocmai când să ne distrăm și noi, bombăni John... Sper să nu se lase cu fisuri de podea, gândi în timp ce apăsă pe un buton roșu, situat pe unul dintre pereții sufrageriei.

— Dispozitivul antigravitațional! Acum, tot ce se află în apartamentul nostru e în afară de orice pericol și... - își mușcă limba, înghițindu-și ultimele cuvinte.

Plutea asemeni obiectelor aflate în apartament.

Televizorul senzorial în relief se dezechilibră, desprinzându-se apoi de pe suportul pe care se afla, în timp ce cărțile ce își luaseră avânt din bibliotecă începuseră un vals în jurul lui. Membrii familiei pluteau, de asemenea, care mai de care în poziții mai dubioase.

Totul deveni o harababură. Un jet de apă se strecură în sufragerie, dezintegrându-se în mii de componente.

— Fir-aș al naibii, n-am închis ușa de la WC! remarcă indignat John.

Urmară câteva zguduituri de proporții mai mici și cutremurul încetă. Se auzi un semnal strident. Apoi, aceeași voce gravă: *„Cutremurul a încetat. Vă mulțumim pentru atenție și nu uitați să deconectați dispozitivul antigravitațional. Vă reamintim că folosirea lui este gratuită doar în timpul calamităților naturale. Altfel, taxa este de un cent pe secundă".*

John aruncă o înjurătură printre dinți, destinată nu se știe cui. Ridică un pumn în semn de protest, dar asta nu-1 ajută cu nimic. Avântul îl propulsă în tavan, cu capul îna-

inte. Apoi se îndreptă spre podea, nimerind tot în cap. Grass și Sunny, restabiliți cât de cât, încercară să-i dea o mână de ajutor.

— Sper să nu ne invadeze tot apartamentul apa asta scârboasă. Atunci va fi prea târziu...

Nimeri, în sfârșit, butonul roșu. Toate obiectele ce zburau prin încăperi se reașezară la locurile lor într-o ordine perfectă. în schimb, se auzi un zgomot de apă trântită de la doi metri.

— Fir-ar să fie, curentul a închis ușa de la WC!

Apa nu mai avusese timp să revină la locul ei și-și alesese ca loc de reședință restul apartamentului.

— Tați, când mergem la film? miorlăi Molly, bălăcin- du-se în apa ce băltea pe podea.

— Lasă-mă în pace! zbieră el, ca scos din minți. Nu mai plecăm nicăieri, avem inundație, sau nu vezi? Ce, ești chioară?

Apartamentul devenise un adevărat lac de agrement, spre deliciul copiilor. John scoase capacul unui canal din sufragerie și apa se scurse încetul cu încetul.

— La naiba, s-a udat calea ferată... - mormăi el, plictisit de moarte (sau mai bine zis, de viață).

Un semnal strident și din difuzor izbucni **vocea,** de astă dată acuzatoare: *„Din neglijență ați udat calea ferată. Pericol public de electrocutare. Amendă: 150 de dolari, plus pedeapsa numărul 1, articolul c - veți fi sechestrați în apartament până la ora 0:00".*

145

DOLCE Traian Bădulescu

— Doamne, acum ne-a scăzut și bugetul, bolborosi Mary, cu o figură spășită... Adio film, adio zi de weekend. Acum la muncă, vedeți ce mai poate fi recuperat.

— Mi-e rușine să mai dau ochii cu restul lumii, spuse John. Chiar, acum ce-o să zică lumea despre mine?

— Lasă asta... Ce-ți pasă de gura lumii? Lumea ce face pentru noi. Important e că ne scade bugetul, replică Mary.

— Tati, deci nu mai mergem la film? interveni foarte inspirată Molly.

John își dădu o palmă peste frunte...

4≠AÎA AÎA AÎA <l>

Seara, cei cinci se năpustiră avizi de informații în fața senzotelevizorului în relief, încercând să uite de necazurile cotidiene.

„Știrile zilei. Astăzi este o zi călduroasă și însorită. Termometrele înregistrează 330°C la umbră".

Pentru o sutime de secundă, din ecranul televizorului izbucni o lumină orbitoare, însoțită de o căldură insuportabilă.

„Pentru alte amănunte privind evoluția superbei zile de azi, urmați link-ul din dreapta ecranului, care vă va conecta la Internet".

— La ce folosește Soarele, mami? se interesă Molly, dar ceilalți priveau fascinați ecranul, așa că nu primi niciun răspuns.

146

DOLCE Traian Bădulescu

„Accidentferoviar în apartamentul Z.11312, situat pe Ecuator, la nivelul 113, în dreptul paralelei de O grade și a meridianului de 33°43'. Opt victime, toate decedate. In urma accidentului s-a produs o explozie puternică, ce a devastat 23 de apartamente de la același nivel și a provocat un seism de 5 grade Richter la fața locului și de 8,3 grade Richter la nivelul 0. Cutremurul a cuprins toată emisfera vestică. Unda de șoc a pornit la orele 16:13 și a ajuns la suprafață la orele 16:27".

îngroziți, cei cinci își acoperiră ochii. Imaginile erau cât se poate de realiste.

„Incendiu în apartamentele Q *312-409 de la nivelul 503, situate în dreptul paralelei 45° latitudine sudică și meridianului de 63°. Pentru a vă da seama ce înseamnă așa ceva, vă oferim câteva senzații de la fața locului".*

încăperea fu invadată de fum, un miros înecăcios produse o stare generală de tuse. Câteva flăcări se desprin- seră amenințător din senzotelevizor, determinând planșetele micuței Molly.

„Vă mulțumim", rosti pasiv crainicul TV. *„Acum, orice senzație a dispărut, calmați-vă. în continuare, vă oferim o rețetă ce cuprinde măsuri de prevenire a incendiilor: unu - trebuie să..."*

Semnalul strident, apoi **vocea:** *„Vă rugăm să părăsiți sufrageria. La orele 21:15 va trece rapidul numărul 11031. La orele 22:00 urmează un control sanitar. Vă mulțumim".*

AÎA AÎA AÎA
7*7 v*v

147

DOLCE Traian Bădulescu

Cei cinci întâmpinau încă epuizați următoarea zi.

— Bună dimineața și să ne ajute **Pământul,** își salută John restul familiei.

— Așa să fie..., veniră câteva răspunsuri șterse, morocănoase.

— Tați, da' de fapt, ce e Pământul?

— Of, Molly, mai pui multe întrebări? Fie, o să-ți răspund. **Pământul** e ceva sacru, cel mai prețios lucru posibil. Ceva în care trebuie să crezi. Și atât. Mulțumită?

— Da, tati..., se topi răspunsul ei într-o mare de

incertitudine. Mai auzise astfel de explicații. Noroc cu Sunny, care încercă să-i ia apărarea.

— Tată, Molly are tot dreptul să afle ce e **Pământul.** Și eu am auzit unele zvonuri de la unii - de la alții, că înainte erau terenuri irosite, expuse razelor solare și nefolosite pentru locuințe.

— Asta e o blasfemie...

— Și că exista un proiect prin care puteau fi colonizate și alte planete, rezolvându-se astfel problema aglomerărilor urbane...

— Gura! răcni John, înfuriat de-a binelea. Ce erezii poți să îndrugi! Să negi **Pământul,** îndepărtându-te de el? Să combați credința în **Pământ!? Pământul** este ceva sacru, de-aia există, să trăiești și să mori pe El! Au existat întotdeauna apartamente lipite prin care mai trec căi ferate, șosele și altele, datorită lipsei de spațiu. Dar asta e viața, asta e tradiția. Și consider subiectul încheiat!

148

DOLCE Traian Bădulescu

Cuvântarea prin care John avea de gând să-și monopolizeze familia fu întreruptă de un semnal strident.

— Acceleratul de la orele 18:00. Părăsiți sufrageria, comandă John, înainte de a auzi vocea aspră a crainicei. Iar tu, Sunny, ești pedepsit, treci la tine în cameră și nu mai ieși nicăieri pe ziua de azi. Adresează **Pământului** o rugăciune pentru a-ți ierta ofensa!

Ultimul ascultă resemnat.

— Tați, putem să mergem la vecini să ne distrăm?

Glasurile lui Grass și Molly erau prea înduioșătoare pentru a nu fi luate în seamă.

— Bine, dar fiți atenți. Știți că pe la ei trece o

autostradă. Ascultați semnalele de avertisment...

— Da, tati, mulțumim... Și nu uita, azi începe Olimpiada și la ei în apartament e o mare parte din terenul de tenis...

Ultimele cuvinte se topiră împreună cu cei doi copii.

John și Mary primiră, pentru prima oară după câteva zile, o liniște bine meritată. Cuplul rămase în așteptare.

— Hai în dormitor, Mary. Oricum, am rămas doar noi doi.

Totuși, viața e frumoasă și merge înainte.

Urmă o ploaie de sărutări înfocate și gemete prelungi. Cei doi încercau să refacă atmosfera primului an de conviețuire.

— Te iubesc așa de mult, Mary...

Răspunsul lui Mary nu mai sosi. în schimb, răsună binecunoscutul semnal strident:

149

DOLCE Traian Bădulescu

„Vă rugăm să evacuați camera numărul doi, holul și sufrageria. Se desfășoară maratonul din cadrul Olimpiadei de vară. Peste circa 3 minute va sosi primul concurent. Evacuați și dormitorul numărul **4,** *în cadrul lui se va desfășura concursul de escaladă. Vă mulțumim".* »

Cei doi se îmbrăcară rapid, buimăciți. Tocmai acum... Nu mult după aceea, pereții ce despărțeau apartamentul vecin de camera nr. 2, camera nr. 2 hol și holul de sufragerie, dispărură. Orizontul se îndepărtase determinând o imagine izbitoare și grandioasă, ce le provocă celor doi fiori. Puteau fi panoramate mii, zeci de mii de apartamente ce-și pierdeau acum lucrul ce le dădea identitate - zidurile.

Primul maratonist își făcu apariția, asudat. Apoi, se perindară, încet-încet, cam 200 de alergători, concentrați asupra efortului lor.

— în sfârșit, cred că ăsta-i ultimul..., răsuflă ușurat John. Ne-au făcut praf covoarele, ne-au făcut praf intimitatea. Și ce-o fi cu pereții ăștia de nu mai reapar? Ce mai vor?

Din difuzor răsună **vocea:** *„Vă cerem scuze, dar trebuie să așteptați codașul maratonului. Aveți răbdare".*

Pe lângă ultima știre, John observă cu stupoare dispariția lui Sunny.

— A evadat, ticălosul... S-a alăturat grupului de mara- toniști, mai mult ca sigur. Las' că trebuie să se reîntoarcă și o să vadă el...

150

DOLCE Traian Bădulescu

Acum dispăruseră podeaua și tavanul dormitorului 4, în așteptarea concurenților de la escaladă. O senzație de amețeală cuprinse nefericitul cuplu. Pe locul dormitorului se formase un tunel abisal, aparent fără sfârșit. Mii, zeci de mii de apartamente suprapuse își pierdeau lucrul ce le dădea identitate - tavanul și podeaua.

Mintea lui John fu străbătută de o întrebare nevinovată:

„Tați, da' de fapt, ce e Pământul?"

151

POVARA TRECUTULUI
(Reîntâlnirea)

"Crede și nu cerceta."

— Mă cunoști de undeva?

— De când lumea, George. De când lumea... Sau, mai bine spus, de când lumea înseamnă ceva pentru tine. De când exiști... M-ai trădat o dată, George. Mă vei trăda și acum, nebăgându-mă în seamă!

Necunoscutul se îndepărtă cu pași rapizi, zâmbind ironic.

George rămase pe gânduri: "Care lume? Și, de fapt, de când exist? Și pe cine să trădez?"

Nereușind să ajungă la o concluzie, își continuă bâță- iala ritmică pe ringul de dans. Ciudata abordare îl bulversase câteva clipe, dar își reveni ușor. Muzică, dans, lasere, club, băutură, femei, țigări și, da, fără droguri. Cam asta e viața lui și merge înainte... Viața...

At# AÎA AÎA v*7 7*7

Ce rost are să știi că deții un trecut? Să conștientizezi că ai realizat ceva, să ai un rol în societate? Nu este mai bine să-ți

152

trăiești clipa și să nu fii apăsat, strangulat de povara trecutului? Să nu știi, practic, ce înseamnă trecut?

AÎA ATA AÎA 7^ **7

Șoferul taxiului privi mirat omul care îi întindea banii.

— Paul, ai spus? Dar de unde știi cum mă cheamă? Nu te tin minte de nicăieri!

— Mai bine. Nici nu trebuie. Eu știu din păcate totul. Din păcate, da... Ia banii și mulțumește-te cu atât, du-ți viața mai departe, vultur de noapte! Mereu ai fost un singuratic, dar ai știut să-i faci pe alții și meii singuri. Hai, te-ai lepădat o dată de mine, nimeni nu te reține să o faci și acum.

Necunoscutul dispăru în întuneric, asemeni unei himere. O himeră care știe totul...

"De fapt, ce sunt eu? Mai bine zis, cine sunt eu? Mă numesc Paul, sunt șofer de taxi și, în rest, nu am nicio grijă. Plimb lumea, o duc la destinație și încasez banii. Simt că omul ăsta știe mai multe despre mine decât știu chiar eu. Nu cumva eu sunt o himeră și el realitatea?"

***AIA ATA ATA 7*7 7*7

Nu se știe dacă te alegi cu prea multe lucruri folositoare din experiența vieții. Toate sunt o povară, informații inutile care îți încarcă memoria. Povara timpului... Oamenii au nevoie de un izbăvitor care să preia totul pe umerii săi de Atlas...

AÎA ATA AÎA 7*7 7*7

Micuțul Ștefan se pregătea de culcare. Deși avea doar trei ani, simțea ceva nedeslușit. Pentru prima dată memoria tânără îi era pusă la încercare, căci nu mai ținea minte nimic și avea o stare euforică. Mama lui intră în cameră și stinse lumina, iar el adormi cu zâmbetul pe buze, gân- dindu-se cu cine naiba s-a jucat în timpul zilei și cum s-a julit la un genunchi.

7*7 AÎA AtA ATA 7*7 7*7

Adulții vor deveni copii, iar copiii și mai copii. Nu e minunat?

•TE ATA ATA #0

Narcisa se plictisea de ceva timp. Niciun client... De când făcea trotuarul, nu i se întâmplase așa ceva niciodată. Oare nu mai erau la modă femeile frumoase care practică meseria de bază, prima din lume? Hmmm... Deși totul era în ceață, nu-și mai amintea mare lucru. Ciudat, nu-i venea în minte figura niciunui client. Culmea, nici măcar a peștelui. Totuși, în pofida ploii, ea era Narcisa, blonda cea înaltă, grațioasă, blonda aparent "îngeraș", care prin "vino-încoacele" ei atrăgea până și un călugăr convins.

Ce plictiseală... Desigur, peștele ei o să fie nemulțumit pentru prima oară. Două ore de plimbare în ploaie prin fața hotelului și ei numai de promenade "romantice" nu îi ardea. Se simțea precum personajul lui Andersen, fetița cu chibrituri. Fiecare clipă ce trecea era asemeni unui chibrit consumat și nu mai avea să reziste mult timp. **Povara timpului o** apăsa sau, cel puțin, așa credea ea.

Până când apăru el. Un individ ciudat, șaten, cu plete și barbă, foarte atrăgător și în același timp înfricoșător de misterios, îmbrăcat într-un impermeabil negru, de piele.

— Singurel?

— Nicidecum, Narcisa. **Eu** nu sunt niciodată singur. Dar tu? Câți bărbați te-au avut, te simți tot singură? De la 13 ani faci trotuarul și... acum ești singură?

— Singură. Dar tu, cine ești? Ești...

Narcisa avu o senzație stranie. Prin minte îi trecură câteva secvențe disparate. Pietre... păcat... mulțime acuzatoare. Ură. Violență.

— Eu sunt. Hai, vino cu mine.

Ciudat, niciodată nu avusese încredere într-un "client" ca acum. Totul i se părea familiar la acest individ, practic, necunoscut.

— Tu ești singura care m-a înțeles...

AÏA AȚA AV

Cum se simte un matur printre copii? Nu este cumva apăsat de ***povara timpului,*** *auzind din gura lor adevăruri pe care el*

nu are curajul să le spună? Nu îi invidiază, gândindu-se că ei au mintea limpede, imaginația bogată, dar și un trecut aproape inexistent?

Cei mici, prin nevinovăția lor, scot la iveală adevăruri de care nu-și dau seama, dar cu care îi izbesc pe maturi.

Va Va Va

Narcisa se simțea precum un copil. Nu-și amintea mai nimic, nu avea nicio grijă. Totuși, pe el îl cunoștea de undeva, era singurul om care îi spunea ceva, poate mai mult decât ea însăși. A urmat o noapte de neuitat, deși străinul nu s-a atins de ea. Era prima oară când i se întâmpla așa ceva și înțelegea de ce. între ei nici nu ar fi trebuit să fie altceva, totul era platonic. El o privea insistent, cu ochii săi albaștri în care se observa sinceritatea și îi vorbea.

— Nu-ți amintești nimic, nu? Ei, de fapt, e prea mult de-atunci... Când mă gândesc că știu tot, iar voi v-ați salvat, devenind niște copii...

Fata avea încredere în el, absorbea înfometată tot ce spunea. Nu juca teatru, dar nu avusese niciodată o discuție cu adevărat serioasă asemeni celei de acum. Ea, care toată viața fusese o superficială. Acum era melancolică și sobră. Străinul o schimbase...

7*7Va Va Va7*7

Cum ar fi, omule, ca tu să preiei memoria celorlalți semeni ai tăi, tu să suferi, încărcat de regretele și remușcările a miliarde de suflete?

Ei nu mai știu nimic, sunt copiii care-și trăiesc clipa și se bucură din plin de viață, iar tu ești o bancă de date a speranțelor și dezamăgirilor, a viselor și coșmarelor. Ai pe suflet atâtea, încât cu greu nu-ți pui capăt zilelor. Dar nu faci asta, căci știi că trebuie să suferi. Trebuie să rabzi ***povara trecutului*** *și să le lași lor prezentul și viitorul.*

Cum ar fi? El știe și e tot ***Om.***

AÎA AÎA AtA

Narcisa pricepuse multe din convorbirea cu străinul. Iar în afară de ei doi, nimeni de pe Pământ nu realiza ce se întâmplă. Dar nici ea încă nu realiza cine e străinul.

înțelese că tot ceea ce se petrece este ceva pozitiv. Ura, patima, ambiția, erau uitate. Din ziua în care Narcisa îl cunoscuse pe străin, lumea arăta altfel, deși, paradoxal, nu prea mai ținea minte ce fusese înainte. Străinul îi explicase că "înaintele" se numea trecut, iar acesta devenise un tabu, un rău necesar de care omenirea se putea debarasa acum, căci ajunsese în fața unui prag, în fața unei renașteri.

Fără nicio explicație, spre dimineață, **Omul,** străinul, îi spuse că se vor mai revedea o dată, dar că acum a sosit momentul despărțirii. Dispăru brusc dincolo de ușă. Nar-

cisa nu protestă, în ciuda faptului că-1 regreta amarnic, sfâșietor. Oare chiar merita ea să-l revadă? Adormi negăsind răspunsul, dar găsindu-și liniștea.

Când se trezi, buimacă, având ochii plini de ceață și fum, aprinse televizorul. Erau anunțate demisiile liderilor și alte guvernelor de pretutindeni, care ajunseseră la concluzia că îndatoririle lor nu mai au niciun rost. De asemenea, banii fuseseră desființați, hârtii și metale fără nicio valoare, o simplă idee, acum perimată. Ea nu-și amintea, de altfel, să-i fi prețuit vreodată. Deși...

Ieșind în stradă, observă pe chipurile zâmbitoare ale oamenilor speranța. Ei își cunoșteau identitatea și atribuțiile. în rest, totul plutea într-o ceață euforică.

Viața merge înainte, fără **povara trecutului.** Oricum, un concept neînțeles de ea...

ATA AÎA AÎA

De câte ori trecutul nu strică prezentul, periclitând automat viitorul? De câte ori nu creează complexe sau de câte ori un individ nu poate să realizeze ceva datorită unei acțiuni inutile: faptul că meditează, faptul că se gândește, cuprins de melancolie, de o experiență a trecutului, faptul că este cuprins de re- mușcări. Trecutul este o povară.

AtA AÎA AÎA
7*7 7*7 7*»

Narcisa își aminti. El o salvase de sub ploaia de pietre cu care era amenințată din cauza păcatelor ei. Păcat - noțiune neînțeleasă, aparținând poverii trecutului.

Oare era El? Oare ceea ce se întâmplase era ceva benefic? Nu mai știa, nu mai era convinsă, în ea intrase deja îndoiala.

P.S. - *Bunule cititor, dacă nu vei fi de acord cu cele spuse mai sus, uită. N-are niciun rost să ții minte, scapă de* ***povara trecutului.*** *E mai bine...*

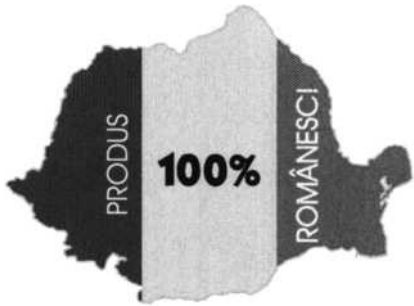

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

CUPRINS

Vlăstar de "Planetar".....5
Câmpul.....9
Aerul din spatele gratiilor.....14
Verde intens.....21
Zeii erau deținuți.....41
» >
Orașul meu, stăpânul meu.....56
îți amintești cum ai murit?.....70
Efect "Srevinu".....78
Dincolo de plopi.....92
Singurătate.....112
Fericire.....115
Liber! Liber! Liber!.....118
Și mâine a fost o zi.....120
Secretul emisferei.....135
Dolce Vita.....142
Povara trecutului.....152